

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

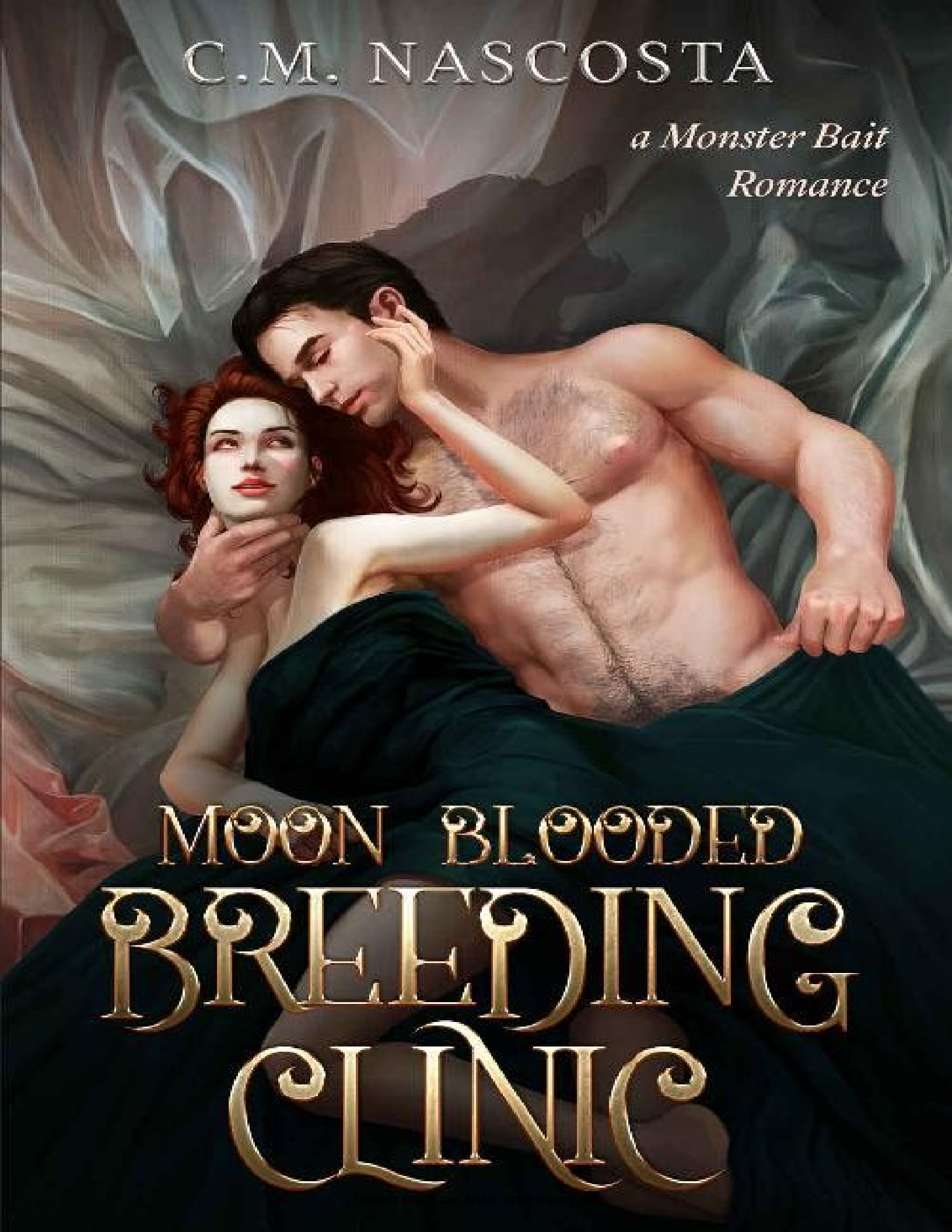
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The background of the cover is a detailed illustration. A muscular, shirtless man with dark hair is lying down, his head resting on a woman's shoulder. He has a small, dark mark on his forehead. The woman has long, wavy red hair and is looking upwards with a serene expression. She is wearing a dark, strapless garment. They are surrounded by flowing, ethereal fabrics in shades of white, grey, and blue, creating a dreamlike atmosphere.

C.M. NASCOSTA

*a Monster Bait
Romance*

MOON BLOODED
BREEDING
CLINIC

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ay Kanlı Damızlık Kliniği

Bir Cambric Creek Romantizmi

OceanofPDF.com

C.M. NASCOSTA

OceanofPDF.com

Meduas Editoriale 2022 tarafından yayınlanan ilk
baskı Copyright © 2022 by C.M. Nascosta

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez. Bu kitabın izinsiz olarak kopyalanması, bir web sitesinde yayınlanması veya başka herhangi bir yolla dağıtılması yasa dışıdır.

Şirketler tarafından ürünlerini ayırt etmek için kullanılan tanımlamalar genellikle ticari marka olarak talep edilir. Bu kitapta ve kapağında kullanılan tüm marka isimleri ve ürün isimleri, ilgili sahiplerinin ticari isimleri, hizmet markaları, ticari markaları ve tescilli ticari markalarıdır. Yayıncılar ve kitap, bu kitapta adı geçen herhangi bir ürün veya satıcı ile ilişkili değildir.

Kitapta atıfta bulunulan şirketlerin hiçbirisi kitabı desteklememiştir. Kapak:
Chinthaka Pradeep

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Sayfası](#)

[Ay Kanlı Üreme Kliniği \(Cambric Creek Sweet & Steamy Monster Romance\)](#)

[Önsöz: | Uğursuz Bir Eve Dönüş Bölüm](#)

[1| Moriah](#)

[Lowell](#)

[Bölüm 2| Moriah Lowell](#)

[Bölüm 3| Moriah Lowell](#)

[Bölüm 4| Moriah Lowell](#)

[Bölüm 5| Moriah Lowell](#)

[Bölüm 6| Moriah Lowell](#)

[Bölüm 7| Moriah](#)

[Bölüm 8| Moriah Bölüm](#)

[9](#)

[Bölüm 10| Moriah](#)

[Lowell](#)

[Çok Uğurlu Bir Başlangıç](#)

[Azathé'ye Hoş Geldiniz| Çok Yakında](#)

[YAZAR HAKKINDA](#)

[C.M. NASCOSTA'YI TAKİP EDİN](#)

[OceanofPDF.com](#)

Yazarın Notu:

Bu kitapta bolca doğurganlık konusu var! TTC, kısırlık, üreme, vs. Lütfen kendinizi koruyun, aşklarım!

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Önsöz:

Uğursuz Bir Eve Dönüş

OceanofPDF.com

"S Denver dışındaki şiddetli fırtınalar ve yüksek rüzgarlar varış saatlerini geciktirebilir. Mevcut

sıcaklık altmış iki derece."

Tepedeki ışıklar alçak bir uğultuyla vızıldıyordu ve altında oturdukça ses seviyesi artıyor gibiydi. Arkasındaki monitörden gelen bedensiz ses robotik bir şekilde yapmacıktı ama de rahatsız edici derecede neşeliydi, yarım düzine büyük şehirdeki hava durumunun üst düzey bir özetini veriyordu ve her şeyin üstüne yağmur yağmadığı için minnettar olması gerektiğini düşündü. Daha kötüsü de olabilirdi. Denver'da olabilirdin.

Lowell Hemming havaalanlarına yabancı değildi. Tam tersine, havaalanları onun haftalık yaşamının bir parçasıydı; havada geçirdiği zaman neredeyse arabada geçirdiği zamana eşitti, özellikle de asfalt yolların belirsiz bir öneri ve otomobillerin yaygın olmadığı bir bölgede çekim yaparken. Birleşik Devletler, Avrupa ve Asya'daki her büyük havaalanının gümrüğünden zar zor uyanık bir şekilde geçmiş; ekipmanlarını küçük, kırsal pistlerin tek kapılarından geçirmiş ve akan suyun çok az kişinin sahip olduğu bir ayrıcalık olduğu yerlerde çamurlu havaalanlarında yolunu bulmuştu.

Eve geldiği her doğum günü, tatil ve düğün, işleri arasındaki kısa ziyaretler, her nasılsa her zaman aynı anda hem bitmek bilmez hem de hiç zaman yokmuş gibi görünmeyi başarmış, her yolculuk Bridgeton havaalanında geçirdiği zamanla tamamlanmıştı. Helikopter pistlerine ya da iniş şeritlerine yabancı değildi ve Bridgeton havaalanını düzenli olarak geçtiği diğer havacılık merkezlerinden iyi tanıyordu. Bagaj alımına giden en hızlı yolu biliyordu, yemek alanlarını nasıl atlatacağını ve en temiz tuvaletlerin nerede olduğunu biliyordu. Terminaller arasındaki kestirme yolları biliyor ve yıllardır orada çalışan personelin yüzlerini tanıyordu ama bilmediği ve öğrenmeyi hiç beklemediği tek şey, boşken buranın ne kadar ıssız hissettirdiğiydi.

Genellikle yolcularla ve ılık atan çocuklarla dolu olan yemek alanı ıssızdı ve tamamen onun emrindeydi, sadece onun ... tabii zincir restoranlardan herhangi biri açıksa, ama değillerdi. Bu havaalanında en çok sevdiği u tuvalet, daha az seyahat edilen koridorlardaydı, çoğunlukla pilotların, iş adamlarının ve ayakları yere basmaktan çok havada zaman geçiren, yolculuklarının bir sonraki ayağına geçmeden önce yüzlerini serin suya daldırıp hızlıca tıraş olmak için sessiz bir yerin değerini bilen diğer insanların uğrak yeri ydi. O tuvaletler şimdi ulaşılamayacak kadar uzak görünüyordu, o uzak koridorlar ana caddelerden bile daha boş ve daha yankılıydı, her adımda mermer zeminlerden sıçrayan bir kıyamet duygusu. Daha önce hiçbir havaalanında Bridgeton havaalanındaki kadar boş, hayattan ve sestten yoksun kalmamıştı ... kendisi hariç.

Tokyo'dan kalkan uçağına bindiğini bildiren mesajı gönderdiğinde Grayson'dan yanıt gelmemişti, ardından uçağı LAX'ten kalkarken bir mesaj daha göndermişti. Gray, Lowell nc mesajı gönderene kadar cevap vermemişti, Bridgeton'a varan bağlantıda emniyet kemeri ışığı yanmadan hemen önce, ani bir endişe kalp atışlarını hızlandırdı.

Bu nasıl benim sorunum olabilir?

Nasıl cevap vereceğini bilememişti.

Neredeyse boş olan uçağın ve havaalanını işleten iskelet ekibin tek artısı, çantalarının kapıdan kontrol edilmiş olması ve beklerken sandalyelerin az ve havanın her zaman çok soğuk olduğu bagaj alımına gitmek için terminalden ayrılmak zorunda kalmamasıydı. Kardeşinden başka mesaj gelmemişti. antalarını birbirine bağladı ve bir el arabası gibi çekti, muhtemelen mahsur kaldığını fark ettiğinde oturamayacak kadar heyecanlandı, tanıdık koridorlarda tur attıkça daha olası görünen bir gerçek, sessizlik ve insan eksikliği onu huzursuz hissettirmeye başlayana kadar, onu koşturmaya geri gönderdi.

Ana terminalde, tek başına emrinde olan alçak koltuklardan birine yerleşmek için. Kurt musun yoksa fare mi?

Ses neşeyle gecikmeli varış saatlerini özetlemeye devam ederken, bir saattir orada olduğunu fark etti. Hiç mesaj gelmemişti. Arama da yoktu. Düşünüldüğünü, hatırlandığını ya da Gray'in yolda olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Telefonu sessiz kaldığında, Grayson'dan ne demek istediğini açıklayan başka bir mesaj gelmediğinde, Lowell hayal kırıklığını bastırdı ve kardeşlerinin grup sohbetine bir mesaj gönderdi, nabızı boğazında gümbürdüyordu.

Beni alacak kimse var mı?

Buradayım. Uçağım çoktan indi.

Altısı, zaman zaman şakalaşma ve iyi huylu alaylarla, ara sıra anılara yolculukla ve yapılan şakalar için bedensel zarar verme tehditleriyle dolu, devam eden bir grup mesajlaşmasına sahipti. Grup mesajı çoğunlukla evdeki planları iletmek için kullanılıyordu. Babalarından gelen fermanlar, brunch ve akşam yemeği planları, bebek ve ev bakıcısı ihtiyaçları, dolunay planları. Telefonunun zil seslerini takip eden Lowell, kardeşlerinin ortak hayatlarının penceresine dışarıdan bakan bir seyirci gibi hissediyordu. Gray ve Jackson'ın dolunaya denk gelen hafta sonları hariç her Pazar sabahı raketbol randevusu olduğunu, Trapp ve Liam'ın Trapp'ın itfaiyede olmadığı her Çarşamba gecesi birlikte tıp öncesi çalıştıklarını biliyordu. Jackson, Owen'ı Woodland İzçileri'nin genç robotik kulübünde akıl hocası olmaya ikna etmişti ve Liam neredeyse her doğrudan soruya bir gif veya meme ile yanıt veriyordu. Lowell kendini izole edilmiş ya da dışlanmış hissettiğini itiraf hoşlanmıyordu ve bu yüzden kardeşlerinin plan yapmalarını ve tartışmalarını izledi, sanki bir fandom grubuymuş ve kendisi de sevgiyle yapılmış sanat eserlerinden oluşan gizli bir yığınla garip bir gençmiş gibi sessizce pusuya yattı.

Sorusuna ilk yanıt, Cambric Creek'te kalmak için evine gideceği Jackson'dan geldi.

İyi ki zamanında . Sınırları kapatmaya başladıklarını .

Derslerdeki ilk molam saat iki buçukta.

Misafir süiti siz buraya geldiğinizde hazır olacak!

Telefona anlamsızca baktı ve yerel saati kontrol etmek için ekranın sol üst köşesine göz attı. Sabah 7:14. Normalde yaptığı gibi LAX'tan kırmızı gözle uçmuştu, çünkü Grayson erken kalkan biriydi ve sabahın altısında havaalanında olmayı asla umursamazdı. Aktarma süresini de hesaba katarsak, Tokyo'dan ayrılalı neredeyse on sekiz saat olmuştu. Uçaklar neredeyse boştu, uçak içi yemek servisi yoktu ve havaalanındaki dükkânların çoğu kapalıydı. Jackson'ın yedi saat daha ne yapmasını beklediğinden emin değildi ama telefon tekrar çaldığında, havaalanında çalışan yetersiz personelin o zamana kadar bir deri bir kemik kalmış cesedinin varlığını fark edeceğinden emindi.

Kiddo'nun bugün annesiyle birlikte Japon balığı dersi var, yüzden siz geldiğinizde evde olurlar mı bilmiyorum

Lowell'in Japon balığı sınıfının ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve o anda umursamadığına karar verdi. Yedi saat hâlâ yedi lanet saatti ve görünüşe bakılırsa Jackson, elinde bavuluyla sihirli bir şekilde garaj yolunda belireceğini düşünüyordu.

Bu sabah türe özgü seyahatin açık kalmasıyla ilgili bir şey okudum

Bu, insan olmayan havayolları için iyi olacak

Bahar tatilinden önce bu işi çözmeleri gerek.

Cancun biletlerimizi aldık bile.

Lowell mesajı görmezden geldi. Liam on sekiz yaşındaydı, hâlâ lisedeydi ve tamamen kendi içine kapanmasına izin vardı ama bu Lowell'in en küçük kardeşinin bahar tatili planlarıyla ilgilenmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

Bir sonraki yanıt Trapp'tan geldi.

Ev görevimin son 24 saatindeyim.
Neden gitmeden önce plan yapmadın?
Bugün uçağını bile bilmiyordum. Beni
koruyacak birini bulurdum.

Telefonun koltuğa düşmesine izin verdi, alçak ve rahatsız sandalyelere yanlamasına yaslandı, başı üç kıta boyunca aynı çukurda duran teçhizat çantasının üzerine düştü. Diğerlerini çağırmak boşuna bir çabaydı, çünkü hiçbiri onu havaalanından almamıştı. Ne zaman eve gelse, yolculuğunun son ayağından önce Grayson'a mesaj atıyor, geldiğinde onu bekleyen bir araba, kardeşinin evinde bir yatak, suşi ve organik sebzelerle dolu bir buzdolabı, ithal bira ve mükemmel bir şarap seçkisi olacağından emin oluyordu. Grayson'larda kalmak bir butik otelde misafir olmak gibiydi, filtrelenmiş, meyve özlü suyuna kadar, sadece lobideki sıcak kurabiyeler eksikti. Daha önce hiç sorma ihtiyacı duymamıştı ve Gray de onu hiç kapı dışarı etmemişti. Şimdi ise hiç haber vermeden ya da konuşmadan bu sözlü olmayan anlaşmayı değiştirmişti.

Lowell o saat içinde kendi kendine yüzüncü kez taksiye binebileceğini düşündü. Servisler geçici olarak durdurulmuştu, araç paylaşım şirketleri de öyle ve onlar olmasa bile, ortalama miktarda bagajla seyahat etmiyordu. Çekimlere gittiğinde, teçhizat çantası dünyadaki en önemli şeydi. İhtiyacı olan her şey içindeydi, dağ yamaçlarında, mağaralarda ya da yağmur ormanlarının kalbindeki kıvrımlı bir nehrin kenarında kurulum yaparken etrafına bağlanmıştı ... ama sahip olduğu tek şey bu değildi, lanet olsun. Etrafını altı tekerlekli bavul sarmıştı ve bunlar sadece kamera ekipmanıydı. İki valiz bavul, bir spor çantası ve eve gönderdiği her şeyin bir gün Cambric Creek'e geri dönmesi için fısıltıyla ettiği bir dua. Dışarı çıkıp bir taksi çağıramazdı ve Grayson da bunu biliyordu.

Burada öleceksin. Tam burada, bu havaalanında. Aktif savaş bölgelerinde ve düşman ormanlarda bulundunuz, ama bu . 37B kapısında, servis dışı tuvalet ile Bay Toasty standı arasında.

Telefonu yanındaki koltuğun viniline çarparak vızıldadı, sessiz terminalde sesi fazla yüksek çıkıyordu. El yordamıyla ahizeyi bulmaya çalıştı ve kardeşlerinden birinin şu anda kaldırımında boşta beklediği gerçeğini fark etmeye çalıştı. Dışarıdayım. Dışarıdayım. Ekranı kaydırarak açmadan önce kelimeleri birkaç kez düşündü ve bu kez ikizinden gelen en son mesajı okurken hayal kırıklığı içinde yere yığıldı.

Üzgünüm, bu sabah bir toplantıdaydım ve şimdi başka bir toplantıya giriyorum.

Tüm bunları daha yeni görüyorum.

Gray'in onu alacağını sanıyordum.

Lowell neredeyse bir daha geçtiğini fark etti. Birkaç koridor ötedeki kat temizlikçisinin vızıltısını duyabiliyordu, bu da tamamen yalnız olmadığının bir kanıtıydı ama garip bir şekilde kendini daha iyi hissetmesine neden olmamıştı. Telefon tekrar çaldığında, kendi kendine bakmayacağını söyledi. İşe yarar bir şey olmayacaktı; durumuna yardımcı olacak bir şey olmayacaktı. Görmezden gelecek, onları yok sayacak ve Bay Toasty'nin kapıyı açmasını ya da sonunda ölümün onu kucaklamasını bekleyecekti.

Bir şeyleri görmezden gelme konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı. Ofisinden biri, yayıncıdan biri, birkaç haftadır duyacağı ilk iyi haberle arayan biri olabilirdi. Ya da Jackson mesaj atıp üniversiteden ayrıldığını veya Owen toplantısının iptal edildiğini ve yolda olduğunu söylemiş olabilirdi. Olayları görmezden gelme kararlılığı hiçbir zaman uzun sürmemişti ve bu mesaj da bir istisna olmayacaktı. Bir gün dürtülerini normal bir yetişkin gibi kontrol etmeyi öğrenebilir, diye düşündü, ama bu sabah, bu havaalanında değildi. Sadece birkaç dakika sonra bir kez telefonunu aramaya koyuldu,

Ekranı kaydırarak açtı ve nefesini tutarak bir kalp atışı boyunca gözlerini kapattı.

, federal komisyona bu duruşmadan bir iki saatliğine kaçmam gerektiğini izin verin çünkü yetişkin kardeşim tek başına yirmi mil nasıl gideceğini bulamıyor.

Her yoluna girecek.

Eminim müvekkilimin bu davayı kazanmaya ihtiyacı yoktur.

Lowell telefonu terminalin öbür ucuna fırlatmamak için kendini zor tuttu. Grayson her zaman sanki dünyadaki en önemli kişi ve gerçek bir işi olan tek kişiymiş gibi konuşurdu, bu da diğerlerinin hobileri olan köylüler olduğu anlamına geliyordu. Ağabeyinin öfkesini kazanmak için ne yaptığını bilmiyordu; hangi görünmez suçtan dolayı cezalandırıldığını da bilmiyordu ama çocukluğundan beri bazı şeyler değişmemişti - Grayson cezalandırıcı ve sertti ve kişisel olarak hafife alındığını hissettiğinde, profesyonel düzeyde acımasızdı.

Owen'ın ikizinin haklı olduğu mesajına yanıt vermek istedi. Grayson'ın onu alması gerekiyordu. Havaalanına nispeten yakın bir ofisi olan, Lowell'ın iki saatlik martini öğle yemekleri ve ortaklarının eşleriyle yasadışı buluşmalar için düzenli olarak zaman ayırdığından emin olduğu Grayson, daha önceki eve gelişlerinde onu her zaman havaalanından almıştı. Grayson, planın değiştiğini hiç bildirmemişti. Arkasındaki televizyon ekranına göre saat şimdi sabah 8:22'ydi ve Grayson'ın ikizinin gönderdiği mesaja verdiği ters cevap anlaşılmayı mühürledi. Orada ölecekti.

Jackson neden orada değil?

Jackson'ın Gray'in iğnelemelerine yanıtı anında oldu.

Çünkü ben de sizin gibi isteyim ve hiç kimse havaalanında olmak için şehre kadar gelmem gerektiğini söylemedi.

Kardeşleri onun hakkında sanki almaları gereken bir kutu süt ya da özel bir şeymiş gibi konuşuyorlardı.

iğrenç eski tuvalet çöplüğe doğru yol alıyor. Dünyanın öbür ucunda, son ziyaretinin üzerinden neredeyse bir yıl geçtikten sonra eve döneceği zaman için bir plan olduğunu düşünerek uçağa binen kanlı canlı kardeşleri değil; gidecek hiçbir yeri olmayan, tüm hayatı askıya alınmış yerinden edilmiş kardeşleri değil. Bir angarya, bir zorunluluk, yeterince uzun konuşurlarsa ortadan kalkabilecek bir zorunluluk.

Telefon tekrar çaldı, Trapp bir kez daha.

Belki de babamı aramalısın.

Bu Telefon Titreşimli ile başka bir yanıt Lowell gözlerini kısarak Liam'dan gelen mesaja baktı.

Babamın bu sabah bir toplantısı var.

Az önce ofisinden çıktım ve o da tam arkamdaydı.

Öğleden sonra tarih sınavım var, ama günün geri kalanını kesip seni alabilirim.

Paniklemişyanıtlar itibaren Trapp ve Jackson, neredeyse aynı anda:

N O

Kesinlikle olmaz.

Liam'ın derslerinin başlamasından bir buçuk saat sonra babalarının şehir merkezindeki ofisinde ne aradığını sormak istedi ama kendi kaderi hâlâ belirsizlik içindeyken bunu umursamadığına karar verdi. Daha da iyisi, babam neden iki saat önce beni almaya gelmedi?

Lowell, teçhizat çantasının çukurundaki pozisyonundan gözlerini kapattı ve üzerinde açık, masmavi bir gökyüzü varmış gibi davranmaya çalıştı; göz duvar, araba ya da beton yoktu. Çantalarını arkasından sürükleyerek havaalanından öylece gidebilecek gibi değildi. Terminalin etrafı uçak pistleriyle çevriliydi, daha da etrafı kapalı otoparklar ve açık alanlarla çevriliydi, otoyollar arazinin etrafından kıvrılıyordu, gelen yolcu ve karşılamaya gidiyordu, muhtemelen sevdiklerini hala açık olmayan Bay Toasty standının yanında zalim bir ölüme terk etmek yerine havaalanında hatırlayan ailelerle doluydu.

Telefon tekrar çaldığında, başarıyla görmezden geldi. Bir fark yaratacak gibi değildi. Kısacık varlığının geri kalanını boş havaalanının koridorlarında dolaşarak ve muhtemelen bir daha asla ziyaret edemeyeceği yerlerin hava durumunu öğrenerek geçirmeye mahkûmdu.

Bundan nefret ediyordu. Hayatını saran belirsizlikten, bir şey yapamayacağının, evinde kalamayacağının, çalışma vizesinin aniden değersizleştiğinin söylenmesinden nefret ediyordu. Kendisini istihdam eden yayın grubundaki tüm baskılar askıya alınmış ve insan nüfusuna yayılan virüs nedeniyle sınırlar kapatıldığı için tüm seyahatler iptal edilmişti ve gidebileceği hiçbir yer kalmamıştı. Aylara yayılan yoğun çalışma programı bir anda iptal edildi. Dünyanın dört bir yanında edindiği ve çoğu zaman geride bıraktığı ailesinin yerine geçen arkadaşlarından hiçbiri onu kabul etmedi. Bir şeyi yapamayacağının, bir yere gidemeyeceğinin söylenmesinden, önündeki yolun aniden kesilmesinden hoşlanmıyordu. Lowell Hemming hareketsiz durmayı sevmezdi ve şimdi yapabileceği tek şey buydu - beklemek ve sabırlı olmak, bu iki konuda hiç başarılı olmamıştı.

"Phoenix'te şu anki sıcaklık 82° ve gökyüzü açık. Yerel saatiniz sabah 10:02."

Sık sık yaptığı gibi kafasının içinde kaybolup çantasının üzerine düştüğü andan bu yana ne kadar zaman geçtiğini fark ettiğinde sarsıldı. Bir keresinde buna zaman körlüğü dendiğini duymuştu. Zaman onun için genellikle çok az şey ifade ediyordu, özellikle de sık sık saat dilimleri değiştirdiğinde ve evdeyken öğleden sonraları ve akşamları elinden kayıp gitmesine izin verme eğiliminde olsa bile, kendine bunun önemli olmadığını söylüyordu. Uçuşlara ve çekimlere her zaman zamanında yetişmek için birden fazla alarm ve uyarı kurma konusunda titizdi. Hiçbir alarmda uyumazdı. Aksine, takviminde ne zaman bir şey olsa, kaygı devreye giriyor ve onu geç kalmayı düşünemeyecek kadar gergin bir bekleyiş içinde tutuyordu.

Tekrar çaldığında telefonunu avuçladı ve bir önceki mesaja hiç bakmadığını fark . Bay Toasty standı hâlâ açılmamıştı ve midesi açlıkla burkuldu. Çantalarınız için endişelenmenize gerek yok çünkü önce açlıktan öleceksiniz.

Bakmadığı mesaj Trapp'tan gelmişti.

Sana uğramak için uzaklaşıyorum, hazır ol.

Lowell mesajı birkaç kez okuyup tekrar okuduktan sonra bunun yaklaşık 40 dakika önce olduğunu ve az önce gelen ikinci mesajın da Trapp'tan geldiğini fark etti.

Eğer iki dakika içinde dışarıda olmazsan, seni terk ederim.

Tek bir akıcı hareketle ayağa fırladı, teçhizat çantasını omzunun üzerinden salladı, spor çantasını aldı ve derme çatma bagaj arabasının kayışını tuttu. Bu havaalanını avucunun içi gibi biliyordu, varış güvertesine giden en hızlı yolu biliyordu ve o anda, içeriden edindiği bilgi ona iyi hizmet etti. Terminalin dışı da içi kadar ürkütücü derecede sessizdi ve varış kapısı genellikle her türden yolcunun kapılardan döküldüğü ve trafiğin şeritlerini umursamadan geçtiği sıkışık bir araba, kamyon ve otobüs yığını olmasına rağmen, Trapp'ın kamyonu kaldırımda boşta duran tek kamyondu.

"Dua et de ben yokken yangın çıkmassın."

Trapp dikiz aynasından bakarken, Lowell ana terminalden çıkış kapılarına koşup çantalarını büyük kamyonun kasasına taşıdıktan sonra hafifçe nefes nefese, "Teşekkür ederim," diye geveledi. "Beni almaya geldiğiniz için teşekkür ederim. Umarım bu başınızı belaya sokmaz."

Trapp bu düşünceyi alaycı bir ifadeyle geçiştirdi ve arabayı çekmeden önce dikiz aynasına bakarak terminali ve hâlâ kapalı olan Bay Toasty standını geride bıraktı.

"Ben çıkarken şef el salladı, sorun yok. Neden kimsenin senin alınman gerektiğini bilmesine izin vermedin?"

Yukarı mı?! Dün sen gitmeden önce. Hiçbirimiz zihin okuyucu değiliz, biliyorsun."

Kardeşi virajlı havaalanı yolundan çıkıp otoyola geri dönerken Lowell bıkkın bir nefes verdi ve emniyet kemerini göğsüne doğru çekti.

"Daha önce hiç koordinasyon için bir grup projesi yapmak zorunda kalmamıştım. Gray beni hep alır! Tokyo'dan ayrılmadan önce ona mesaj attım! Hiç cevap vermedi, sonra da bu sabah onunla hiçbir ilgisi yokmuş gibi davrandı. Beni hep o alır. Neden bu yolculuğun farklı olacağını düşünüyem ki? Neden her zaman böyle bir pislik olmak zorunda?"

Trapp'ın geniş ağzı sert, düz bir çizgi halinde bastırdı, en sol şeride gelene kadar otoyoldaki yetersiz trafiğin içinden geçerek büyük ölçüde hızlandı. Lowell gizlice yan aynaya baktı, kamera ekipmanının Bridgeton'ın her yerine sıçramamasını umuyordu.

"Gray'in yeni bir işi var, bunu biliyor muydun? Ofisi artık Swansea'de değil. Peki neden Jackson'la kalıyorsun?" Trapp kara kaşlarını çatarak sordu. "Az önce Gray'in seni her zaman aldığını söyledin. Ve haklısın, alıyor. Çünkü sen hep onunla kalıyorsun. Peki bu sefer Jackson'la kalmaya karar vermene ne sebep oldu?"

Lowell öfkeyle kustu ve Trapp'ın bunu kendisine karşı kullandığını fark etti. Çok tipik. Bu iletişimsizliğin sorumluluğunu üstlenmeyi reddetti. Jackson ve Grayson çocukluklarından beri her küçük şey için gülünç derecede rekabetçiydiler ve eğer bunu aşmamışlarsa, bu onun sorunu değildi.

"Çünkü Jackson teklif etti! İki hafta kadar önce beni aradı ve misafir odasını teklif etti!"

Trapp omuz silkti. "O zaman sanırım cevabını aldın. Jackson'la ayarlamalar yapmalıydın."

Lowell başını geriye atıp gözlerini kapattı. Kendisine bir yetişkin olduğunu hatırlattı. Kendi hayatı olan bir yetişkindi.

hayat, buradan çok uzakta ve birlikte büyüdüğü kardeş dinamiğini beslemesine gerek yoktu. Ailesinden herhangi biriyle birlikte olduğu anda ne kadar çabuk 10 yaşındaki sinirli bir çocuğa dönüştüğünü düşündü.

"Peki, her neyse. Bunların hepsi benim suçum çünkü Grayson'ın tek bir duygusu olduğuna karar vermek için rastgele bir ay seçeceğini ve benim de onu bir şekilde inciteceğimi tahmin edemedim. Daha ne kadar cezalandırılacağım?"

Trapp yine omuz silkti ve sırtıttı. "Duruma göre değişir ama muhtemelen biraz dudak kremi almanız gerekecek."

Lowell iç çekerek gözlerini bir kez daha kapattı. Grayson açık ara farkla en zorlayıcı kardeşi idi, en huysuzu ve en değişkeniydi, kaprisli ruh hallerine sahipti. Eğer Gray onun varlığını hatırlayan tek kişi olmasaydı, onu en sevmediği kardeş olarak silmek çok daha kolay olurdu.

Owen ile telefon görüşmeleri nadir olsa da ikiziyle düzenli olarak mesajlaşıyordu. Yabancılarla ikizi olduğunu söylemek her zaman biraz rahatsız ediciydi. Popüler kültür, Owen'la kendi dillerine sahip olmaları, birbirlerinin incindiğini ya da hastalandığını hissedebilmeleri, birbirlerinin sürekli sırdaşı ve her sırrının alıcısı olmaları gerektiğini ima ediyordu ama gerçekler bu yaygın varsayımınla örtüşmüyordu. Lowell her düşüncesini ve en derin korkularını Owen'a anlatmamıştı ve karşılığında ikizine de anlatılmamıştı. İtiraf etmesi ne kadar zor olsa da, kardeş olmasalardı muhtemelen arkadaş bile olamayacaklarından şüpheleniyordu.

Liam on sekiz yaşındaydı ve kendi dünyasındaydı; Trapp ise en cana yakın kişi olmasına rağmen, biraz gözden irak olan gönülden de irak olur zihniyetine sahipti. Jackson'ın son altı ay içinde onu kaç kez durup dururken aradığını bir elin parmaklarını geçmeyecek sayıda sayabilirdi ve geçen hafta Lowell'a evini teklif etmesi de sürpriz olmuştu. Bunun olacağını tahmin .

Öte yandan Grayson onu düzenli olarak arıyordu. Garip saatler tutuyordu ve Lowell'ın dünyanın öbür ucunda olduğu saatlerde uyanık olma eğilimindeydi, onu kontrol etmek, paraya ihtiyacı olup olmadığını veya tehlikeli bir yere seyahat edip etmediğini sormak için mesaj atıyor, ailenin genelinin geliş ve gidişlerinden nispeten haberdar ediyor ve Lowell ile ebeveynleri arasında hakemlik yapıyordu. Gray her zaman en zor olanıydı ama Lowell'ın çocukken bile başvurduğu kişi hep o olmuştu. Ve şimdi onun gözüne girmek için kışını öpmek zorundasın, tıpkı yedi yaşındayken yaptığın gibi. Bunu yapmayacağına karar verdi. Yanlış bir şey yapmamıştı.

Grayson ona teknik olarak hiçbir zaman kalacak bir yer teklif etmemişti - kardeşinin yeni evi inşa edildikten kısa bir süre sonra, Lowell'ın ailesinin çatısı altında kalmak zorunda kalırsa kendini yok edeceğine karar verdiği bir ziyaret sırasında Gray'in kapısında belirmişti ve Gray hayır dememişti.

Bu doğrudu; daha önce Jackson'la hiç kalmamıştı, diğerleriyle de hiç kalmamıştı. Owen, birkaç hafta önce konuştuklarında, Lowell'ın Cambric Creek'e geri dönme konusunda başka seçeneği olmayacağı belli olduktan sonra, kız arkadaşıyla paylaştığı dairenin boş yatak odasını gönülsüzce teklif etmişti ve bu duyguyu takdir etmekle birlikte, belirsiz bir süre için diğer iki yetişkinle birlikte böyle küçük bir alanda sıkışıp kalma düşüncesi biraz midesini bulandırmıştı.

Büyüdüğü eve geri taşınmak bir seçenek değildi. Annesi gezginlik tutkusunu, sürekli hareket halinde olma ve ayaklarının altındaki toprağın hareket hissetme ihtiyacını anladığını iddia ediyordu ama önceki ziyaretleri ona, onun evde olmasının, tüm oğullarının bir kol mesafesinde olmasının ne kadar güzel olduğu hakkında gürültü yapmaya başlamasının uzun sürmeyeceğini göstermişti ve Bridgeton'daki gazetenin her zaman fotoğrafçı aradığını biliyor muydu?

Dişlerini sıkarak Rakshasa ayaklanmalarının sivil kayıplarını fotoğrafladığı çalışmalarıyla uluslararası ödüller kazandığını ve Norveç'in yukarısındaki kapalı bir selkie topluluğuyla yaşamaya gitmesinin sonuçlarını hatırlatırdı ama söyledikleri hep kulak ardı edilirdi.

Bir önceki Noel'de yaptığı ziyaret sürpriz bir akşam yemeği konuğu getirmişti; sıcak ordövrlerin ortasına gelene kadar fark etmediği bu konuk onun için potansiyel bir randevu olacaktı.

Trapp masanın öbür ucundan homurdanırken, insan sevgilisi Lowell'a anlayışlı ve şaşkın bir bakış fırlatırken, annesi ellerini ıslıl ıslıl parlayan dişi kurdun omuzlarına koyarak, "O burada, kasabada bir emlakçı, hayatım!" diye haykırmıştı. Lowell annesini stratejisini anlayacak kadar iyi tanıyordu: saygıdeğer bir kurtadam ailesinden, kendisine bu civarda bir ev bulabilecek, özenle seçilmiş bir eş.

Kıza en güler yüzlü gülümsemesini göstermiş ve gecenin geri kalanında elinden geldiğince çekici davranmış, iki gece sonra Tokyo'ya geri dönmek için rezervasyon yaptırmış, ziyaretini üç gün erken bitirmiş ve bir an bile vicdan azabı çekmeden annesinin blöfünü görmüştü. İki kuşak içinde Cambric Creek'ten ayrılan tek Hemming olmak belli bir ölçüde suçluluk duygusu taşıyordu ama o noktada annesinin tuzaklarını manipüle etmekte ustaydı. Annesi onu anladığını iddia ediyordu ama Lowell daha iyi biliyordu. Annesini tüm kalbiyle seviyordu ama birleşme sürecinde, tercihen kendi eyaletlerinde ve annesinin sokağına yürüme mesafesinde bir iş bulması gerektiğine dair durmak bilmeyen imalara maruz kalmak onu çıldırtacaktı.

Jackson ise evini teklif etmişti. Lowell'a kayınvalidesini düşünerek bir ek bina yaptıklarını söylemişti. Çok fazla bir şey değildi, tek yatak odalı, tek banyolu bir süitti, ama kendi girişi ve küçük bir mutfacı vardı, bu da ona bir ölçüde özgürlük sağlıyordu. Jackson'ın küçük oğlu neredeyse okul çağına gelmişti,

Lowell şehre en son uzun süreli geldiğinde çocuk daha yeni yürümeye başlamıştı ve arada sırada görüntülü arama yapmaktan daha fazlasını yaparak eğlenceli amcayı oynamak güzel olacaktı. Eğlenceli amca olacağından emindi. Grayson kuşkusuz huysuz amca, Trapp ise sabırsız amcaydı. Owen eğlenceli olmak için biraz fazla tutucuydu ve Liam'ı yarış dışı bırakarak internet memlerinin komik nüanslarının dört yaşındaki bir çocukta kaybolacağından oldukça emindi. Geriye o kalıyordu ve o da bu rolü doldurmaya hevesliydi.

Jackson teklif ettiğinde, Jackson bunu yapmak için Lowell'ı arama zahmetine girdiğinde Grayson'dan özür dilemeyecekti. Her zaman Gray'in yanında kalması, kardeşinin evinin anahtarıyla birlikte çantasının anahtarının da onda olması önemli değildi, havaalanında çürümeye terk edildiğinde önceki anlaşmanın ne olduğu da önemli değildi - Jackson ilk elini uzatmıştı ve Grayson bu yüzden çıldırabilirdi.

İleride Cambric Creek'e Hoş Geldiniz tabelası belirdi ve midesi sinirler, anılar ve eski benliğinin ve terk ettiği hayatının gölgesiyle gerildi. Ancak ilk şelaleyi geçtiklerinde aklına bir düşünce geldi ve bu düşünce aklına girdiğinde doğru olduğunu anladı.

"Jackson, Gray'i kızdıracağını bildiği için mi bana kalacak bir yer teklif etti?"

Trapp acımasızca gülümsedi.

"Eğer sorman gerekiyorsa çok uzun zamandır yoksun evlat."

Kardeşinin yaşadığı siteye döndüklerinde ön paneldeki radyo cızırdadı, Trapp kısık bir sesle acil olmayan çağrıyla ilgileneceğini söyledi. Lowell bavullarıyla boğuşuyor, sonuncusu için kendini açık kasaya çekerken kamera kutularından hiçbirinin sokağa yuvarlanmamasını umuyordu.

Trapp açık pencereden dışarı eğilirken, kaldırımından kederli bir sesle "Teşekkür ederim," diye tekrarladı. "Açlıktan ölmeyeyim diye işi bıraktığın için minnettarım."

Trapp iç çekerek gözlerini devirdi.

"Bak, sonsuza kadar kızgın kalmayacak, tamam mı? Tekrar konuşmaya başlayın. Bu senin sorumluluğunda. Önce o kıpırdamayacak, bunu bilmelisin. O ve ben haftada en az bir kez birlikte yemek yeriz, sen de peşime takılabilirsin, tamam mı? Tıpkı eski günlerdeki gibi olur." Trapp alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bu salgın da sonsuza kadar sürmeyecek. Daha valizini bile boşaltmadan bizi yine arkanda bırakacaksın. Kendinden geçmeden önce git biraz yemek ye, sonra konuşuruz."

Lowell, Trapp'ın uzaklaşmasını izledi; kamyonun fren lambaları köşede parladı, caddeyi kapattı ve onu yalnız bıraktı. Jackson'ın evi havaalanı kadar ıssız görünüyordu, Grayson'ın anahtarının ağırlığı birden çantasında on kiloluk bir taş gibi göründü.

Ön kapı, yan ve arka kapılar gibi kilitliydi ve bahçeye karıştırılmış hiçbir yem taşı bulamadı. Onun için hiçbir şey bırakılmamıştı, onun için hiçbir plan yapılmamıştı ve Japon balığı dersi diye bir şeyde olduklarını hatırladı. En azından havaalanında, diye düşündü, bavullarını garaj yolunun başında toplayıp bir kez daha bağlarken, Bay Toasty standı şimdiye kadar açılmış olabilirdi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

OceanofPDF.com

Bölüm 1

OceanofPDF.com

Moriah

MORIAH Azathé çay salonuna aşınaydı.

İki yıl önce, boşandıktan bir ay kadar sonra Drea'yla birlikte bir kez daha oraya gitmişti. Kız kıza bir gündü, buna çok ihtiyacı vardı, arkadaşı kapısına gelip giydiği dört günlük pijamaları, sıçan yuvası topuzunu ve son kırk sekiz saat içinde yediği tek şey olan fıstık ezmeli çubuk kraker ve diyet sodayla dolu dolabıyla onu yalnız başına ölüme terk etme ricasını görmezden gelmişti.

Drea, evrak işleri tamamlandıktan sonra tam iki hafta boyunca üzülmesine izin vermişti.

"Hadi, gidelim. Kaldır kışını da git dişlerini fırçala. Evde oturup üzülmeyeceğiz. Tanrıça onun öyle olmadığını biliyor."

Ana Cadde'deki kuaförde tırnaklarını yaptırmışlar, oranın sahibi olan zalimle dertleşmişler, kitapçada çok fazla para harcamışlar ve öğle yemeği için kendilerini tuhaf çay dükkanında bulmuşlardı. Okültist dekor ve mevcut geniş kitap yelpazesi, ilginç menüyle garip bir yan yana gibi görünüyordu. Küçük bir kedi onları masalarına götürmüştü, cilalı üst kısmı bir ruh tahtasıydı. Parmaklarını tahtaya yerleştirmek ilk ziyaretinde bir yenilik olmuştu, siparişi görünmez eller tarafından itilen küçük bir arabada geldi, sıcak çay ve çörekler minik parmak sandviçleri için mükemmel bir tamamlayıcıydı.

Dükkân bugünkü öğle yemeği için ideal bir yer gibi görünmüyordu, en azından ona öyle gelmiyordu ama bu onun seçimi değildi, diye düşündü içeri girerken. Aynı küçük kedi, gümüşü beyaz noktalı siyah, selamlamak için miyavladı, kedi püsküllü minderinden zıplayıp ayak bileklerine dolanarak dükkândan uzaklaşırken kapının üzerindeki zil garip bir şekilde çınladı.

Girişte, takip ettiğinden emin olmak için arkasına baktı ve onu gruplarının zaten oturduğu yere götürdü. Altı kişilik grup daracık, kıvrımlı küçük yemek salonuna tıkmış, bir araya getirilmiş üç küçük masa kümesinin etrafına oturmuşlardı, zarif koltuklar farklı yükseklikteydi. Öne doğru eğilirse çenesini masanın üstüne dayayabileceğinden emindi, terlikli sandalyesi o kadar alçaktı ki, ama masadaki tek insan olarak bunu sineye çekebilirdi.

Cambric Deresi' ötesinde salgın tüm şiddetiyle devam ediyordu ama komşuları hiç aldırış etmiyordu. Bu bir insan hastalığıydı, trolleri, orkları ya da minotorları etkileyen bir hastalık değildi ve işyerleri hâlâ açıktı. Virüsten etkilenmemişlerdi ve mevcut tüm sağlık raporlarına göre önemli bir taşıyıcı değillerdi. Yakın zamanda Bridgeton'a gitmeyeceği kesindi ve o zaman da yaptığı gibi toplum içine çıktığında maske takıyordu, ancak nispeten kapalı bir toplulukta evden çalışmanın çok büyük faydaları vardı ve hala küçük kasabayı evi olarak adlandırdığı için rahattı.

Dükkânın etrafındaki ıvır zıvır son ziyaretlerinden bu yana biraz değişmişti. Kitapların kıvrımlı kuleleri hâlâ bakılan her yerdeydi ve kütüphane dolusu okuma malzemesinin ortasında tuhaf eserler ve efemeralar vardı. Başının tepesinde yarısı erimiş bir mum bulunan bir kafatası, bronz bir plaka üzerinde üç kristal noktadan oluşan bir küme ve kadife bir pankartın üzerinde asılı duran, büyük kırmızı bir mücevher bulunan lanetli görünümlü bir madalyon, hepsi de onun alan çizgisinin hemen üzerindeki rafta duruyordu. Uzak duvarda duran iki elli devasa kılıç yeniydi; kitap kulelerinden birinde şelale gibi akan uzun, siyah bir örtü ve yüksek bir rafta duran, yemek salonuna girip çıkan müşterilerin ilerleyişini izlemek için başını çeviren bir oyuncak bebek de yeniydi.

Moriah titreyerek başka tarafa baktı. İlk ziyaret bir yenilikti - maymun pençeleri ve tahnit edilmiş vampir yarasalar, eski kılıçlar ve zamanı göstermeyen saatler, tuhaf şeyler,

İlginç şeyler bu küçük, sıra dışı dükkânın atmosferine katkıda bulunuyordu ama tekrar ziyaret etmek onu havada asılı duran bir alamet gibi merakla tedirgin ediyordu.

Önünde oturduğu masa, bir önceki ziyaretteki ruh tahtası gibi parlak, lake bir yüzeye sahipti ve üzerinde üç kartlık tarot falı şablonu vardı. Gruplarındaki diğer kadınlardan birkaçı daha önce hiç Azathe'ye gitmemişti, masanın yeniliği ve etraflarını saran tüm merak uyandırıcı unsurlar onların "ooh" ve "aah" demelerine neden oldu. Moriah sırtındaki ürkütücü oyuncak bebeğin gözlerinin ağırlığını hissetmemeye çalışarak, su bardağının hemen ötesinde, üstü açık bir kutuda duran tarot destesine uzandı. Talimatlar her bir şablonun yanında kıvrımlı bir altın yazıyla duruyordu. Destenizi karıştırın, ortasından kesin. Üç kart ve desteye yerleştirin. Kartlar yerleştirildikten sonra onları rahatsız etmeyin. Desteyi yüzü aşağı bakacak şekilde kutuya geri koyun.

Tarot destesini yavaşça açtı, ellerindeki hafif titreşimi hayal edip etmediğini anlamaya çalıştı. Desteyi karıştır. Desteyi kes. Üç kart çıkarın. Yönergeleri izledi, her kartı dikdörtgen boşluklardan birine yerleştirdi, destenin geri kalanını bir kenara koydu ve sandalyesinde arkasına yaslanarak destesini inceledi. İlk kartı gördüğünde Moriah ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. İlk kart ters çevrilmişti - fırtınalı bir alana yerleştirilmiş bir kalp ve ortasında bir göz vardı. Göz yeşildi, tıpkı kendisinininki gibi, kirpiklerle saçaklanmıştı ve gözyaşlarıyla dolup taşıyordu. Mumlu kâğıttan yayılan kederi hissedebiliyor ve kalbin üç sivri kılıçla delinirken çıkardığı gümbürtüyü neredeyse görebiliyordu. Baş aşağı olmasına rağmen, göz doğrudan ona bakıyor, kendi kalbinin ağırlığını görüyor ve başarısızlıklarını yargılıyor gibiydi.

İkinci karttaki mezar figürü de tedirginliğine yardımcı olmamıştı. Ölüm kartı sağ tarafı yukarı gelecek şekilde ona bakıyordu. İskeletin taşıdığı tırpan parlıyordu ve omzunda beş yapraklı bir çiçeğin yer aldığı bir pankart vardı. Tarot hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Kehanet, ama kesinlikle ölüm kartını çekmekten iyi bir şey çıkmaz, diye düşündü. Üçüncü kart onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Büyük altın bir kadeh parlak pembe bir alanın üzerinde duruyordu, altında sekiz küçük kadehten oluşan bir piramit vardı. Büyük kadehten taşan sıvı altındaki sıraya dökülüyor ve bu böyle devam ediyor, su parlak bir serulean tufanla kadehten kadehe düşüyordu.

"Ne kadar heyecan verici, değil mi?" diye bağırdı yanındaki komşusu. "Geçen yıl bir etkinlikte cadılardan birine fal baktırmıştım ama böyle bir şey çıkmamıştı! Şimdi ne yapmamız gerekiyor?"

"Sanırım sadece beklememiz gerekiyor," diye mırıldandı Moriah, gözlerini o delik deşik kalbin üzerinde kendisine acımasızca bakan gözden ayıramıyordu.

Masalarının etrafında, tarot kartları görünmez bir el tarafından teker teker toplanıyor ve düzgünce desteye geri çevriliyordu. Masanın her yerinde aynı şey oluyordu - komşularının her biri, etraflarındaki kartlar sanki çok doğrudan bir rüzgar onları bir akıntıda taşıyormuş gibi kaldırılıp hareket ettirilirken zevkle ciyaklıyordu. Kendisine ulaşılan kadar masanın her yerinde. Uzun, yankılı birkaç dakika boyunca hiçbir şey olmadı. Moriah göze baktı ve göz de ona baktı; onu şablondan kaldıran görünmez bir rüzgâr, ölüm kartını kapıp götüren görünmez bir el yoktu.

"Evet. Burada oldukça etkili bir yayılma var."

Ses gölge ve dumandan yapılmış gibiydi. Ensesinde fısıldıyordu, kulağının etrafında görünmez bir kıvrım vardı ve her iki yanındaki komşularının gevezelik etmeye ve gülmeye devam etmelerinden, hiçbirinin bunu duyamadığını biliyordu. Başka bir ortamda olsa ayağa fırlardı. Çığlık atar, dehşete kapılırdı ... ama ses bu yabancı yerde evinde gibiydi ve - neden emin değildi - ona zarar vermek istemediğini söyleyebilirdi.

"Korkarım çok acı çektin, küçüğüm. Ama burada görüyorsun, üç kılıç ters çevrilmiş ... acının hafifletilmesi.

Çektiğiniz acılar son bulmayacak ve boşa gitmeyecek."

Bu ona hiç mantıklı gelmiyordu ama bu durum gözyaşlarının gözlerinin kenarından akmasını engellemedi, ta ki karttaki göze benzeyene kadar. Bu bedensiz ses, ne kadar zeki olduğunu düşünse de, işin yarısını bile bilmiyordu.

"Peki ya ölüm kartı?"

"Destedeki en yanlış anlaşılan kart. Ölüm bir son değildir, çocuğum. Ölüm sert ve acımasız olabilir ama aynı zamanda hızlı ve merhametli de olabilir. Ölüm yaşamı besler ve bizi zincirleyen şeyleri bırakmadan yeniden başlayamayız. Ölüm bir son olabilir, ama bu sonla birlikte her zaman yeniden doğuş vardır."

Sesine güvenemeyerek ve masaların etrafında oturan diğer mahalleli kadınların gözlerinden taşmak üzere olan yaşları fark etmemesini umarak başını salladı.

"Ve bu; bu çok uğurlu bir işaret. Kupa dokuzlusu, mutluluk ve neşe kartı. Birbirlerinin içine nasıl döküldüklerini görüyor musunuz? Mutluluk mutluluğu getirir, neşe daha fazla neşe getirir. Bu üç kart hayatınızdaki aşamaları temsil ediyor, tatlım. Geçmişin, bugünün ve henüz gelmemiş geleceğin. Geçmişiniz geçmişte kaldı ve bunu kimse değiştiremez, ancak şu anki koşullarınızı yalnızca siz kontrol edebilirsiniz. Kartlarınız önümüzdeki günlerde mutluluk vaat edecek şekilde hizalandı, ki siz bu neşenin sizi bulmasına izin verin."

Kartlar su bardağının önündeki sepete atıldığında, sanki kendisini tamamen saran ve masanın geri kalanı için görünmez kılan ağır bir gölgeden çıkmış gibi hissederek bir ciğer dolusu hava çekti. Gruptaki diğer kadınlar bunu fark etmemişti ve Moriah rahat bir nefes alarak gözlerini olabildiğince dikkat çekmeyecek şekilde sildi ve kendine geldi. Komşusuna dönerek, zaten etrafında vızıldayan konuşmaya dikkat etmeye çalıştı.

"Kestra Kittredge'den duyduğuma göre tam şuradaki evde yaşıyormuş. Tam şurada! Eski evin hemen yanında.

Slade'in yeri, inanabiliyor musun? Dışarıda dolaştıkları günü göreceğimi hiç düşünmezdim."

Masanın etrafındaki diğer kadınlardan birkaçı dillerini sakırdattı, kafaları titriyordu.

"Bebek bakıcımızın annesi Belediye'de yarı zamanlı çalışıyor ve Ansleth'in bir yönetmelik çıkarılması önerisinde bulunduğunu söyledi."

"Geçmiş zaman diyorum."

"Onu suçlayabilir misiniz? Bir şeyler yapmaları gerekiyor!"

"Gelecek yıl bir kampanya yürütmek zorunda kalacağını düşünüyor, bu nedenle bir şeyler yapmak üzere harekete geçtiklerini duymak şaşırtıcı değil."

Drea kaşlarını çatı. "Bunu gerçekten yaparlar mı? Belirli türlerin burada yaşamasını kısıtlayan yönetmelikler mi çıkaracaklar? Bu kasaba tüzüğüne aykırı görünüyor."

Grup, aynı sitede yaşayan çeşitli türlerden kadınlardan oluşuyordu, komşuları, bir blok partisinde doğan ve site sakinleri tarafından seçilen renk şemasına uyacak şekilde site boyunca asılı çiçek sepetleri yerleştirmek için bir bağış kampanyasında birlikte çalıştıklarında sağlamlaşan bir öğle yemeği grubu fikri. Bu, Moriah'nın aklına gelebilecek en gülünç banliyö şeyiydi ve kendisinin de buna katılmış olması onu dehşete düşürmüştü. Ama o sırada Drea'nın da belirttiği gibi, bu sayede evden çıkabilmişti.

Diğer iki kadının burnunu çekerek hızlıca bakışmalarını izledi, Drea'nın düşüncesine katılmadıkları belliydi.

"Her halükarda bunun bir önemi yok," diye homurdandı asıl konuşmacı. "Rixli'nin annesi Jack'in sanki buranın sahibiymiş gibi içeri daldığını ve bunu hemen reddettiğini söyledi, daha fazla konuşmak yok. Biliyor musun, bu adamın kendini sandığını gerçekten bilmiyorum. Belediye başkanına patronluk taslıyor! Oğlu aday olmak istiyor, sorun değil, aday olabilir ve pozisyonlarının gücüyle seçilebilir. Bu şehirde bir şeyler değişti ve artık sadece bu değişimin bir parçası olmak yeterli olmayacak."

eski muhafız. Jack aslında hiçbir şeyden sorumlu değil ve bunu unutmuş gibi görünüyor."

"Her ne olursa olsun," diye devam etti Drea, "insanların burada yaşamasını kısıtlayan yönetmelikleri eziyorsa, ona daha fazla güç. Ve eğer oğlunun aday olmayı planladığı platform buysa, oyum ona. Bu durumda eski muhafızların geri dönmelerinden mutlu olacağım."

"Ama eğer çocuklarımıza yönelik bir tehdit varsa-"

"Az önce bu araneaen'in aylardır burada olduğunu söylememiş miydin? Henüz kimsenin çocuğu kaybolmadı mı? Kimseyi rahatsız etmiyorsa, kimin umurunda? Bu kaygan bir zemin, tek söylediğim bu. Bugün Araneaen'lere karşı yasalar çıkarmak istiyorsunuz, sonra ne olacak? Karışık türlerin evliliğini yasaklamak mı? Kimin nerede ve kiminle yaşayacağına mı karar vereceksiniz? Bu, karma türlerden oluşan bir topluluğun amacına ters düşer."

Bağlantılı bebek bakıcısıyla işgüzarlık yapan kişi homurdandı. "Bütün gün yerel siyaset hakkında konuşabiliriz."

Drea'nın solunda oturan trolün sözünü kesti, "ama sanırım bugün kutlayacak çok daha heyecan verici şeylerimiz var!"

Bir şişe şampanya getirilince Moriah öğleden sonranın o gün yola çıkarken düşündüğü kadar basit ve güneşli geçmeyeceğini fark etti.

"Şimdi bana kızmayın," diye bağırdı trol. "Ama iyi haberleri kutlamak için bir şeyler getirmeden edemedim ve buranın sahibi de beni şımartacak kadar iyi davrandı."

Moriah masanın karşısından Drea'nın yanaklarının kızarmasını, kaşlarının önce şaşkınlıkla, sonra da utançla birbirine yaklaşmasını, gözleri parlamadan önce çenesinin sessizce çalışmasını izledi. Şimşek hızındaydı ve Drea'nın yüz ifadesini zaten izlemiyor olsaydı, bunu kaçırabilirdi. Bakış doğrudan ona yönelikti, onu içine çekmek, tepkisini ölçmek içindi. Şampanya olmadığını fark etti. Köpüklü üzüm suyu. Alkolsüz. En yakın arkadaşının koltuğunda kıpırdanışını izlerken ciğerleri tam olarak şişemedi.

"Tuley, buna gerek yok, istemiyorum -"

"İstemediğini biliyorum. Bu yapmayacağım anlamına gelmiyor! Sadece mutlu haberinizi kutlamak istiyoruz!"

Şişeler elden ele dolaştırılıp bardaklar doldurulurken Drea'nın yüzü kızardı. Trol onun komşusuydu, diye hatırladı Moriah, Elijah ve kadının kocası dost canlısıydı. Trol boğazını temizleyip uzun, buz gibi gümüş saçlarını omzunun üzerinden savurduktan sonra gülümseyerek kadehini kaldırdığında boynuna bir sıcaklık yayılmaya başladı.

"Kadeh kaldırırken hepinizin bana katılmasını istiyorum. Drea ve Elijah'a ve bu yıl içinde evlerine katılacak olan küçük neşe kaynağına - Creek Rock Estates, topluluğumuzun en yeni üyesini ağırlamaktan heyecan duyacaktır!"

Kadeh kaldırmayı başardı. Kaldırılan diğer kadehlerin arasında kadehini tokuşturmayı başardı, aşırı tatlı meyve suyunu yutmayı başardı, masadaki diğerleri heyecanla fişkirirken yüzüne yapıştırılmış bir gülümsemeyle orada oturdu. Bir bebek. En iyi arkadaşının bir bebeği olacaktı.

Moriah mutlu olmasaydı aşığılık bir cadaloz olacağını biliyordu. Nasıl mutlu olmasındı ki? Ne de olsa, Drea ve kocası Elijah'ın neler yaşadığını belki de herkesten daha iyi bilmiyor muydu? Tekrar tekrar denemenin ve başarısız olmanın acısını bilmiyor muydu? Yıllarca insanların ona, eğer olması gerekiyorsa, bunun kendiliğinden olacağını söylediklerini duymamış mıydı? Her şeyin bir nedeni olduğunu? Bunların hepsinin daha büyük bir plan olduğunu? Tek yapması gereken hayal kurmak ve yeterince umut etmektir ve sanki her ay küçük bir yas tutan etten kemikten bir insan değil de lanet olası bir fal kurabiyesiymiş gibi gerçekliğini ortaya koyabilirdi? Hayatın ona fırlattığı herhangi bir falsolu topa dayanabilecek kadar güçlü olduğu, aksi takdirde fırlatılmayacağı ona yeterince kez söylenmişti?

Yıllarca dilini ısırması ve hayal kırıklığını bastırması, bazen falsolu topların

doğrudan yüzüne vurdu ve kendini güç bela dizginlemeyi başardı. Drea'nın da aynı şeyi duyduğunu biliyordu, o halde arkadaşı için mutlu olmaktan başka ne yapabilirdi ki? Çünkü sefalet arkadaşını sever ve çok yakında gece yarısı beslemeleri ve bebek bezi değiştirmekle o kadar meşgul olacak ki, IVF'yi karşılayamadığınız için ağladığınızı duyamayacak.

Öğle yemeği boyunca, daha fazla sohbet ve dedikodu arasında, çekler dağıtılana kadar dayandı ve diğerlerinden birinin önce sandalyesini geri itmesini bekledi. Eğer ilk giden sen olmazsan, kaçmakla suçlanamazsın. Köşedeki yaşlı kocakarı ayağa kalkıp şalını silkeleyerek omuzlarına attığı anda Moriah yerinden fırladı, sahte bir neşe ve mutlak bir kesinlik içinde vedalaştı, başka bir konuşmanın içine çekilmesine izin vermeden dönüp dükkânın önüne koştu ve otomatik terminalden çıkışını yaptı, küçük kedi her hareketini izliyordu.

Dışarıdaki hava, yaklaşmakta olan fırtınanın ağırlığıyla ciğerlerine baskı yapıyor, onu titreyerek nefes almaya zorluyordu. Üzgün olduğu için kendinden nefret ediyordu. Gözyaşlarının, arkadaşı için hissettiği mutluluğun hemen ardından gelmesinden nefret ediyordu ve mutluluk oradaydı, gerçektir. Kendine odaklanması gereken şeyin bu olduğunu hatırlattı. Mutlu bir yüz ifadesi takınmak ve hissettiği gerçek neşeyle temasa geçmek ve hayatta kalmak. İçine at. Eve döndüğünde ağlayabilirsin. Eve döndüğünde istediğin kadar kendine düşkün ve bencil olabilirsin.

Drea'nın sesi onu durdurduğunda park alanını yarılarmıştı.

"Moriah! Lütfen, bu şekilde gitme. Lütfen konuş benimle. Bu şekilde öğrenmeni istemedim."

Drea'yı bulmak bir nimet olmuştu. Yarı insan, yarı Sylvan, uzun boylu ve kıvraktı, fındık kahvesi teni ve uzun, bal sarısı saçları vardı, gözlerinin etrafındaki altın işaretler güneş ışığını yakalıyor ve parlıltı gibi parlıyordu. Drea her gün sokağın etrafında güçle yürürdü, kolları ve bacakları

Moriah ile birlikte pompalıyor ve retro bir egzersiz videosundan fırlamış gibi görünüyordlardı ve Moriah dışarıdayken evin önünden her geçtiklerinde sohbet etmek için dururlardı. Kütüphanede, kafede ve son olarak Bridgeton'daki doğurganlık kliniğinde karşılaşmışlar ve dostluklarını pekiştirmişlerdi.

Biyolojisi kendininkiyle uyuşmayan bir adamla evlenmek korkunç bir hataydı. Bunu artık biliyordu. Korkarım çok acı çekmişsin . Sık sık geriye dönüp genç haliyle konuşabilseydi, onu kendi düğün gününden kaçmaya, Sorben'i gölün kenarında ailesi ve arkadaşlarıyla birlikte nerede olduğunu merak ederek bırakmaya ikna edebilir miydi diye merak ederdi. Ya da onunla önceden bir konuşma da yapabilirdi, diye alaycı bir şekilde kendine hatırlatırdı. Her şey bir kaçak gelin senaryosuyla bitmek zorunda değildi. Bazen kendine bir zamanlar mutlu olduklarını hatırlatmak zorundaydı, bundan emindi, işler bozulmadan önce, sahip olamaması kaderinde varmış gibi görünen tek şeye kendini kaptırmadan önce.

Kendi bebeğini her şeyden çok istiyordu ve onunki gibi bir evlilikte doğal üremenin nadir olduğu gerçeği başlangıçta önemsiz bir ayrıntıydı. Bir ay ikiye, sonra dörde, sonra sekize dönüştü. Müstakbel çocuk odası olarak belirlenen evlerindeki küçük boş oda, ortak ev ofisleri olarak kalmıştı; beşiğin olması gereken yerde bir masa; kolları dizüstü bilgisayarın üzerinde durmak yerine kundaklanmış bir bebeği tutmak için ağırırken, sallanan sağlam ahşap modeli yerleştireceği yerde ergonomik bir tekerlekli sandalye. Gebe kalma mücadelesi evliliğinin dokusunu yıpratmış, birikimlerini ve onunla birlikte idealizmini de tüketmişti.

"Bunu yapmayı planladığımı bilmiyordum. Ona söylemedim bile, Elijah kocasına bir şeylerden bahsetmiş,

ve . . . Kimsenin bilmesini istemedim, özellikle de bu şekilde. Lütfen üzülme."

"Üzgün değilim," dedi hızla, arkadaşıyla yüzleşmek için döndü, kirpiklerinden dökülen gözyaşlarının sözlerini yalanladığını biliyordu. "Gerçekten üzgün değilim. Orada bunu senin yapmadığını biliyorum. Ve senin adına mutluyum, Drea, mutluyum."

Aynı şeyleri yaşayan biri olmasaydı ne yapacağından emin değildi. Aylar yaşadığı ezici hayal kırıklığı ve doğuştan gelen başarısızlık hissiyle başa çıkıp çıkamayacağından emin değildi. Evliliği dağıldığında, tekil saplantısının ağırlığı altında büküldüğünde birlikte güleceği, ağlayacağı ve çığlık atacağı iyi bir arkadaşı olmasaydı ne yapacağından emin değildi. Başlangıçta Drea ile paylaştıkları tek şey buydu ve paylaştıkları diğer tüm şeyleri öğrenmenin kapısını açmıştı, ama beri onları bağlayan ilk bağ buydu.

"Bu şekilde öğrenmeni istemedim, bunun seni incitmesini istemedim. Lütfen bana kızma, lütfen sadece -"

"Kızmadım! Nasıl kızabilirim ki? Senin adına çok ama çok mutluyum. Sen ve Elijah için. Harika ebeveynler olacaksınız." Gözyaşları onu boğmakla tehdit ediyordu.

"Tatlım -"

"Senin adına çok mutluyum, Drea," diye zorla söyledi, o sırada gözyaşları serbestçe akıyordu. "Senin için mutluyum ve kendim için gerçekten üzgünüm, ama biri diğerini azaltmıyor. Her ikisini de hissedebiliyorum."

Drea sesleri duyunca hızla arkasına baktı, grubun geri kalanı gürültüyle çay dükkânından çıkıyordu. Mariah'nın elini tuttu, uzun parmakları bileğini sıkıca kavradı.

"Bu hafta bir araya gelelim, tamam mı? Sana burayı anlatmam gerek. Daha önce bir şey söylemememin tek nedeni. . . Biraz utanç verici. Elijah'ı üzmemek istemedim ve işe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyordum. Ama artık işe yaradığını bildiğimize göre, denemelisin. Bu hafta sana tüm detayları anlatacağım, tamam mı?"

Arkadaşının neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu ama o anda Moriah'nın umurunda bile değildi. Sadece eve gitmek istiyordu. Eve gidip hayal kırıklığını, kıskançlığını ve her ikisinden de duyduğu utancı haykırmak istiyordu.

"Bu hafta o zaman."

İyi olduğu bir şey varsa, o da kendini bir arada tutmaktı. Her zaman sorumluluk sahibi, planlayıcı olan oydu. Anne arkadaşı, tavsiye veren, notlar alan, ekstraları paketleyen kişiydi. İstedliğini elde edemediğinde öfke nöbetlerine kapılmazdı ve mükemmel bir poker suratına sahipti. O zaman da bunu kullandı, arabasına binerken soğukkanlılığını korudu, kasabanın içinden geçerek evlerinin bulunduğu siteye kadar olan kısa mesafeyi kat etti, arabasından ön kapıya doğru ilerlerken yüzünde sakin bir gülümseme vardı, sokağın karşısındaki komşulardan birine elini kaldırdı.

Kapı arkasından kapanıncaya kadar kırılmadı. Dünyayı dışarıda bırakarak yere yığıldı, arkasındaki dünyayla, neredeyse hiç çaba sarf etmeden çocuk doğurabilen insanlarla dolu bir dünyayla yere yığıldı. Arkadaşı için mutluydu. Bu bir yalan değildi. Arkadaşı için mutluydu ve hayatının şu anki halinden dolayı mutsuzdu; bu iki zıt duygu boğazını tırmalıyor, hıçkırıklarının arasında hırıltılar çıkarmasına neden oluyordu. Drea'nın ne yaptığını bilmiyordu, hangi onaylanmamış gebe kalma yöntemini denediğini ve bunun işe yaradığını anlayamıyordu ve kalbinin daha fazla hayal kırıklığına dayanabileceğinden emin değildi.

İçinde haykıracak bir şey kalmayana kadar ağladı, titreyen hıçkırıkları titreyen nefeslere dönüştü ve başını bir gümbürtüyle kapıya yasladı. Ev - sevdiği, kendi dekore ettiği, gurur duyduğu ev - sessizdi ve dayanılması çok zor olan da bu sessizlikti. Kahkaha yoktu, bağırış çağırış yoktu, hiçbir şey yoktu. Onu öldürecek olan şey sessizlikti.

Acının hafifletilmesi. Görünmez sesin hangi hafifletmeden bahsettiğini bilmiyordu, çünkü kalbi kesinlikle hiçbir hafifleme hissetmemiştir.

Drea'nın ne yaptığının bir önemi yoktu. Önemli değildi, dedi Moriah kendi kendine, gözlerini kapatıp yavaşça nefes alarak. Gözleri şişmiş ve boğazı düğümlenmişti. Önemli değildi, çünkü ana yatak odasının yanındaki küçük oda, güvercin grisi ve güneşli sarı vurgularla serin bir mint rengine boyadığı oda hâlâ onun ofisiydi ve ev hâlâ sessizdi. Ne olduğu önemli değildi, çünkü bunu deneyeceğini biliyordu. Her gece yatağında ona eşlik eden çaresizlik duygusundan hoşlanmıyordu ama sessizlik onu boğmadan önce bu duyguyu kovmanın tek bir yolunu biliyordu.

Her şeyi denerdi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Lowell

"Sizin için getirebileceğim başka bir şey var mı, Bay Hemming?" Kadına iyi günler dilemek üzereydi, Ama kızın sözleri boğazında düğümlendi, nereye giderse gitsin bir büyüteç altında olduğunu hatırlattı.

"Ben hazırım," diyerek isim etiketine baktı, "Daronda."

Trol yavaşça gözlerini kırptırdı, gözleri tekrar onunkilere döndüğünde dudakları kısa süreliğine kaybettikleri gülümsemeye geri döndü.

"Gördün mü? Tanımadığın insanların senin adını kullanması garip. Ayrıca, Bay Hemming benim kardeşim."

"?" diye karşılık verdi, bakkalda beklediğinden biraz daha cüretkârdı ama yine de takdir etti. Ne de olsa o da bir baş belasıydı.

Omuz silkti ve ona içten bir gülümseme verdi, o da aynısını yaptı.

"İsteddiğini seç, muhtemelen hepsi. Ama ben değil. Ben bir çocuğum. Ve bana Lowell diyebilirsin. Daronda. Gördün mü? Hâlâ tuhaf!"

Food Gryphon'dan çıkarken kasiyerin kahkahaları onu otomatik sürgülü kapılardan dışarı kadar takip etti, azalan birikimini yemek için harcamak zorunda kalmasına sinirlenmişti.

İnsanların salgınının başlangıcında eve ilk kez üzerinden iki ay geçmişti. Jackson'ın evinde üçüncü kişi olduğu, neredeyse her öğünde mısır gevreği yediği ve kablolu haberlerin karşısına yapışıp kaldığı ilk bir buçuk ayın ardından, kendisini istihdam eden bazı imprintlerin bu şekilde kapatılmaktan kurtulamayabileceğini ve kurtulsalar bile muhtemelen aynı şekilde hizmetlerine ihtiyaç duymayacaklarını fark etti. Tüm bunlar sona erdiğinde daha az işi olacağını düşünmek endişe vericiydi, özellikle de başlangıç için en kazançlı meslekte değilken. Yine de

Son iki faturasının ödemesi yapılmıştı ve bu gidişle, özellikle de burada bir daire bulmak zorunda kalırsa, yetersiz birikimlerini tüketecekti.

Cambric Creek daha büyük dünyada meydana gelen olaylardan tamamen etkilenmemiş görünüyordu ve kardeşleri her gün hiçbir sorun yokmuş gibi kalkıp işe gidiyordu. Durdurulan tek kişi oydu, tüm dünyası değişime uğrayan tek kişi oydu ve tüyleri diken diken oluyordu.

Bu da onu ilk anlaşmazlık konusuna getirdi, diye düşündü huysuzca. Kardeşinin evindeki misafir odası, kapısı kapalı olduğu ve dışarıda kaldırımda uyumak zorunda kalmadığı için ona mahremiyet sunuyordu ama gerçek şu ki, bir daha asla huzur içinde mastürbasyon yapamayacaktı.

Kaldığı süre neredeyse üç haftayı bulmuştu, yaklaşan dolunay tenini sanki çok sıcak bir duşta büzülmüş gibi gergin hissettiriyordu. Geldiğinden beri mastürbasyon yapabildiği tek yer olan duş, ne çok hoşuna giden bir şeydi ne de taşaklarındaki gerginliği tamamen gideriyordu. Haftada birkaç kez seks yapmaya alışkındı, bu amaçla arkadaşları, kaçamakları ve takıldığı partnerleri vardı ve bunu başaramazsa, işlevini yerine getirebilmek için taşaklarını kendi başına yeterince kurutabilmesi gerekiyordu.

Komşusu Nikkia da böyle bir seks arkadaşıydı, bir başka eski göçmen, ama onunkinin aksine vizesi kalıcıydı. Cambric Creek'teki hapishanesinden iki hafta önce ona mesaj atmış ve kaçıracağı her şeyi hatırlatmıştı.

Büyük sikini şimdiden özledim.

Üç yıl önce Tokyo'yu ana ikamet merkezi haline getirmiş, taşındığı hafta ışıltılı gözlü lagomorfla tanışmıştı. Aynı koridorda birkaç kapı ötede oturuyordu, mahalleye hoş geldin içkisi içmeye gelmesi için ısrar etmişti ve onu biraz daha kalmaya davet etmişti.

Mahalle seksine hoş geldiniz diyerek arkadaşlıklarının parametrelerini daha ilk günden belirledi.

Sanırım kamera başlayacağım.

Bütün o insanların bütün gün evde oturup mastürbasyon yaptığını biliyorsun.

Şimdi başlamanın tam zamanı!

Mesajı gönderdiğinde şaka yaptığını sanmıştı. Güldü ve yeğeninin kovalaması için bir ketterling topunu tekmelemenin arasında gülümseyerek cevabını yazdı.

Yapmalısın

Birinci sınıf bir pazar

Hepsi evde oturuyor ve yapacak bir şeyleri yok.

Bir ya da iki hafta sonra bir sonraki mesajında yine gülmüştü.

Bunu yapmam için beni yalnız bıraktığına inanamıyorum.

Daiyuu pisliği ile video çekmeye başlamak zorunda kalacağım.

ve hepsi senin suçun olacak.

Daiyuu da başka bir komşuydu, sürekli asık suratlı, semender gibi bir kertenkele adamdı. Lowell, Daiyuu'yu Nikkia'yla hayal etmeye çalışarak kocaman sırtmış ve bu fikri mantıksız bulmuştu.

Sizi gürültü ihlali yaptığınız için rapor etmesi ve sansür polisine teslim etmesi daha olasıdır

Bir hafta sonra video dosyasını gönderdiğinde gülmemişti, Daiyuu'nun asık suratı aşırı konsantrasyon ifadesine bürünmüştü, kalçaları inleyen lagomorfun içine giriyordu, iki koyu pembe horoz onu dolduruyordu. Öfkeliydi, kıskançlıktan neredeyse yanacaktı, videodan alabileceği herhangi bir dolaylı zevk, koridorun hemen aşağısındaki yeğeni ve baldızının sesiyle ciddi şekilde engellenmişti. Sağlıklı olmadığına karar vermeden önce öfkeyle birkaç kez videoya mastürbasyon yaptı ve güvenilir seks arkadaşı rolünü dolduracak birine sahip olma lüksünün yasını tuttu.

Burada bu imkânsızdı. Gittiği her yerde insanlar onu hiç tanımadan kim olduğunu biliyorlardı. Hemming çocuklarından biri, Jack'in yakışıklı çocuklarından biri, Trapp'ın küçük kardeşi, Grayson'la akraba olmalısın, kardeşin Jackson adaylığını koyacak mı? Küçük kardeşinin lakros takımına koçluk yapıyorum, denizaşırı ülkelerde yaşayan sen olmalısın. Okuldayken isminin ağırlığı derisini içten içe tırmalamıştı ve bu isimden ve bu yerden kaçmak onu rahatlatmıştı.

Burada sıradan bir ilişki kurmanın hiçbir yolu yoktu, sabaha kadar tüm mahallenin haberi olmadan olmazdı, tamamen imkansızdı ... ve ayrıca, diye hatırlattı kendine - Eğer olsaydı onları nereye götürürdü? Kardeşinin evindeki kağıt inceliğinde duvarları olan ve zevkle otuzbir bile çekemediği misafir odasına mı? Ailesinin evine mi? Hiçbir çaresi olmadan kapana kısılmıştı ve cezadan taşakları ağrıyordu. Destekten başı dönüyordu, bakımsız sikinde kalıcı olarak biriken fazladan kandan dengesi etkilenmişti. Bir partneri olmaması yeterince kötüydü, ama bir tanesini tatmin edici bir şekilde ovamamak bile onu öldürüyordu.

Lowell küçük yeğeninin, sikini eline aldığı anı tespit etmek için yerleşik bir algılama sistemine sahip olduğuna inanıyordu, çünkü küçük yumruklar kapıyı tırmalayıp tokmağı tıkırdatmadan önce ancak birkaç güzel vuruş yapabiliyordu. Eğlenceli amca olmanın sorunu, eğlenceli amcanın bir saptırıcı olmasıydı. Küçük Jack hep oradaydı. Montessori okulundan eve gelir gelmez oyun oynamak istiyor, öğle yemeği yemeye, harfleri çalışmaya ve Lowell'ın yanında olmayı içermeyen her şeyi yapmaya ikna edilmesi gerekiyordu. Her sabah kahvaltısını yapmadan önce, Lowell daha başını yastıktan kaldırmadan, uykudan gözleri bulanıklaşmış, sabah odunu karnına bir sopa gibi dayanmış halde misafir odasının kapısını tıklatıyordu.

En kötü günler, gerçekten ilk kalktığı günlerdi - gerinip tamamen kendi kendine uyanma, telefon mesajlarını kontrol etme ve bir elin vücudunda dolaşmasına izin verme, sünnet derisini gevşeterek zaten sızıntı yapan yarığın bir parmağını dokundurma, ağrıyan taşaklarını çekiştirme ve kendini yavaşça okşama şansı bulduğu zamanlar... kapı tokmağının tıkırtısı onu neredeyse derisinden sıçratmadan önce. Birden fazla kez kapıyı açmak zorunda kalmış, burnunu dışarı çıkarmış ve çocuğa önce düş alması gerektiğini söylemişti, kapı sadece birkaç dakika önce okşadığı tam ereksiyonu koruyordu.

Diğer sorun ise süitin kendisiydi. Büyüklüğü bir otel odasıyla orantılıydı ve Lowell otel odalarına yabancı değildi. Otel odaları çekimdeyken sessizlik ve yalnızlık için hoş bir soluklanmaydı ama şarj olmak için kendine ayıracağı küçük zamanlara ihtiyaç duymanın ötesinde, insanların arasında olmaya ihtiyacı vardı. Sohbet etmeye, kafasını dağıtmaya ve kalabalıktan enerji almaya çok ihtiyacı vardı ama Jackson ve Victoria onu odasının dışında her gördüklerinde belli belirsiz şaşırmış, şaşırmış ve biraz da sinirlenmiş görünüyorlardı.

O sabah ikisi de sessizliğe gömülmüştü; Lowell kapıdan içeri girdiğinde mutfak adasındaki konuşmaları kesilmiş, buzdolabını açtığında Jackson'ın gözleri kısılmış ve Victoria'nın ağzı düzleşmişti. Yemeklerini yediği için azarlanmak üzere olduğuna dair belli belirsiz bir şüpheye kapılmıştı. Odasını terk ettiği için mi? Onların oksijenini solumaya cüret ettiği için mi? Tam olarak emin değildi ve bunu asla öğrenemeyecekti çünkü evin önünden gelen uzun ve gürültülü bir araba kornası sesi onu kurtarmıştı. Jackson nefesini sert bir şekilde vermişti ve Victoria kızgınlıkla başını salladı.

"Grayson burada," diye kesin bir dille açıkladı, "emin değilsen diye söylüyorum."

Jackson az önce doldurduğu su bardağını bırakarak, "Tam bir pislik," diye mırıldandı. "Ona bu gece burada olacağımı

"Beş dakika içinde dışarı çıkıp sakinleşmeni istiyorum."

Lowell direktifin kendisine yönelik olduğunu anladığında sıçradı, buzdolabını kapatmak için döndü, kapıya doğru koşarken meyve suyu arayışı bir an için unutuldu. Trapp'ın sonsuza kadar kızgın kalmayacağına dair teminatlarına rağmen, Grayson hayatının geri kalanını Lowell'la bir daha konuşmadan geçirmeye tamamen istekli görünüyordu ve bu kesinlikle Jackson'ın suçuydu.

Eve döndüğü ay, Tokyo'dayken uçuşundan sadece bir ya da birkaç gün önce dolunay meydana gelmişti. Sonraki birkaç haftayı ofise yerleşmeye çalışarak, her gün ofisle, birkaç meslektaşı ve diğer serbest çalışanlarla iletişim kurarak, bu kadar uzun bir aradan sonra memleketini yeniden tanımaya çalışarak geçirdi. Başlarda eğlenceliydi. Owen'la takılmış, Trapp ve Liam tıp fakültesi ders kitabını incelerken onlarla aynı masada oturmaya çalışmış, ta ki kıpırdanmaları ve gevezelikleri Trapp'ın gıcıklığına neden olana ve annesinin ilgisiyle kendini avutmaya gidene kadar.

Cambric Creek'i her gördüğünde daha fazla iş yeri ve gece hayatıyla övünse de, kasaba küçülüyor gibi . Ailesinin evi de aynıydı. Büyük Tudor evi, o çocukken sonsuz odaları, merdivenleri ve saklanacak yerleriyle bir kale gibi hissettirmişti. Ancak eve geldiği o ilk dolunayda, arkasını dönüp kardeşlerinden birine takılmamak imkansız bir angarya gibi gelmişti, odaların hepsi hatırladığından çok daha küçük görünüyordu. Trapp ve Grayson'a akşam yemeğinde katılma daveti o ilk birkaç hafta içinde hiç gelmemişti ve eve döndüğü ilk dolunay aynı zamanda Grayson'ın gelişinden bu yana onunla aynı odada bulunabileceği en erken fırsattı.

"Trapp yeni bir iş olduğunu söyledi?" Gray ve minyon, siyah saçlı kadın geldiğinden beri yaptığı ilk teklif değildi bu ama ilk kez kardeşini mutfakta yalnız yakalayıp tuzağa düşürmeyi başarmıştı.

"Evet."

"Oh. Şey, bu iyi mi? Şimdiye kadar beğendin mi?"

"Hayır."

Sertçe yutkundu. Grayson hiçbir şeyi kolay yapmazdı. Önemli bir şey için olmadıkça, kardeşinin kendi kazançlı hukuk firmasını neden terk ettiğini anlayamamıştı. Ya da babası için bir şey.

"Yeni işler hep böyledir, değil mi? Bir kere yerleşince işler yoluna giriyor mu?"

Grayson sırtını Lowell'a dönmüş, ailelerinin buzdolabının içindekileri sanki içeride bir film oynuyormuş gibi inceliyor, cevap vermeden önce bitmek bilmeyen bir süre duraklıyordu.

"Neredeyse her şeyin daha kolay hazmedileceğinin iddia edildiği o altı aylık noktaya geldim ama bunun gerçekleşeceğine ikna olmuş değilim."

"Bekle, altı ay mı?! Son altı ayda seninle milyonlarca kez konuştum! Neden hiç bir şey söylemedin?"

Gray en üst rafa yerleştirdiği peynirden başını kaldırmamış, onu açmış ve kafasını bile kaldırmadan balmumuna birkaç ustaca kesik atmıştı. Ağabeyiyle ilgili her şey göz korkutucu ve titizdi - , tertemiz giysileri ve pahalı görünümlü aksesuarları, çekici olmadığı zamanlarda sergilediği buz gibi soğuk dış görünüşü, yanında getirdiği, bir tasarımcı çantası gibi kolundan sarkan bir başka güzel aksesuar olan mükemmel görünümlü kadına kadar. Grayson'a kıyasla kendini her zaman buruşuk bir yastık kılıfı gibi hissetmişti ve Cambric Creek'ten uzaktaki hayatından memnun olmasına rağmen bu his hiç azalmamıştı.

"Çünkü başka kimse hakkında soru sormuyorsun, Lowell.

Ölmediğinden emin olmak için seni arıyorum ve sen de sıkılana kadar benimle konuşmaya devam ediyorsun. Sana para gönderiyorum ve annemize hala hayatta olduğunu bildiriyorum, çünkü onu bir arama nezaketini göstermeyi asla unutmuyorsun. Başka bir şey var mı? Yoksa oynamayı bıraktık mı?" Sanki Gray'in telefon konuşmalarını aşırı sert bir şekilde nitelendirmesi

Kardeşinin peynir tahtasından uzaklaşıp balmumunu çöpe atmasını ve sessizce ellerini yıkamasını, bir süre sonra da Lowell sanki odadan kaybolmuş gibi mutfaktan çıkıp gitmesini izlemek fiziksel bir darbe olmuştu. Grayson mutfaktaki gergin karşılaşmadan kısa bir süre sonra ayrılmıştı, arkadaşı erken ayrılmalarını gerektiren bir telefon almıştı ve Lowell o zamandan beri ne barışmaya ne de karşılık vermeye fırsat bulamamıştı.

Eve dönüşünün ikinci ayında, ayın ertesi sabahı her zaman olduğu gibi halsiz ve ağırlı bir halde ailesinin evine gittiğinde ortamı alışılmadık derecede kasvetli bulmuştu. Grayson ve Vanessa - bir önceki ay orada olan ve geçici bir aksesuardan daha fazlası olduğunu gösteren bir ismi olduğu belli olan kız; olayların şok edici bir şekilde değiştiğini düşündü - o ay onlara katılmayacaklardı. Gray'in durumu kötüydü, değişim gerçekleştiğinde bir küme aurasının ortasındaydı ve hâlâ iyi değildi.

Trapp bir ara brunch'tan ayrılıp Jackson'ı kontrol etmeye gitmiş, hastane hakkında bir şeyler mırıldanmış, anneleri de Victoria ve Owen'ın soğukkanlı kız arkadaşıyla gülümseyip sohbet etmeye çalışmıştı ama endişeli olduğu her halinden belliydi. Jackson babaları olmadan ne yapacağını bilememiş, sanki girmek istediği odanın kendisi olup olmadığından emin değilmiş gibi odaların kapısında gezinip durmuştu. Babaları, güvertede oturup kara kara düşündüğü, ailesinin bir üyesinin kendi kontrolü dışında olma cüretini gösterdiği bir durum karşısında öfke saçtığı, günün büyük bir bölümünde bir yudum bile almadan aynı bardak burbonu döndürdüğü pozisyonundan hiç içeri girmemişti. Lowell evin baskıcı atmosferinden kaçarak küçük Jack'i arazinin arka tarafına götürdü, dereye taş atıp semender aradı.

Grayson'ın ne kadar hıyar olursa olsun insanlardan hala sempati toplamayı başarması onu rahatsız ediyordu.

zamanın büyük çoğunluğuydu. Kardeşi hayatı boyunca şiddetli migrenden muzdarip olmuştu ve tüm çocukluğu boyunca ayda birkaç kez Lowell, Jack'in çalışma odasından uzakta, sessizce oynayacak bir yer bulamazsa babaları tarafından neredeyse ölümlle tehdit edilirdi; odanın arkası Grayson'ın ikinci yatak odası olarak adlandırılırdı, soğuk, karanlık ve sessiz tutulurdu.

Bu neredeyse iki hafta önceydi. Jackson ve Victoria'nın misafirperverliğinin azaldığı iki hafta daha, camın altındaki bir böcek gibi kapana kısılmış hissettiği iki hafta, kardeşinin evindeki misafir odası günler geçtikçe küçülüyordu. Kafasının içinde kendi sesi aşırı yüksekti, umutsuzca bir arkadaş arıyordu. Sıkılmıştı, depresyondaydı ve işler böyle devam ederse uzun süre dayanamayacaktı ve fark etti ki hiç kimse onu bu karmaşadan kurtaramayacaktı.

Jackson'ın en iyi küçük kardeşi olmak ona hiçbir zaman değerli bir şey kazandırmamıştı. Öte yandan, Grayson'ın küçük kurbağası olmak, arabalara ve ara sıra alkole erişimini, ağabeyinin düzenlediği eyalet dışı bir partide gençken ilk cinsel deneyimini, Noel hediyesi olarak pahalı kamera ekipmanlarını, başka bir partide eğlence amaçlı uyuşturucularla ilk denemesini ve Grayson'ın yıllık Lupercalia kutlamalarından birinde tanıştığı ilk menajerinin adını ve numarasını sağlamıştı.

Grayson sert ve profesyoneldi, gittiği her okulun birincisiydi ve her alanda aşırı başarılı biriydi, ama aşırı aşırılık ve nihilist sefahat hayranıydı ve Lowell yıllar boyunca bunların hepsinden yararlanmıştı. Yurtdışındaki ikinci yılında vize sorunu yaşamış, yerel dili zar zor konuştuğu bir yerde geçici bir nezarethaneye düşmüştü, o kadar önemsiz, minicik bir suç işlemişti ki bunun sorumluluğunu üstlenmeyi reddetmişti ve yapması gerektiği gibi Büyükelçilikle temasa geçmek yerine

kardeşini aradı. Her şey tamir edilip yıkanmış ve ailelerinin bunu öğrenmesine hiç gerek kalmamıştı.

Jackson'ın çağrısına kanmıştı, şimdi kabul ediyordu; en büyük iki kardeşinin, özellikle de birbirlerine karşı ne kadar işbirlikçi olabileceklerini unutmuştu ve genç yeğenini tanımaya çalışıyordu. Küçük Jack'vakit geçirmeyi seviyordu ama bir gün daha kendini süresiz olarak odasına gönderilmiş yaramaz bir çocuk gibi hissedemezdi ve gidişatı düzeltmenin tek yolu, her zaman rahatça yaşadığı Gray'in son derece kibirli iyi niyetine geri dönmektir. Grayson'ın gümüş rengi spor arabasının camları karartılmıştı,

Jackson'ın yerine garaj yolundan hızla inip yolcu kapısını açarak Gray'in ayağını ezmesine fırsat vermeden içeri girdiğinde Lowell onun yüz ifadesini göremedi.

"Jackson beş dakika içinde çıkacağını söyledi. Korna çaldığında Victoria'nın yüzünü görmeliydin, harikaydı. Bana kızgınlığın geçti mi? Özür dilerim, tamam mı? Jackson'ın buraya gelmem için beni kandırmasına izin verdiğim için özür dilerim. Yeni işini sormadığım için özür dilerim. Her zaman böyle yük olduğum için özür dilerim. Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, berbat durumdayım. Asla işe geri dönmeyeceğim, hiçbir şey yapabilecek nitelikte değilim ve Blinxieburger'de çalışan ilk Hemming olacağım. Muhtemelen maskot olmak zorunda kalacağım. İnsanı hastaneye yatırdıkları türden bir klinik depresyon geçirdiğimden oldukça eminim ve Jackson bütün gün ve gece odamda kilitli kalmaktan mutlu olmam gerektiğini düşünüyor. Konuşacak kimsem yok, dört aydır seks yapmadım ve ölecekmişim gibi hissediyorum. Daha ne yapmam gerekiyor? Benimle tekrar konuşman için sana ne kadar yalakalık yapmam gerektiğini söyle. Eğilip sana burada oral seks yapmama izin vermek ister misin?"

Lowell konuşmaya başladığında Grayson'ın yontulmuş yüzü kaşlarını çatmıştı ama jant işi teklif ettiğinde kocaman omuzları kahkahalarla titriyordu.

"Sen lanet bir serserisin, sana katlanamıyorum. Kızgın mıydı?"

Lowell coşkuyla başını salladı.

"Evet, ikisi de öyleydi." Grayson tekrar kornaya bastığında, aynı anda Jackson ön kapıdan çıktığında kahkahasını koluyla gizlemeye çalıştı. Onlar hâlâ çocuktu ve bazı şeyler asla değişmeyecekti. "Trapp ikinizin sık sık birlikte yemek yediğini söyledi ve ben de kendimi davet ediyorum, bir dahaki sefere bana haber ver, tamam mı? Rica etmiyorum, söylüyorum. Bugün izinli falan mısın? Geçen ay hastaneye gitmen mi gerekti? İşini neden sevmiyorsun? O kız gerçekten kız arkadaşın mı, yoksa sadece bu ayki sevgilin mi?"

Grayson öfkeyle ofladı.

"Lowell, arabamdan defol git. Altıdan beri ofisimdeyim. Jackson ve ben babamın bir işini halletmek için ayrılıyoruz, sonra işe döneceğim ve bu akşama kadar orada olacağım. Tam olarak izin günü sayılmaz. Yirmi sorunuzun geri kalanı beklemek zorunda. The Pickled Pig, Salı akşamı saat 10'da, eğer pasaklı gibi giyinip gelersen, bizimle oturamazsın. Bütün gün şehirde taş tekmeleyerek iyi eğlenceler evlat."

Jackson, Grayson'ın yolcu koltuğundan inerken ona ters baktı ve omzunun üzerinden bir gülümseme savurdu. İkisinin nasıl insanlar olduğunu unutmaları aptalcaydı ama bu hatayı bir daha yapmayacaktı. Çocukluk ve gençlik yıllarının çoğunu iki büyük kardeşine karşı oynayarak geçirmiş ve ikisiyle de aynı hızda olmanın artılarını ve eksilerini unutmuştu.

İçeriye döndüğünde ev bomboştu, Victoria o gelmeden önce garaj kapısından sızıışmıştı.

ön kapıdan girdi. Motorun çalıştığını, kapının alçaldığını ve bir dakika sonra uzaklaşırken motorun hızlanma sesini duyabiliyordu. Güzel. Sonunda meyve suyunu bularak kutunun yarısını içti ve bir bardaktan daha azı kalmışken geri koydu. Kadın küçük Jack'le eve dönmeden önce, en azından kısa bir süreliğine, evi onların bakışları olmadan kullanabilirdi.

Sendeleyerek çamaşır odasına girdi ve aşırı yüklü sepetini homurdanarak kurutucunun üzerine bıraktı. Jackson'ın evi Gray'inkiyle aynı düzeyde olanaklara sahip değildi - çamaşırhane hizmeti yoktu, haftada üç kez eve dönüş hizmeti yoktu ve Jackson'ın evine haftada iki kez gelen temizlikçiye misafir süitini listesinden çıkarması talimatı verilmiş gibiydi. Dolu çamaşır makinesini, içine yerleştirilmiş deterjan kapsülünü ve yumuşatıcı boncuğunu görünce hayal kırıklığıyla yumruklarını sıktı. Yüklü ama açık değil.

Baldızı ilk birkaç haftadan sonra onun gece yarısı mesaisinden şikâyet etmişti. Elinde değildi, kardeşiyle tartışmıştı - diğerlerinden tamamen farklı bir iç saate ayarlıydı.

"O zaman sıfırla. Sabah ikimizin de işi var ve Jack'in okula gitmesi gerekiyor. Geceleri evin her yerinde dolaşıp herkesi uyanık tutmana izin veremem. Geçen gece kurutucuya ne koydun, beş çift iş botu mu? Çamaşırları gündüz aktiviteleri sütununa koyalım."

Geceleri çamaşır yıkamasını istemiyorlardı ama o ve Victoria çamaşır kurutucusunu günün diğer yirmi saatinde dolu tutmaktan çekinmiyorlardı. Geceleri evde sinsice dolaşmasını istemiyorlardı, bu hoşuna gitmeyen bir tanımlamaydı, ama gündüzleri de sinsice dolaşmasını istemiyorlardı, öyle görünüyordu. Lowell gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı, alabildiği kadar uzun süre tuttu, yavaş ve kontrollü bir şekilde verdi, Hokkaido'daki o tapınağa geri dönmüş gibi yaptı, keskin koku

Nane ve limon otu ttss neredeyse burnunu gdklyordu. Gözlerini atğnda kendini hâlâ Jackson'ın evinde bulunduğ için hayal kırıklığına uğramıştı.

Bu iyiydi, diye hatırlattı kendine. Sorun yoktu. Jackson'ın ona kalacak bir yer vermesini takdir etmiş, bu teklifin sadece Grayson'ı kızdırmak ve bir çırpıda yatılı bir bebek bakıcısı kazanmak arzusuyla değil, fedakârlık duygusuyla yapılmış gibi davranmaya karar vermişti. Sorun değildi. Lowell kendi kendine, annesinin onu görmekten her zaman mutlu olduğnu ve çamaşırlarını ailesinin evinde yıkama geleneğini sürdürebileceğini hatırlattı. Hatta biri bana sandviç yapıp odada onlarla birlikte oturmama bile izin verebilirdi.

Ya da daha da iyi bir fikir: Eşyalarını hemen toplayıp Grayson'ın evinin anahtarını kullanmak ve setiğ büyük boy yatak odasının serin ve karanlık atmosferine dalmak. amaşırlarını Grayson'ın servisine yıkatabilir, her zaman dolu olan buzdolabından lezzetli bir şeyler alabilir ve bayılana kadar mastürbasyon yapabilirdi. Uyandığnda gerçekten düşünebiliyor olabilirsin. Hiç düşünmeden karar verdi.

Toparlanmaya döndü, çamaşır makinesinin kadranını en sıcak ayara getirmek için durakladı, başlat düğmesine basmadan önce fark etmeyeceklerini umuyordu, kontrol etmek için çoktan yüklediklerini bildiğinden çok emindi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 2

OceanofPDF.com

Moriah

"O Tamam, bana bunun nasıl çalıştığını tekrar anlat. Kaydolup aşı oluyorsunuz ve döngünüz yeniden düzenleniyor. Ve

sonra dolunayda, kliniğe geri dönüyorsun ve sadece . . . mı? Rastgele bir yabancıyla mı? Sedyede falan?"

"Hayır!" Drea gülmekten titrerken yüzünü ellerinin arasına saklayarak ciyakladı. "Tatlı anne, neden böyle konuşmak zorundasın ki! Sana zaten söyledim, o bir yabancı değil! Onları seçen sensin. Seçim sürecinizden sonra, ilk döngünüzden önce onlarla görüşmek için zaman ayırabilirsiniz!"

"İlk ateş demek istiyorsun, değil mi?"

Drea kederli bir nefes verdi.

"Sanki her şeyi olabildiğince müstehcen göstermek için elinden geleni yapıyorsun."

Moriah arsızca sıırttı. Arkadaşının açıklamalarına nasıl karşılık vermesi gerektiğinden emin değildi. Drea Bridgeton'daki doğurganlık kliniğini terk etmişti, çok fazla para harcadığını söylemişti ve Moriah başıyla onayladı. Sorben'le birlikte birikimlerinin büyük bir kısmını etkisiz tedaviler için harcamışlardı ve bu da evliliklerinin sona ermesinde tek suçlunun kendisi olduğu bir etken olmuştu. Hayır demek imkânsızdı. Umudun gözlerinin içine bakıp 'bugün olmaz' demek imkânsızdı. Klinikteki insanlar bu kadar cesaretlendirici, bir sonraki turun işe yarayacağı konusunda bu kadar iyimserken, her ay geldiğinde başının üzerinde bir dolar işareti görürken, içeri bırakamıyordu.

Drea ve Elijah'ın da aynı sorunu vardı ama Drea diğer kliniği öğrenmişti. Moriah'ya maliyetinin çok daha az olduğunu söylemişti. Eşi görülmemiş başarı oranları. Tek yapması gereken kaydolmak, aylık aşı olmak ve bir kurt adamla seks yapmaktı.

"Elijah bunu sorun etmedi mi?"

Bunun üzerine Drea düşünceli bir şekilde limonatasını yudumladı.

"Hayır, değildi. Başlarda değildi. Yani, hayal edebiliyor musun? Kim olurdu ki? Kocanıza, ikinizin birlikte istediğiniz tek şeyi başarabilmeniz için, kocanızın yapamadığı işi yapabilecek farklı bir erkeğin yardımını almanız gerektiğini söylemelisiniz. İlk konuşmadan sonra bunun onun için ne kadar moral bozucu olduğunu hayal bile edemiyorum. Üzgündü. Bu konuyu düşünmek istemedi, aklına bile getirmek istemedi. Ben zorlamadım. Ya bu işte birlikteyizdir ya da hiç değilizdir."

Durakladı, içkisini tekrar yudumladı. Black Sheep Beanery her zaman olduğu gibi kalabalıktı ve konuşmaya devam etmeden önce gürültülü bir grup genç trol ve goblinin masalarının önünden geçmesini bekledi.

"Yaklaşık iki hafta sonra evet dedi. Birdenbire. 'Evet, hadi yapalım. Eğer işe yarayacaksa, yapalım.' Bunu kabullenmek için zamana ihtiyacı vardı. Asla kendi başımıza gebe kalamayacaktık; ikimiz de bunu biliyorduk. Tesisini birlikte gezdik ve sanırım her şeyin steril olması onun kararını gerçekten sağlamlaştırdı. Donörümüzle birlikte görüştüğümüzden emin olduk. İyi ve dürüst bir adama benziyordu. İlk seansın cehennem kadar garip olmadığını ve ikinci ay sadece marjinal olarak daha iyi olduğunu iddia etmeyeceğim. Ama sonra üçüncü ay başladı. Ve şimdi buradayız."

Gözleri parlıyordu ve eli göbeğine düşmüştü. Drea'nın kocası Elijah, nazik gözleri ve tereddütlü gülümsemesiyle yumuşak dilli bir yarasa adamdı. Moriah onun bu iki haftayı olaylarla yüzleşerek geçirdiğini hayal etmeye çalıştı ve en azından bu konuda arkadaşından daha imrenilecek bir konumda olduğunu kabul etti. Bir şeylerle yüzleşmesi gereken başka kimse yoktu, sadece kendisi vardı.

"Ve bunun gerçekleşmesi için tek yapman gereken garip bir kurt adamla yatmaktır."

Drea yine öfkeyle haykırdı ve Moriah gülerken peçetesiyle ona vurdu.

"Sen en kötüsüsün. Yani, evet. Kesinlikle haklısın; aynen öyle oluyor. Sedyede değil ama, seni cadaloz. Bu. . . Aslında birkaç seçenek var. Her şey muayene odasında, ama büyük hastane sütlerinden biri büyüklüğünde, bilirsiniz, özel bir hastanede uzun süreli bakımdaysanız? Üzengili bir muayene masası, küçük kolsuz bir kanep ve bir yatak vardı. Her şey izleniyor, bu yüzden asla tehlikede değilsiniz ve dediğim gibi, her şey klinikte gerçekleşiyor."

Sözlerini yarıda kesmişti ve Moriah beklentiyle masanın üzerine eğildi.

"Ve?! Gerçekten de hiçbir detay vermeden 'her şey tam orada, klinikte oluyor' demekle yetineceğimi mi sanıyorsun? Bana burası hakkında her şeyi anlatmak istediğini söylemiştin, o zaman anlat!"

Arkadaşının elleriyle yüzünü kapatmasını izledi, gözlerinin etrafındaki altın işaretler kafenin pencerelerinden içeri süzülen ışığı yakalıyordu.

"Şey, muayene masasını ilk kez kullandığımızda. Sanırım bunun bir prosedür olduğunu söylerken kendimi daha rahat hissediyordum. Sanki pelvik muayene için oradaymışım gibi bacaklarımı üzengiye koydum ve o da bacaklarımın arasında durdu ve ... İşini yaptı."

Moriah elini kaldırdı ve şaşkınlıkla başını salladı.

"Ayrıntıları geçiştirip beni el sallayarak geçireceğini sanıyorsan, büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaksın." Drea yüzünü tekrar ellerinin arasına saklayarak inledi. "Sineye çek, günüşiğim. Küçük gözyaşlarımı döktüm ve küçük anımı yaşadım ve şimdi tüm kanlı detayları duymak istiyorum."

"İkinci ay muayene masasında başladık ama sonra yatağa geçtik." Drea sanki yere düşecekmiş gibi bakıyordu ve Moriah elinin tersini Drea'nın yanağına koyarsa, yanağının kanayacağından hiç şüphesi yoktu.

sıcaktan yanıyor olurdu. "Daha derine inebilmek istediğini söyledi." Moriah merakla ona doğru eğilirken başını utanç içinde masaya bıraktı.

"Eller ve dizler gibi mi? Köpek stili?"

"Sana katlanamıyorum. Neden arkadaş olduğumuzu bilmiyorum." "Peki, yanılıyor muyum?!"

"Sonra üçüncü ay," diye devam etti Moriah'yı görmezden gelerek, "hep yatağı kullandık. Muayene masasıyla hiç ."

"Ve mı?"

Soruyu anlamayan Drea'nın alnı kırıştı, altın rengi işaretler çiçek yaprakları gibi yer değiştirdi.

"Daha derine mi girdi?"

Drea ona kötü niyetli bir bakış attı ama Moriah bunu umursamadı. Kendini böyle bir tesiste, doktorlar ve hemşireler etrafta koştururken yabancı bir adamla bu kadar mahrem bir şey için buluşurken hayal etmeye çalıştı, zihni sadece zaten aşına olduğu doğurganlık kliniğindeki muayene odalarını canlandırabiliyordu. Şehvetli duygular uyandıracak bir ortam olmadığını düşündü.

Drea sıkıntıyla ofladı ve komplocu bir tavırla masanın üzerine eğilmeden önce etrafına hızlıca göz gezdirdi.

"Evet, çok derine girdi. Gerçekten derine. "Bademciklerime çarptığından oldukça eminim" gibi. Döngünüzü aya göre ayarlamanın tüm amacı, sıcaklığın kokusuyla tetiklenmeleri ve aya ne kadar yakın olurlarsa anatomilerinin o kadar çok değişmesidir."

Moriah tükürdü.

"Bu da ne demek şimdi? Ne demek değişiklik? Prosedür için buluştuğunuzda gerçekten değiştiler mi? Yani, onlar zaten kurt adam mı? Yabancı bir kurt adamla mı sikişmem gerekiyor?!"

Arkadaşının gideceğini düşündü. Ya öyle yapacaktı ya da masanın altına girecekti.

"Hayır! Anneye yemin ederim, seni masanın altından öyle bir tekmeleyeceğim ki ... insanları bize baktırmayı bırak! Hayır!"

Bu şekilde değişmezler, henüz değil. Ay'a yaklaşıyoruz; klinik kimsenin zarar görmemesi için zamanlama konusunda çok titiz davranıyor. Ama o zamana kadar düğümleniyorlar ve amaç da bu. Tekrar tekrar yapabilirler çünkü koku onları sert tutar ve düğümlemenin tüm amacı dölleme olasılığını artırmaktır. Temelde bir şarap şişesi gibi mantarlanmışsınızdır."

"Vay canına. Kulağa çok dağınık geliyor."

O anda ikisi de kahkahalara boğuldu ama Moriah arkadaşının yaptığı şey karşısında hayrete düşmüştü.

"Peki şimdi ne olacak? Kurt adam bir bebek mi yetiştireceksin? Ders falan mı alman gerekiyor?"

Drea tekrar ciddileşerek başını salladı.

"Hayır, hiç de öyle değil. Başarılı bir şekilde gerçekteştiğinde, tüm zaman boyunca kısmen kliniğin bakımı altında kalırsınız. Kendi kadın doğum uzmanınızı görmeye devam edebilir ve doğum için istediğiniz hastaneye gidebilirsiniz, ancak yine de her ay kliniğe gideceksiniz. İkinci trimesterin başında rahim içi baskılayıcıları uygulamaya başlıyorlar."

Moriah'nın yüzündeki endişeyi görmüş olmalı ki, Moriah'nın itirazlarını savuşturmak istercesine elini sallayarak hızla devam etti.

"Ve tamamen güvenli; her adımda her şeyi izliyorlar. Klinik doktorlar tarafından işletiliyor, gerçek doktorlar, bir yıllık tıp fakóltesi mezunu şarlatanlar değil. Kliniği yöneten doktor yasal biri. Herhangi bir şeye başlamadan önce onu araştırdım ve yıldır özel muayenehanesi var; büyük hastanelerde çalışmış. Yıllardır bu sürece öncülük ediyor, bu yüzden her şey yolunda gidiyor. Ve çok meşguller. Kliniğe ilk girdiğimde boş, iç karartıcı bir yer olacağını düşünmüştüm ama bekleme odası doluydu. Burayı kullanan çok sayıda kadın var ve türler arası evlat edinmenin ne kadar pahalı olduğunu düşündüğünüzde bunun nedenini anlamak zor değil."

Moriah arkasına yaslandı ve Drea'nın söylediği her şeyi özümsemeye çalıştı. Bu onu duraksattı. Arkadaşına yalan söylemiş olacaktı ve

eğer öyle olmadığını iddia ederse. Adını hiç duymadığı bir klinik, bir bekleme odası dolusu kadın, sperm donörleri tarafından azarlanmak için oradaydı. Mantıksız görünüyordu. Diğer kişiyi görmek zorunda olmamak, sperm bağışının gerçekliğini düşünmek zorunda olmamak cazibesinin bir parçasıydı, diye düşünmüştü her zaman ... ama işte arkadaşı, mutlu bir şekilde bekliyordu, eli hala karnının üzerinde duruyordu, bu isimsiz kurt adamla olan emeklerinin meyvesi.

Bu fikre karşı değildi; tam tersine. Her zaman eski kocasından daha yüksek bir cinsel dürtüye sahip olmuş ve onun havasında olmadığı gecelerde düzenli olarak oyuncaklardan yararlanmıştı. Ve dürüst olmak gerekirse, evliliğinin sona ermesinden bu yana geçen neredeyse iki yıllık kuraklık dönemi onu yıpratmaya başlamıştı. Artık nasıl flört edeceğini bilmiyordu, dürüst olmak gerekirse hiç bilmiyordu.

O ve eski kocası en başından beri biraz zıt kutupların birbirini çektiği bir ilişki yaşıyorlardı. Adam mali müşavirdi ve profesyonel kariyerinde beş yılı geride bırakmıştı, kadın ise iç tasarım alanında uzmanlaştığı güzel sanatlar bölümünü bitirmek üzereydi. Sorben ciddi ve sertti, onun yumuşak olduğu yerlerde sert kenarlar, renk ve kaprisleri kucakladığı yerlerde gri ve pratikti. Sorben'in ilk insan ilişkisiydi ve o zamana kadar pek çok insan olmayan kişiyle çıkmış olmasına rağmen, hiçbiriyle ciddi bir ilişki yaşamamıştı. Ailesi ona karşı biraz şaşkın olmasa da arkadaş canlısıydı ve kendi ailesinin de ona karşı aynı şekilde davrandığını söylemenin adil olacağını düşünüyordu. Bir insan ve bir kertenkele insanı memleketinde garip bir eşleşmeydi ama üniversiteden sonra Sorben'le birlikte Cambric Creek'e taşındığında, geleceği için her şey mümkünmüş gibi görünüyordu.

Adamın çalıştığı şirketteki ofislerin yeniden düzenlenmesi için tutulan firmada staj yaparken tanışmışlardı. Tasarım panolarını oluşturma, kumaş örneklerini ve renkleri toplama, müşteri için sunum panoları oluşturma fırsatı ona verilmişti. Bu onun şirketi değildi ve sorumlu kişi de o değildi, ama o gün oradaydı.

Güneşli bir gülümseme takınırken, bekleme alanlarına sakın ve rahat bir hava katmak için titizlikle bir araya getirdiği renk ve kumaşlarla dokuların etkileşimini gösteren panoları göstermeden önce onları dizüstü bilgisayarındaki 3D modelden geçirirken içinden kelebekler uçuşuyordu.

Onun tasarımını seçmemişlerdi. Kıdemli tasarımcılardan birinin hazırladığı, griler ve mavilerden oluşan, parlak bir renk patlaması olmayan, birleşme boyunca herhangi bir dişçi ya da emlak ofisinde bulunabilecek aynı türden puslu, belirsiz desenli, Scotch korumalı sandalyelerden oluşan mülayim, durgun panoyu seçmişlerdi.

Bu deneyim onun moralini bozmuş, sadece garip bir mesaj aldığında canlanmış ve telefondaki yapmacık, garip adamla daha da şaşırtıcı bir konuşmaya yol açmıştı. Adam, şirketinin bıraktığı bilgilerden onun adını bulmuş, isimden bir numara çıkana kadar didik didik etmiş ve bir ara onunla bir şeyler içmek isteyip istemediğini öğrenmek istemişti. Zıt kutuplar birbirini çeker, demişti kendi kendine ve onun sert yüzünü kırmaktan, gülümsemesinin sayamayacağı kadar çok dişle dolu olduğunu öğrenmekten keyif almıştı. Onun teninin yumuşaklığını seviyordu ve onunla ilk kez yatağa girdiğinde, koyu pembe ve kaygan iki sikinin görüntüsü son derece heyecan vericiydi.

Dışarıda sürüngen bir türle karşılaşp iki aletin çok fazla olduğunu düşünen pek çok insan olduğunu biliyordu ama önce biriyle sonra diğeriyle ilgilenmeyi çok seviyordu ve özellikle Sorben ona ayak uydurmakta zorlandığında genellikle böyle oluyordu.

"Bir güve adamıyla evlensen daha iyi olurdu," diye homurdandığını hatırlıyordu bir akşam, kalçalarından tutup yatağın ucuna çekerken. "Seni bütün gece sikebilirdi."

Tatmin edilmesi gereken iki üyesinin olması güzel bir artıydı. Aynı anda sertleştiler, ama aynı bitiremeyeceklerdi, o ikna etmedikçe

Her ikisiyle de aynı anda içine girmesi için. Kadın buna bayılıyordu, ama adam bu şekilde asla uzun süre dayanamıyordu ve adam işini bitirdiğinde, hayal kırıklığına uğrayarak öğrenmişti ki, o gece için işi bitmişti. Başlangıçta, iki siki olan bir kocaya sahip olmak ve DP olasılığından olabildiğince sık yararlanmamak bir kayıp gibi görünüyordu, ama ondan daha azgındı, ondan daha uzun süre seks yapmak istiyordu ve bu yüzden biriyle ve sonra diğeriyle gezinebilmek zevkini genişletmek için mükemmel bir yoldu. Farklı biyolojiler, farklı üreme süreçleri, farklı cinsel dürtüler ve farklı kişilikler. Geldiğini görmesi gereken bir sonun habercisi olan bir yığın kırmızı bayrak.

Birden fazla raunt yapabilecek bir partner düşüncesi heyecan vericiydi. Geçen her ayın yıkıcı olduğunu acı deneyimlerinden biliyordu, ama tekrar deneme yöntemi en azından küçük bir teselli ödülü, bir ay boyunca rahatlamanın bir yolu olacaktı. Ve sonra, tek başına bir bebek büyütürken, bir daha seks yapamayacak kadar yorgun olacaksın. Daha önce hiç bir kurt adamla ya da kurt değiştirenle birlikte olmamıştı ve bu düğüm atma işi hakkında okuması gerektiğini düşündü ... ama şimdiye kadar, her şeyin utanç verici garipliği dışında çok fazla dezavantajı varmış gibi görünmüyordu. Bu iki kuşu birden yakalayacak, diye düşündü. Sevişmek ve hamile kalmak.

Okuldayken flört etmek kolaydı, sınıf arkadaşlarının yakınlığı ilişkileri ve takımları kolayca teşvik ediyordu ve Sorben onu arayıp bulmuştu. Tam teşekküllü bir yetişkin olarak asla biriyle çıkmak zorunda kalmamıştı ve şimdi -otuz dört yaşında, bir yıl önce boşanmış, ne yaptığına dair hiçbir fikri yokken- bir flört uygulamasına kaydolma düşüncesi onu dehşete düşürüyordu. Bir ilişkiye hazır olup olmadığından emin değildi ve zaten bir ilişki aramıyordu, bunun için değil. Bir bebek istiyordu, bir eş değil. Bir erkek arkadaş bulmak istemiyordu ama akıllara durgunluk veren bir sekse de hayır demezdi. Ve burası size ikisini de verebilir.

"Herhangi bir sorunuz var mı?" Drea tereddütle sordu ve Moriah bir kahkaha attı.

"Milyonlarca sorum olacağından eminim ama şu anda işin bir yabancıyla seks yapma boyutunu geçemiyorum."

Drea kimsenin dinlemediğinden emin olmak için tekrar etrafına bakındı.

"Gerçekten iyi bir seksti. Değildi desem yalan söylemiş olurum. Asla aldatmam ve bir daha yapmama da gerek yok ama bilirsiniz. Ördek gibi yürüyor ve ördek gibi vaklıyorsa, ona ne olduğunu söyle. Dediğim gibi, başlangıçta biraz garip ama klinik ortamına alıştıktan sonra eğlenmemek elde değil. Ayrıca, Bridgeton'daki yerde bize ne öğrettiklerini biliyor musun? O boşaldıktan sonra boşalırsan, rahim ağzına daha fazla emer. O da bunu anladı. Bağlandığımız süre boyunca bana dokunmayı bırakmadı; buna bağlanmak deniyor bu arada. Neyse, evet. İyiydi. Hiç de kötü ya da korkutucu bir deneyim değildi ve seçtiğimiz donör partnerden gerçekten memnunum. Her şey görüşmeyle ve onunla rahat olduğunuzdan emin olmakla ilgili."

Moriah o öğleden sonra eve geldiğinde kendini yatağındaki yastıklara yaslanmış, arkadaşının sözlerini tekrar tekrar düşünürken buldu. Bir yabancıyla röportaj yapması gerekecek, o yabancıyla seks yapması gerekecek ve bunu bir hastane ortamında yapacaktı! Tüm bunlar gerçek olamayacak kadar tuhaf görünüyordu.

Bu onun telefonunu avuçlamasına engel olmadı, kurt adam düğümelerini ararken dudağını ısırды, anında ortaya çıkan video ön belleği karşısında yanakları ısındı. İyi tanımlanmış kalçaları olan kaslı bir adamın, sarı saçlı minyon bir kadına çekiçle vurduğu, kamera etrafta gezinirken devasa testis torbasının müstehcen bir şekilde kadına çarptığı bir videoya tıkladı. Kadın adamın shaftının dibindeki çıkıntıya ilk kez iyice baktı. Genç kadının içine doğru her hamlesinde, çıkıntı - düğümü - onun açıklığına doğru bastırıyor, onu yarmakla tehdit ediyordu. Sonunda bunu yaptığında,

Genç kadın inledi, sırtı yatağa doğru eğildi ve Moriah video boyunca bir ara elinin şortun bel bandının altına kaydığını, parmaklarının ısrarla dolaştığını görünce neredeyse şaşırdı. Adam kızın üzerine düştü, siki hâlâ kızın içindeydi ve Moriah daha fazlasını görmesi gerektiğine karar verdi.

Bu işe hazırlıksız girmek istemezsiniz, değil mi? Bu utanç verici olur! Şortunu çıkarıp aşağıdaki videoya göz attıktan sonra rahatlamak için arkasına yaslanıp çok fazla araştırma yapması gerekeceğine karar verdi.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Lowell

IIY Jackson'ın evinden taşındıktan birkaç hafta sonra annesi, "Gönüllü bir iş bulmalısın" tavsiyesinde bulundu.

Grayson'ın havuz evine misafir süiti.

Cevap gibi görünmesini umduğu bir şeyler mırıldanarak, ailesinin evinde bıraktığı son ekipman çantalarını devasa kamyonun kasasına taşıdı.

Annesi, Grayson'ın ön bahçesindeki yürüyüş yolunu dolduran tekerlekli bavul koleksiyonunu incelerken, "Gönüllü çalışma senin chi'ni merkeze alacak," diye devam etti. "Çok huzursuzsun; bu senin için iyi değil. Bir ara benimle meditasyon stüdyosuna gelmelisin. Ve neden eve gelmek yerine klor varillerinin yanında uyumayı tercih ettiğini anlamıyorum. Senin için hazır bir odam var."

"Çünkü her gün yüzmek istiyorum," diye mantık yürüttü, hem onun kaşlarını çatmasını hem de ailesinin evinde de bir havuz olduğu gerçeğini görmezden gelerek. Gerçi Grayson'ınki kadar büyük değildi, katmanlı güvertelere ve spa benzeri bir zenginliğe de sahip değildi ve eğer yalnızlık, can sıkıntısı ve depresyondan uzak duracaksa, en azından kardeşinin abartılı zevkiyle çevrili olmak istiyordu. "Ve burası misafir kabini, depo odası değil. Hem de makul büyüklükte bir misafir evi! Bu sadece 'tüh, arabamın kapalı' seçeneği değil. Vay canına, Grayson'ın partileri ne kadar çılgın ki insanlara kalacak bir yer veriyor? Tüm bu düzeni gerektirecek kadar sıkı parti yapıyor olmalılar."

Annesi sertleşmeden önce sözlerinin anlamını kavraması birkaç vuruş sürdü ve Grayson'ın - izinli olması gerekiyordu ama aslında evden çalışıyordu, Lowell'ın ara sıra evden gelen hararetli bağırıışlardan anlayabildiği bir gerçektir - mutfak penceresinde görüldüğü eve doğru yürüdü.

Küçük oğlunun suçluluk duygusu o an için unutulmuştu. Birkaç dakika sonra Grayson cam kapılarda belirip kaşlarını çatarak havuz evine doğru ilerlediğinde Lowell kahkahalarını bastırdı. O benden daha iyi.

Victoria, o gitmeden önce küçük Jack'le birlikte eve gelmişti ve Lowell en azından kayınvalidesinin aracını garaj yolunda görebildiği için memnundu. Belki Jackson'a eve yeni taşındığını söyler. Jackson'ın gerçeği öğrenmesi birkaç gün, hatta belki de bir hafta sürebilirdi ve o zamana kadar Lowell, Gray'le birlikte dünyada ikisinden başka kimse için bir şey ifade etmeyen yeni bir yarışmaya çoktan başlamış olacaklarından, yine de herkesin sorunu olmayı başaracaklarından emindi.

Hayal kırıklığına uğramış gibi davranmaya çalışsa da baldızı rahatlamış görünüyordu. Jackson kadar iyi bir aktör değildi ve siyasi alana girmeden önce bunun üzerinde çalışması gerekecek, diye düşündü, kendi kendine onun evinde davetsiz misafir olduğunu, rutinini bozduğunu ve Jackson'ın onu aramadan önce muhtemelen ona sormadığını hatırlattı. Bunu yeterince iyi karşıladı, küçük Jack'in onu ne kadar özleyeceğini haykırdı ve en azından bu kısmı doğruydı.

Lowell yeğenini özleyecekti. Jackson'ın eviyle ilgili özleyeceği tek şey buydu ama bu önemli bir şeydi. Kendisini sık sık aile içinde dışlanmış ve yalnız hissetmişti ama başka neleri kaçırdığını fark etmemişti.

Küçük Jack'in doğumundan kısa bir süre sonra tatil için eve döndüğünde, Jack henüz kara gözlü, ciyak ciyak bağırان, kucağa alınamayacak kadar korkunç bir bebektir. biraz daha büyüdüğünde, masanın kenarındaki yüksek sandalyede oturabildiğinde, saç çizgisinden çenesine kadar yemekle kaplandığında, kıkırdayıp herkese gevezelik ettiğinde, hiç de ilginç olmadığında tekrar gördü. Lowell onu en son gördüğünde, ufaklık henüz bir ya da iki yaşındayken nasıl olup da tek kelime etmediğinden emin değildi.

İki, şimdi söylememesi gerekenler de dahil olmak üzere tüm kelimeleri söyleyebiliyordu. Ailedeki herkesin yeğenine karşı sonsuz bir sabrı varmış gibi görünüyordu - hatta Lowell'a karşı sadece söylentilere göre sabrı olan ama bir şekilde torununun en iyi arkadaşı olan babalarının bile - ve herkes onun yaptığı ve söylediği şeylerle sonsuz bir şekilde eğleniyordu. Uzun süre yokluğuna ve sanal bir yabancı olmasına rağmen Lowell da aynısını yapmıştı.

Çocukları her zaman sevmişti. Kendisini hâlâ çocuk saydığı düşünülürse bu şaşırtıcı değildi. Aynı yılın başlarında, bir çekim sırasında geçici olarak kaldığı yere geri dönerken karanlık görünümlü bir karakter peşine takıldığında neredeyse utanç verici bir an yaşanmıştı. Köşeleri dönüp geri geri giderken adam onu takip etmiş ve ensesindeki tüyler diken diken olmuş, içindeki kurt huzursuzca kıpırdanmıştı. Ülke kaçakçılığın merkezi olarak biliniyordu ve kısa bir an için, aslında hem kurtadam hem de yetişkin bir adam olduğunu hatırlamadan önce, kaçırılmak üzere olup merak etmişti. Hafta, bir avuç arkadaşı, bol miktarda alkol ve bir üçlü ile kutlanan otuz ikinci doğum günüyle sona ermişti - arzu edilen bir hedef olmaktan çok ama çok uzakta olduğunu hatırlatan ayıltıcı bir hatırlatma.

Bunun bir kişilik kusuru olup olmadığından emin değildi ve gerçekten de yakından incelemek istemiyordu, ancak kendisini trençkot giymiş üç tane beş yaşında çocuk gibi hissettiren şey her neyse, onu gerçek çocuklar için tamamen ulaşılabilir kılıyordu ve küçük yeğeni de bir istisna değildi. Oyun oynarken, dinlenirken, yemek yerken, banyo yaparken, uyurken, fark etmez: en küçük Hemming her an bir hareket telaşı, sallanan kollar, çırpınan kirpikler ve durmak bilmeyen bir enerji gibi görünüyordu ve Lowell tüm bunları yakalamaya çalıştı, ruh hali yeğeninin geniş gözlü keşfi of the world tarafından canlandırıldı,

Akşamlar bu kadar sıcakken oturup sebzelerini yemek zorunda kalan çocuğun hayal kırıklığını anlıyor, onu erken yatma saatinin zincirlerinden kurtarmak istiyordu.

"Sorun değil Lowell," diye iç geçirirdi Victoria. "Yarın onu okula götürmekten sen sorumlu olduğun sürece sorun yok."

Şimdiye kadar, yeğeni eve yaptığı zorunlu ziyaretin tek parlak noktası olmuştu.

"Sen ve baban her hafta beni ziyaret edin ve havuzda yüzelim. Tamam mı dostum?"

Yeğeniyle vedalaşmak için çömeldiğinde göğsündeki garip sıkışmaya hazırlıklı değildi, küçük Jack'in Lowell'ın boynuna sıkıca sarıldığı, yanağına ıslak bir öpücük kondurduğu ana hazırlıksızdı, en son uzun süre evde kaldığında çocuğun hala sakızlı bir bebek gülümsemesine sahip olduğundan emindi. Bir dahaki gelişinde seni hatırlamayacak bile.

Jackson'ın evinden temelli ayrıldığı o gün Grayson onu gördüğüne şaşırdıysa da belli etmemişti. Aslında hiçbir şey söylememişti. Lowell oturma odasındaydı, sandalyelerden birine bağdaş kurmuş oturuyordu, dizüstü bilgisayar dizinin üzerinde dengede duruyordu ve arabanın kapısının çarptığını duyduğunda nabızı boğazında atıyordu. Gökyüzü birkaç saattir karanlıktı ve kardeşinin eve gelip gelmeyeceğini merak etmeye başlamıştı. Gray bitişik garajdan içeri girmiş, kravatını gevşetmiş, ceketini koluna asmış ve yorgunluk yayarak mutfağa girmiş, Lowell'ı gördüğünde hafifçe yavaşlamış ama buzdolabına ulaşana kadar durmamıştı. Durakladı, içeride kayboldu ve iki şişeyle yeniden ortaya çıktı, sonra odayı geçip ağır ağır diğer sandalyeye çöktü.

"İşleri berbat etmesen iyi olur çünkü Trapp seni istemiyor. Sadece bunu söylüyorum. Kendini Owen'ın kanepesinde uyurken bulacaksın."

Lowell sırtarak kendisine uzatılan şişeden uzun bir yudum aldı ve başını salladı.

"Bridgeton'a taşınacağım, önce insanlarla şansımı deneyeceğim. Beni hasta edecek değiller ya. Muhtemelen şu anda pizza teslimatı yaparak temizlenebilirim."

Gray gülmüştü, tanıdık ve garip bir şekilde rahatlatıcı olan derin bir gümbürtü.

"Sanırım bu Blinxieburger maskotundan daha iyi, değil mi? Yine de 'sizi hastaneye yatırdıkları türden bir klinik depresyonun' mülakatınızda paylaşmanız gereken türden bir şey olduğundan emin değilim. Sizi bir kliniğe mi yatırmamız gerekiyor?"

"Henüz o kadar ileri gittiğimi sanmıyorum. Sadece, bilirsiniz, asla daha iyi birinin küçük kardeşinden daha fazlası olamayacağım bir yerde kapana kısılmış olmanın varoluşsal korkusu ve genel bir iç değersizlik hissi. Normal şeyler. Ayrıca burada hiç arkadaşım yok, bütün gün konuşacak kimsem yok ve evimden ayrıldığımdan beri seks yapmadım."

"İşte sorun bu evlat. Biriyle yatman gerekiyor. Alarm otomatik olarak kuruluyor. Ben yatmaya gidiyorum."

Bu birkaç hafta önceydi. Annesi haklıydı.

- Misafir kabinine geçici evi demeye hiç niyeti yoktu, ama kararını vermişti. Bu olay gelişinden bir ya da iki hafta sonra, hafta sonundan hemen önce gerçekleşmişti, hafta sonları onun için Pazartesi ya da Salı günlerinden farklı değildi. Grayson haftanın birkaç günü şehirdeki dairesinde kalıyor, Lowell'ın belki de oraya taşınabileceği yönündeki geçici tekliflerini geri çeviriyordu.

"Bu, bir Lowell kasırgası ekleyecek kadar büyük olmayan bir ortak yaşam. Zar yok, evlat."

Ayrıntıya girmemişti ve Lowell da Gray'in sözlerini sorgulayamayacak kadar kendisine kasırga denmesine öfkelenmekle meşguldü ama bir Cuma gecesi geç saatlerde, akşam koşusundan dönerken bir anlık bir aydınlanma yaşadı. Az önce mutfak kapısından içeri girmişti, hâlâ biraz kendinde değildi.

nefes aldı, yirmi adım ileride kalçasıyla buzdolabının kapısını çarparak kapatan zar zor giyinmiş bir kadını görünce kısa bir süre durdu.

Kıçı, dantelli erkek şortuyla vurgulanan mükemmel bir kalp gibiydi, eşleşen dantelli sütyen belin üzerinde hayal gücüne fazla bir şey bırakmıyordu. Uzun odayı geçerken koyu renk saçlarını yüksek bir at kuyruğuyla toplamış, kanepeye uzanmış ve aynı şekilde soyunmuş olan erkek kardeşinin sırtüstü yatan formuna yaslanmıştı.

Lowell hâlâ kapının gölgesinde durduğunu, çamaşır ve bulaşık odalarına giden koridorun karanlığında gizlendiğini ve hâlâ görünmeden dışarı çıkabileceğini fark etti. Annesiyle babasının evinde tanıştığı kadın olup olmadığını anlayamadı, çünkü Grayson'ın kendisiyle konuşmamasına surat asmakla ve küçük Jack'le oynamakla o kadar meşguldü ki onu pek umursamadı. Grayson kadınları çoğu insanın iç çamaşırını değiştirdiği gibi değiştirdiği için bu imkânsız gibi görünüyordu ama o izlerken kardeşinin dev eli koyu saçlı kadının kalçasına indi. Kadın, tavandan indirdiği projeksiyon perdesinin önünde kumandayla kanallar geziniyor, mekanda ve Grayson'ın altında son derece rahat görünüyordu. Sanki orada yaşıyormuş gibi rahat ve kendinden habersizdi.

Ortak bir yaşam.

Grayson ve kız arkadaşının yanında üçüncü tekeri oynama düşüncesinin neden Jackson ve Victoria'da hiç olmadığı kadar midesini bulandırdığını bilmiyordu. Belki de Gray her zaman güvenilir bir şekilde bekâr, güvenilir bir çapkın, güvenilir bir partici olduğu içindi. Dünyada ne kadar yalnız olduğunu hatırlatan bu küçük aile tablosunda onların önünde beceriksizce durmak istemiyordu; ahlaksız ağabeyini evcilleştirdiğine göre bu kadının ne tür bir mükemmel prenses olduğunu öğrenmek umurunda değildi ve Lowell bunu gerçekten öğrenmek istemediğine karar verdi.

Kapı aralığından geriye doğru adım atarak evden dışarı çıktı. Ailesinin yanına geri taşınmak zorunda kalacaktı ki bu hayal edebileceği en aşağılayıcı ihtimaldi. Yine de bu gece oraya gitmeyecekti. Havuzun yanındaki misafir evinde idare edecekti. O sırada kabinin ısıtılıp ısıtılmadığını bilmiyordu ama bir gece acınacak derecede üşümenin, o odadan, Grayson'ın ve her kimse onun yanından geçmek zorunda kalmamaya degeceğine karar verdi.

Misafir kabini ısıtmalıydı. Isıtmalı ve wifi vardı. Evdeki yatak odası kadar lüks değildi ama bir yatağı, gayet kullanışlı bir banyosu ve bir buzdolabı vardı. Yine de eve girmesi gerekecekti ama Grayson onu dışarı atacak değildi ya. Ev, başka bir blokta da olabileceği kadar uzaktaydı ve ona istediği kadar mahremiyet sağlıyordu. İşe yarayacağına karar verdi Lowell. Ertesi sabah bir çamaşır sepetiyle eve girmiş, Grayson'ın buzdolabından kışlık alışveriş yapar gibi alışveriş yapmış, ithal biralardan birini kardeşi için cömertçe geri koymaya karar vermişti. Bayan Mükemmel Kış kendi başının çaresine bakabilir.

Aylar bir bulanıklık içinde geçip gidiyordu. İş i ona bir program sunmadığı için ne yapacağını bilemiyordu. Yakalaması gereken uçuşlar ve koordine etmesi gereken çekimler olmadan kendini başıboş hissediyor, zamanını ne yapacağını bilemiyor ve bu yüzden birkaç dakika içinde akşama dönen öğleden sonraları ve birbirinin içine girmiş gibi görünen günleri boşa harcıyordu. Hâlâ konuşacak kimsesi yoktu, memleketinde nasıl arkadaş edineceğini bilmiyordu, özellikle de Hemming ismi gittiği her yerde bir kuşak gibi üzerinde asılı dururken ve Lowell, Cambric Creek'ten üniversite için ayrıldığından beri ilk kez liseden ve mahalleden hiçbir arkadaşıyla iletişim kurmadığı için pişmanlık duyuyordu. Ama şimdi hâlâ sıkılıyordu, hâlâ yalnızdı, hâlâ o kadar azmıştı ki tatmin olamamanın acısından ölebileceğini düşünüyordu. Haftanın günlerinin bir anlamı kalmamıştı, her gün bir Perşembe olabilirmiş gibi geliyordu,

ve farkına bile varmadan koca bir ay daha geçmişti, yirmi dört saat haberlerin yayınlandığı, tahılların satıldığı ve ofisinden hiçbir cevap gelmediğı bir ay daha, dolunay yine yaklaşıyordu.

Kendisini boş bir denizde sürükleniyormuş gibi hissetmediğı tek an değışim sırasındaydı. Kurdu koşabiliyordu. Umursamadan, kariyeri ya da geleceğı hakkında endişelenmeden koştu, burada hiç arkadaşı olmadığı gerçeğini iki kez düşünmedi, aşk ilgisi yoktu, çalmayan bir telefonda başka bir şey yoktu, derisinin altında tek başına kaşıyamadığı bir kaşıntı ve endişe verici bir hızla birbiri içine geçen günler. Kurdu, onun asla olamayacağı bir şekilde özgürdü.

Bir önceki ay, kanolardan birini kullanması için kendisine verilen arabanın kaputuna bağlamış ve ormanda gidebildiğı kadar uzağı gitmişti. En büyük üç kardeşinin kulübelerini bıraktığı Shadowbend'i geçmiş, Applethorpe Ormanı'nın sonunu gösteren son korucu istasyonunu geçmiş, yol bitene ve durmak zorunda kalana kadar Black Hills'in ötesine gitmişti. Kolları erişte gibi olana kadar kayar ve kendini değışime hazırlardı. Şımartılmış kardeşlerinin aksine, süslü bir kulübeye ihtiyacı yoktu. Applethorpe Ormanı'ndan çok daha sert koşullarda, sayamayacağı kadar çok kez çadır kurmuş ve çıplak zeminde uyumuştı. Ormanın bu kadar derinlerine inmek hoşuna gidiyordu. Orada başka kurtadamlarla da karşılaşma ihtimali olduğunu biliyordu ama tanıdığı biriyle karşılaşma ihtimali daha azdı.

Sabah sersemlemiş ve ağırlı bir şekilde uyandı, alnında bir yarık ve kasıklarında hoş bir sızı vardı, taşaklarının zevkli boşluğu kurumuştı. Şakağında ve yastığında kurumuş kan izleri vardı ama siki yumuşak ve tatmin olmuştu. Kiminle birlikte olduğu ya da ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve bu onu panik içinde geren tehlikeli bir durumdu.

Kendisi için tehlikeliydi, bu bilinmeyen ortak her kimse onun için tehlikeliydi ve en önemlisi de

Yurtdışında yaşarken üstlendiği türden riskli davranışlar değildi. Bu yeni bir gelişmeydi ve şu anki ruh hali hakkında söyledikleri hoşuna gitmiyordu. Kendini bir kutunun içinde sıkışmış hissediyordu ve belki de annesi haklıydı. Gönüllü çalışma konusunda emin değildi ama pervasızlığı artmadan ve kendini öldürtmeden önce bir şeyler yapması gerekiyordu.

Grayson'ın havuzunda olimpiyatlara hazırlanıyormuş gibi turlar atıyor, her gün gölgeleniyormuş gibi görünen sıkıntısını yenmeye çalışıyordu. Eve döndüğünden beri göğsüne yerleşen boşluk hissini, son on yılda yaptığı her seçimi ikinci kez düşünmeye başlamasını açıklayamıyordu. Umutsuzluk hissi şu anda beklenen bir şeydi, özellikle de normal hayatlarımızın kesintiye uğramasının sonu görünmüyorken, kablolu haberlerde ruh sağlığı uzmanlarının her gün söylediği şey buydu, ama bu insanlar içindi, hayatının onlar yüzünden etkilendiği gerçeğini kenara bırakın. Belirsiz alışık değildi, tıpkı bir yerde uzun süre kalmaya alışık olmadığı gibi ve bu duygu tedirgin ediciydi. Bu hissin azaldığı tek zaman, parlayan dolunayın altında, kulaklarında ıslık çalan rüzgârla ormanda koştuğu, o an için özgür olduğu kısacık saatlerdi.

Annesi haklıydı. Gönüllü çalışmak o kadar da kötü bir fikir değildi.

Birkaç sabah sonra el ilanını gördüğünde hâlâ bu fikir üzerinde kafa yoruyordu. Mutlu bir aile silueti, göğsünde bebeğini kucaklayan ve ilgi çekici metnin altında mutlulukla gülümseyen bir anne.

25-40 yaş arası sağlıklı bir kurtadam mısınız?

Size ihtiyacımız var! Ailelerin hayallerine ulaşmalarına yardımcı olun Bilgi için bizi bugün arayın

Lowell el ilanını birkaç kez okuyup tekrar okudu, beşinci okuyuşunda hangi hizmetin reklamının yapıldığına dair ilkinden daha iyi bir fikir edinemedi ve telefonuyla bir fotoğraf çekti.

Ortaya çıkan konuşmaya hazırlıksız yakalanmıştı. "Sunduğumuz şey, aileler için devrim niteliğinde yeni bir yol.

Özellikle de üreme uyumsuzluğu nedeniyle birlikte çocuk sahibi olamayan türler arası çiftler, doğal doğum hedeflerine ulaşabilirler."

Çağrısının iletildiği doktor istenen yaş aralığında sağlıklı bir kurt adam olduğunu doğrulayan kısa bir anketi yanıtladıktan sonra- heyecanlı bir konuşma tarzına sahipti ve Lowell dirsekleri üzerinde öne doğru eğildi, kaşları bunun gerçekten "gönüllü" bir iş olup olmadığını merak ederken çekildi.

"Donörlerimiz sadece genetik materyal katkısında bulunmuyor. Bu ailelere aylarca süren hayal kırıklığı ve boşa harcanan paraya son verme fırsatı sunuyorlar. Bildiğiniz gibi, türler arası evlat edinme çoğu aile için maliyet engelleyicidir ve tüp bebek tedavisinin uygulanabilirliği karışık türlerden çiftler için son derece düşüktür. Buna karşın, biz başka bir çıkmaz sokak değiliz. Hizmetimizin benzersizliği nedeniyle başarı oranımız benzersizdir."

Katkıda bulunan genetik materyal.

Lowell her zaman yaptığı gibi en doğru yolu bulmaya çalışarak, "Bu sperm bağıışı," diye araya girdi. "Neden özellikle kurtadamlara ihtiyacınız var?"

"İşte burada yanılıyorsunuz. Sunduğumuz hizmet sadece bir numune kabında sperm bağışlamaktan çok daha fazlasıdır. Başarı oranı gerçek çiftleşme uygulamalarına bağlıdır ve acı bakla erkeğinin benzersiz fizyolojisi, başarılı döllenmeyi sağlamak için en etkili yöntemi sağlar."

"Gerçekte..." Doktorun sözlerinin ardındaki anlamı düşünürken aleti seğirdi. "Gerçek ilişki mi?"

Kardeşinin evlerinde art arda kapana kısılmak birden fazla açıdan zorlayıcıydı ve eğer yakında seks yapmazsa Lowell ölümcül azgınlıktan öleceğinden emindi. Grayson'ın havuz kenarındaki kabini mahremiyet sağlıyordu ama Cambric Creek'te bir Hemming olmak başlı başına bir handikaptı. Lowell'in havuz kenarındaki

sayısız bar, restoran ve pub'da, insanlar sadece kardeşlerinden birini tanıyarak onun kim olduğunu bilmiyordu. Gözler Cambric Creek'te nereye giderlerse gitsinler ailesini takip ediyor, günlük dedikodu değirmenine katkıda bulunacak yanlış bir adımı bekliyordu ve bu inceleme onun ayrılmasında önemli bir etken olmuştu. Hiçbir zaman Jackson kadar dürüst ve mükemmel, Grayson kadar zeki, başarılı ve işbirlikçi ya da Trapp kadar yakışıklı ve sevilen biri olamayacaktı ve bu karmaşanın ortasında kaybolmak her zaman onlardan biriyle kıyaslanmak anlamına geliyordu. Kimse ondan belediye başkanı ya da yargıç olmasını ya da komiserler kurulunda yer almasını beklemiyordu ve bir şekilde beklentisizlik, neredeyse isminin hakkını vereceği varsayımı kadar derinden etkiliyordu.

O da kardeşi gibi dışarı çıkıp sevişmek isterdi. önerdi, ama bu o kadar kolay değildi, en azından onun için.

"Bu doğru. Gördüğünüz gibi, bir ay kızgınlık döngüsü her hastada . . ."

Lowell zihinsel olarak bulmacanın son parçasını da birleştirtince doktorun sözleri havada kaldı. Ay kızgınlığı, kızgınlık için kullanılan süslü bir terimdi ve eğer çiftleşme dolunayda gerçekleşecekse . .. acı bakla erkeğinin eşsiz fizyolojisi.

"Birini düğümlemiş mi olacağım?!"

Aleti tekrar seğirdi, düşünceyle kalınlaştı. Dönüşün tehlikesi, üremenin sonuçları, kendini kurt adam olarak ifşa etmek - böyle bir senaryoda yanlış gidebilecek çok şey vardı ve bu nadiren yapılan bir eylemdi.

Ergenlik çağına girdiklerinde babalarından aldıkları bir dersti bu ve kardeşleriyle karşılaştırdıkları notlara bakılırsa Jack'in konuşması oğuldan oğula aynı kalmıştı: partnerlerinizi düğümlemeyeceksiniz. Yaralanma riski vardı, istenmeyen bir hamilelik riski önemliydi ve Cambric Creek'in iyi korunaklı sınırlarının dışında bir kurt adam olarak yaşamak her zaman piknik gibi değildi. Çok utanç vericiydi ve nefesini tutarak kaybolmaya çalıştığını çok net hatırlıyordu.

Babası Owen'la birlikte tedirgin bir şekilde volta atarken kanepenin minderlerine gömülmüştü ama ders aklından çıkmamıştı. Kendilerini düğümlemediği için hayal kırıklığına uğrayan, benzersiz fizyolojisinin dönüşle birlikte gelen bir şey olduğunu anlamayan sayamayacağı kadar çok partneri olmuştu. Ve bu insanlar bunun için para ödemeye hazır!

Hattın diğer ucundaki doktor boğazını temizledi.

"Bu terimi kullanmayı sevmiyoruz ama evet, aslında. Alıcı bir dişinin kokusuyla tetiklenen üreme içgüdü, soğanlı glandisin üreme avantajıyla birleştğinde oldukça yeterli."

Lowell kıpırdandı, ereksiyonu neredeyse masanın altını kazıyacaktı. Üreme içgüdü. Tamamen hayvani, akılsızca, kızgınlık dönemindeki bir kadına tekrar tekrar kızılsmak, onun siki için, onun düğümü için kıvranmak ve yalvarmak, onu tekrar tekrar doldururken etrafında sıkışmak, kendisi tükenene ve kadın onun tohumuyla dolana kadar.

"Süreç tamamen güvenlidir. Her şey kliniğimizde gerçekleşir ve hem donörün hem de alıcının güvenliği bizim en büyük endişemizdir. Haksız yere ötekileştirilmekten endişe ediyorsanız, korkularınızı gidermeme izin verin - kliniğin kurucuları ve tüm doktorları lupin inancına sahiptir ve bağışçılarımızın mahremiyetini çok ciddiye alıyoruz. Bizimle emin ellerde olacaksınız."

Jackson'ın küçük oğlunu düşündü, günün her saatinde koşup oynuyordu - dereye ateşböceklerini ve kurbağaları yakalıyor, topunun peşinden koşuyor, salıncakta itilmeyi istiyor, hiç yavaşlamıyordu. Kendi kendine, annesi ve büyükannesi için portreler yapmak üzere çocuğun sayısız fotoğrafını çektiğini söylemişti ama yeğeninin hayatının çoğunu kaçırdığı için içini kemiren bir pişmanlık vardı. Başka bir aile üyesinin hayatının unutulmuş kenarında var olmak istemiyordu; yeğeni için biri olmak istiyordu.

Başka bir ailenin o dişlek gülümsemelerin, yapış yapış ellerin ve dondurma bulaşmış çenelerin keyfini yaşamasına "yardım etmek", beklentilerin gerçekliği göz ardı edildiğinde kulağa harika bir fedakârlık gibi geliyordu. Donör kurtadamlara tazminat ödeniyordu ve o da bu parayı kliniğe ya da başka bir hayır kurumuna bağışlayabiliyordu. Çok rağbet gören bir soydan geliyor olabilirdi ama annesinin isteklerine rağmen yakın zamanda Cambric Creek'te bir ipoteye ve aileye bağlanmak gibi bir planı yoktu ama bu hediye başka bir aileye verebilirdi.

Klinik Starling Heights'taydı, Cambric Creek'ten yeterince uzaktaydı ve kendisini tanıyacak biriyle karşılaşma ihtimali yoktu. Aileye bağlılık, sürüye sadakat, topluma hizmet... Ailesi hep bunlardan bahsederdi. Topluma, bir ailenin çocuk sahibi olma arzusunu gerçekleştirmesine yardım etmekten daha iyi bir hizmet olamazdı... ve bu süreçten keyif alacağı gerçeği daha da iyiydi.

"Ben yaparım," diye ağzından kaçırdı, parmak eklemleri masanın üzerinde sıkılaşıyordu. Çıldırarak üzülmeye, normalde önündeki açık yol aniden kesilmişti ve yeni rutinsizliğinin monotonluğunu kırarak bir şeye ihtiyacı vardı. Bir aileye yardım edebilir, burada sıkışıp kaldığı sürece zamanını değerli bir şey yaparak değerlendirebilirdi. Ve bu senin için de o kadar kötü olmayacak, diye düşündü, memleketteki kurak dönem sona erecekti. "Nereyi imzalayacağım?"

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 3

OceanofPDF.com

Moriah

S Kliniği ayın çok geç bir döneminde ziyaret etmişti. Moriah kendi kendine bunun kendi hatası olduğunu hatırlattı. Ayın çok geç bir vaktiydi ve bu kendisinden başka kimsenin suçu değildi. Ona kliniğin protokolü ve ay takvimine sıkı sıkıya bağlı kalması gerektiği söylenmişti. Bu konuda düşünüp durmuş, bir bebeğin doğasını yapay olarak bastırmanın etik olup olmadığı konusunda kafa yormuş, döllenme sürecinde ne kadar rahat olacağı konusunda tereddüt etmiş ve kararsızlığı ona çok değerli günlere mal olmuştu.

Kliniğe döndüğünde aynı doktor tarafından hem sıcak bir karşılama hem de iyi huylu bir dil tıkırtısı ile karşılaştı ve ona bundan sonra ay takvimine uymasının önemini hatırlattı.

"İyi haber şu ki, sizi bu ay içinde hazırlayabiliriz, ilk muayeneyi aradan çıkarıp sisteme dahil edebiliriz ve sizi ilk aşınıza başlatabiliriz. Bu noktada sizi bir donörle eşleştiremeyeceğiz, ancak birini seçmek için fazladan birkaç haftanız var. Buna bir umut ışığı olarak bakacağız. Kulağa nasıl geliyor?"

Doktor çok sevecendi, her zaman nazikti ve ilk pelvik muayeneyi Bridgeton'daki doğurganlık kliniğinde alıştığı kadar soğuk ve invaziv bulmamıştı.

"Serviks ideal uzunlukta ve dokuda, hissedebildiğim kadarıyla sorunlu bir açı yok. İlerlememizi engelleyen bir şey yok gibi görünüyor."

Kan vermiş, pap smear testi yaptırmış ve gizlilik sözleşmesini imzalayıp ilk depozitosunu ödedikten sonra parlak donör kataloğuyla birlikte eve gönderilmişti. Donör koleksiyonu aynı anda hem beklediği kadar kalın değildi hem de tamamen bunaltıcıydı; sayfalarca vesikalık fotoğraf ve bunlara eşlik eden istatistikler vardı. Her bir okumaya başladı, bilgileri yüzlere uyguladı

Ancak birkaç sayfa sonra tamamını bitirmenin birkaç ayını alacağını fark etti ve kitabı çevirmeye başladı.

Sayfalarda yer alan bazı kurtlar olabildiğince seksi ve baştan çıkarıcı görünmeye çalışmıştı. Düşünceli ifadeler takınmışlardı ve çekici olsalar da fotoğraflarındaki yapaylık onu rahatsız ediyordu. Ne de olsa burası bir randevu sitesi değildi. Birinin bana Mavi Çelik vermesini isteseydim, herhangi bir Cuma gecesi Gildersnood ve Ives'a gidebilirdim.

Poz verenlerin yanı sıra, sayfalarca sert, haşin ifadeli, gülümsemeyen ve mizahtan yoksun erkekler de vardı. Sorben sert biriydi ve başlangıçta güneşli iyimserliği onun sertliğini yumuşatmış olsa da, kendi başlarına gebe kalamayacakları anlaşıldığında ve depresyona girdiğinde, onun ağırbaşlılığı ona çok az teselli sağlamıştı. Sert, güler yüzlü erkeklerin yansıttığı buz gibi havanın bazı kadınlara çekici gelebileceğini düşündü ama böyle bir partnerle bu işe girişme fikri, fotoğraflarına göz gezdirip sayfaları hızla çevirirken endişeden karnına ağırlar girmesine neden oldu.

İşte o zaman onu gördü. Sayfayı katalogdan bakan gülümsemeyen, sert kurtlardan birine doğru çevirdi ve gözleri bir sonraki ortasına inerek yakışıklı, siyah saçlı, parlak bir gülümsemeye sahip bir adamın gözleriyle buluştu. Bu adam, gülümsemesinin samimi görüldüğü ilk fotoğraftı. Sayfalardaki diğer kurtların çoğu gülümsüyordu ama bu, lise yıllıklarını ve profesyonel vesikalıkları andıran, poz verilmiş bir fotoğrafın zoraki gülümsemesiydi.

Buna karşılık bu adam, fotoğraf çekilmeden sadece bir nefes önce gülüyormuş gibi görünüyordu, gülümsemesi büyük ve bilinçsizdi, gözleri bunun gücüyle kırışmıştı. O zamana kadar baktığı düzinelerce fotoğraftan farklıydı. İçine bir enerji yayıyor gibiydi.

Elindeki düz, parlak kitapçıkta bile hissedilebilen mutlu bir enerji.

Adamın ışıldadığına karar verdi, kendine rağmen sırtarak karşılık verdi. Yakışıklı, iyi eğitilmiş ve atletikti, bilinen hiçbir sağlık sorunu yoktu. Büyük bir aileden geliyordu, hastalık ve üreme sorunları için testler yaptırmış, hepsini başarıyla geçmiş ve foto muhabiri olarak hayatını kazanmıştı.

Muhtemelen tüm dünyayı görmüştür, diye düşündü baş döndürücü bir şekilde, Drea klinikle ilgili açıklamalarını yaptığından beri ilk kez gerçek bir heyecan sinirlerini alt etmişti. Gözlerinde muzip bir parıltı vardı ve duymasına gerek kalmadan harika bir kahkahası olduğunu anlayabiliyordu. Gerçekten de tüm vücut çekimlerini göstermeliler. Acaba bir geri bildirim bölümü var mı? Kilo ve boy veriyorlar, penis uzunluğu eklemek onları gerçekten öldürür mü?

Adam kendisinden iki yaş küçüktü ama bu bir fark yaratmıyordu, diye hatırlattı kendine aceleyle. Çıkacak değillerdi ya; ayrıca iki yaş önemsizdi. Bu seni bir puma yapmaz. Yakışıklıydı, dahası arkadaş canlısı görünüyordu. Şimdi onunla röportaj yapmalısın, diye düşündü Drea'nın tavsiyesini hatırlayarak. Lowell.

Onu duraksatan tek şey, bebeğin ikiz olduğunun italik olarak belirtilmesiydi. Umutsuzca bir bebek istiyordu ama tek başına büyötmek için iki tane olmasını istemiyordu. Ama ikizler aileden gelmiyordu, o yüzden muhtemelen sorun olmazdı, değil mi? Güvende olmak için bir yedek seçecekti; sorumlu bir şekilde yapılması gereken buydu. Lowell adındaki pırıl pırıl adam kadar olmasa da kendisine çekici gelen ikinci bir yüz bulana kadar katalogda gezinmeye devam etti.

Bundan sonrası nispeten basit bir süreçti. Kliniğin çevrimiçi portalına giriş yapmış, resmine karşılık gelen numarayı gerekli alana yazmış, daha önce tamamladığı tüm kan testlerinin bir dökümünü ve bir meni örneğinin sonuçlarını içeren biraz daha ayrıntılı bir istatistik sayfası almıştı

vermişti. Moriah tıbbi jargonu çözümlemeye çalıştı, kendisine verilen temiz sağlık raporundan memnundu, telefonunda metrik çevirme işlemini yaptıktan sonra mutfağa gidip bir ölçü kabı getirmekten kendini alamadı ve meni çıktısının tam olarak neye benzediğini gördü. Fena değil, diye düşündü, bir sırtışla su dolu ölçme kabının etrafında dönerek. Bir insanın salyasından çok daha fazlasıydı ama bir centaurun yangın hortumu gibi değildi.

Ev ödevini çoktan yapmıştı ve kurtadamların daha önce düşündüğü gibi insanlarla aynı olmadığını biliyordu. Tüm hayatı boyunca onların aylık bir rahatsızlığı olan normal insanlar olduğunu varsayarak yaşamış, aslında tamamen farklı bir tür olduklarını ve farklı bir genetik yapıya sahip olduklarını fark etmemişti. Ortalama bir insan ile ortalama bir kurt adamın çift sarmalını yan yana incelemiş, farklı genomlar, nükleotidler ve tam olarak anlamadığı diğer kelimeler hakkında başı dönene kadar okumuş ve varsayımlarının yanlış olduğunu kabul etmeye karar vermişti.

O andan itibaren arama geçmişi biraz daha az akademik bir hal almıştı. Çok türlü pornografinin gelişen bir sektör olduğu bir sır değildi ve kurt adamların yer aldığı videoları bulmak uzun sürmemişti. Aletleri insanlarınkinden daha büyüktü; ilk fark ettiği şey buydu. Daha büyük penis ve daha şişman, daha ağır taşaklar ve tabii bir de düğüm vardı. Kurt adamların yer aldığı videoların neredeyse hepsinde bir düğüm vardı, çünkü bütün mesele bu değil miydi, diye düşündü mide bulandırıcı bir kahkahayla. Büyüklüğü ve rengi kurttan kurda değişiyordu ama hepsi aynı şekli paylaşıyordu - shaftın tabanında her iki tarafta da dolgun bir çıkıntı, kalınlığı erkekler arasında biraz değişiyordu. Videolardaki kadınlar kalın ampulleri kolaylıkla alıyor gibi görünüyordu ve kendisinin de sonunda bu uzmanlık seviyesine ulaşp ulaşamayacağını merak etti. Kendini çok aşıyorsun ...

Bütün gün ve gece sinirleri gerilmiş, onunla nasıl irtibata geçmesi gerektiğini düşünmüştü. Klinikte bir kez

seçiminden haberdar edildiğini teyit etmek için aradığında, Moriah tereddüt etmeyi bırakma zamanının geldiğine karar verdi.

Merhaba, ben Moriah. Seni seçen bendim. Klinikten yani. Size haber verildiğini zaten bana bildirdiler.

Birbirimize uygun olduğumuzdan emin olmak için bir görüşme zamanı ayarlayabileceğimizi umuyordum. Sizden haber bekliyorum!

Mesaj gönderilir gönderilmez telefonunu bıraktı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Muhtemelen sesin çok yapmacık ve profesyonel geliyordu. Belki de onu aramalıydın. Belki de tüm bunlar büyük bir hataydı ve unutmalıydın. Paris'e, Amsterdam'a ya da Roma'ya taşın, her zaman istediğin gibi biraz seyahat et. Dünyayı görün ve tüm bunları unutun.

Telefonu masanın karşısında çaldığında neredeyse ıglık atacaktı.

Telefonu aldığımda çok heyecanlandım! Kesinlikle, sadece ne zaman ve nerede olacağını söyle. Umarım uygun olduğumu düşünürsünüz!

Onun ünlem işareti kullanması üzerine ciyakladı, parlak gülümsemesini ve telefondan yayılan enerjisini hissedebiliyordu. Drea ve Elijah'ın donör kurtlarıyla nerede tanıştıklarından emin değildi ama birlikten kuvvet doğardı ve onunla hemen tek başına buluşmak konusunda kendini rahat hissetmiyordu. Halka açık bir yer seçmenin akıllıca olacağına karar verdi. Ama pek çok iş yeri kapalıydı. Haberler olmasaydı, Cambric Creek'teki salgını unutmak neredeyse kolay olacaktı. Bakkal hâlâ açıktı; restoranlar ve barlar normal şekilde çalışıyordu. Ofise geldiğinde Dr. Ulric'le mevcut durumu konuşmuşlardı ve Ulric kederle başını sallamıştı.

"Şu anda dünyada kesinlikle korkunç şeyler oluyor. Ama emin olabilirsiniz ki bağışçı kurdunuz

bu virüsün taşıyıcısı olabilir. Dikkat etmeniz gereken tek şey kendinizi sağlıklı tutmaktır."

Hâlâ açık olan işyerlerini görmek için birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekebilir, diyerek dudağını ısırdı. Starling Heights'ta insan nüfusu çok daha fazla olmasına rağmen türler de karıştı. Kasabadaki komşularının arasına karışmakta bir sakınca görmüyordu ama kendi türünün arasına karışmaktan mümkün olduğunca kaçınmak istiyordu.

Biraz seyahat etmenin sakıncası yoksa, yakınlarda buluşabileceğimiz önemli bir insan nüfusu olmayan bir kasaba var mı?

Mesajı gönderirken yanakları kızardı, "yakındaki kasabanın" ev dediği yer olduğunu kabul etmek istemiyordu. Bırak Starling Heights'tan olduğunu düşünsün. En iyisi bu.

Sanırım yeri biliyorum? Bridgeton'dan hemen önce, değil mi?

Rahatlayarak sarktı.

Evet, sanırım bu !

Arayıp iş yerlerinin hâlâ açık olduğundan emin olayım. O zaman sana nerede olduğunu söyleyebilirim.

Önümüzdeki Salı sizin için uygun mu, yoksa dolunaya çok mu yakın?

Nefesini tuttu ve onun anında verdiği yanıt karşısında gürültülü bir rahatlamayla nefes verdi.

Salı mükemmel

Bir yere karar verdiğinizde bana bir adres gönderin!

Seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum.

Telefonu yere bıraktığında yastığa sarılıp ciyaklamasından ya da oturma odasında yaptığı mutluluk dansından gurur duymuyordu ama orada görecektense kimse yoktu, diye mantık yürüttü. Black Sheep Beanery çok gürültülü, çok kalabalık olurdu, tüm kasaba günde birkaç kez kapısından içeri girerdi. Yine de endüstriyel Parkway'in yakınında, bir spor salonu ile bir çamaşırhane arasında sıkışmış, bu toplantı için amaçlarına takdire şayan bir şekilde hizmet edecek başka bir kahve dükkanı vardı. Hatta orada biraz

şuradaki öğle yemeği kafesi işe yarayabilirdi. Alışılmışın biraz dışındaydı, şehir merkezinin koşuşturmacasına yakın değildi ve konuşmak için zaman ayırabilecekleri bir yerdi. Bu harika olacak. Her şey yoluna girmeye başlayacak. Neşenin seni bulmasına izin veriyorsun, diye düşündü kararlı bir şekilde, bir kez daha umudun göğsüne yerleşmesine izin verdi.

Hafta sonunda, neşenin yanlış bir yola saptığından emindi. Onun yerine, sonunun olacağından emin olduğu, kıvrandırıcı, krampı bir ıstırap onu bulmuştu. Nabızı hızla atıyor, alnında boncuk boncuk terler birikiyor ve koltuğundaki yastığın etrafında kamburlaşarak sığ nefesler alıyordu. Kalçaları kendiliğinden eğilmiş, olmayan bir rahatlama arıyordu. Doldurulmaya ihtiyacı vardı; bunu iliklerine kadar biliyordu. Bu ağırlı yanmayı durduracak tek şey buydu, adını unutana ve kalp atışları nihayet eşitlenene kadar becerilmek ve doldurulmak.

Moriah yutkundu ve sefil bir şekilde kanepede kaydı. Şöminenin üzerindeki saatin tik takları evin içinde yankılanıyor gibiydi. Her tıkırtı onu dolunaya, kaderine daha da yaklaştırıyor ve bu ses göğsünde yankılanarak kalbinin atışından ayırt edememesine neden oluyordu. Drea bu kısımdan hiç bahsetmemişti. Kızıışmanın işkenceyle eşdeğer olduğunu ve Moriah'nın şişman bir kurt adam düğümüyle tıka basa dolu olmadığı her an kendini tamamen yaşıyormuş gibi hissetmeyi bekleyebileceğini söylememişti.

Bunu hiç yaşamamıştı çünkü ayın doğru zamanında nasıl randevu alınacağını biliyordu, seni lanet olası aptal. Telefon yanı çalarak saatin monoton senkronizasyonunu bozduğunda, neredeyse yerinden fırlayacaktı. Lowell' adı ekranda parladı ve kalp atışları saatin tik taklarından daha hızlı atmaya başladı.

Merhaba, sadece kontrol etmek ve hiçbir şeyin değişmediğinden emin olmak istedim

Umarım iyisindir. Salı günü görüşür müyüz?

Çok iyi biri, diye düşündü yastığı dizlerinin arasına iterek. Klinikteki katalogdan seçtiği diğer yüz olan Kinley'den daha arkadaş canlısıydı. Ona da ulaşmıştı, potansiyel olarak onu seçtiğini bildirdikten sonra kendini mecbur hissetmişti, ancak verdiği yanıtlar içinde kelebekler uçuşmasına neden olmamıştı.

Ben iyiyim. . Kontrol ettiğin
için teşekkürler

Evin ezici sessizliği onu kanepeye bastırıyor, baskıcılığıyla dümdüz ediyor gibiydi ama yapacak bir şey yoktu. İçeride kalmak zorundaydı. Konsültasyonunun gecikmesine rağmen, iğneler regl dönemini tam zamanında tetiklemişti. Özenle doldurduğu ateş çizelgesi aslında yumurtladığını gösteriyordu, sıcaklık içini yakıyordu. Ne de olsa parlak bir katalogdan incelememiş bir kurtadamlarla burun buruna gelmek istemezdi.

Fotoğraflarını açarak iki donör seçeneğinin fotoğraflarına ilerledi ve fikrini değiştirmeden önce Lowell'ın iletişim bilgilerini parlak gülümsemesini gösterecek şekilde ayarladı. Ne de olsa potansiyel olarak çocuğunun babası olacaktı.

Ailesine suni döllenme yoluyla hamile kaldığını söylemeye çoktan karar vermişti. Umursamayacaklarını, çok sevineceklerini ve soru sormayacaklarını, iki kasaba öteye gidip tam anlamıyla kızışmış bir dişi gibi yetiştirildiğini bilmelerine gerek olmadığını biliyordu. Kimsenin süreci bilmesine gerek yok, diye düşündü resmine bakarak. İyi, hoş, arkadaş canlısı ve birine benziyor. Her şey yoluna girecek. Bu kendi kendine sık sık yaptığı bir moral konuşmasıydı. Onun sıcaklığını nasıl koklayacağını, değişimin eşiğindeki bir kurt adamın nasıl tekrar tekrar üreyebileceğini, yumuşayana kadar onun düğümü tarafından nasıl durdurulacağını ve sürecin yeniden başlayacağını okumuştı. Her şey yoluna girecek.

Telefona bakarken, fotoğraftaki gülümseyen adamın bir ay içinde kendisini anlamsızca becereceği gerçeğini kabullenmeye çalıştı, bunu ne kadar çok istediğini, koltuğunda iki büklüm olduğunu, hırlayan bir canavar olana kadar tekrar tekrar doldurulmayı ve gerilmeyi düşündüğünü, gülmseyan adamın tüm izlerinin kaybolduğunu anlamak daha da zordu. Çok uzun bir ay olacaktı.

İyi bir değişiklik var mı?

Lol, bu doğru mu? Mutlu dolunaylar? Gelecek hafta seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Lowell

"O Kay, öncelikle bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Taşaklarını asla telefonumun ekranında görmek istemiyorum.

bir daha asla. Bir daha asla. İstemedim bana testis torbanın fotoğrafını gönderme, anladın mı? Anlambilim konusunda çok titiz olduğumu bildiğim için bunu tüm alt anatomini kapsayacak şekilde genişletelim. Göt deliğini görmek istemiyorum. Çiğnenmiş açık frenulumunu görmek istemiyorum. Kız arkadaşının sana süt kemiği gibi davranmasına izin mi vermek istiyorsun? Bu seninle onun arasında; yatak odanda ne olduğu umurumda değil. Ama işin önemli kısmı şu: Ben senin doktorun değilim. Bu yüzden bana bunun enfeksiyon kapmış gibi görünüp görünmediğini sormayı düşünmeden önce, asıl sorman gereken sorunun seni sevdiğini iddia eden kadının neden testis torbanı dış kayıtlarından teşhis edebileceğimiz kadar sert ısırıldığı olduğunu neden düşünmüyorsun?"

Grayson'ın derin kahkahası kamyonun hoparlöründen yankılandı ve Lowell kendi kendine bunun Trapp'ın ahizeyi kullanabileceği bir arama olduğunu mırıldandı.

"Tamam, ama enfeksiyon kapmış gibi mi görünüyor?"

"Yani, pek iyi görünmüyor Gray. Taşaklardaki ısıkların çoğu öyle değildir."

"Bundan sonra kahvaltı edebilecek miyim?" Lowell, Trapp'ın geniş sırtışını kazanarak söze girdi.

"Herhangi bir akıntı görmüyorum-"

Trapp ona aldırmadan devam ederken Lowell kaşlarını çatarak, "Eğer 'kedi' kelimesini söylersen trafiğe atlarım," diye araya girdi.

"-Ama bu kadar kırmızı görünmesi hoşuma gitmiyor."

"Yani doktora görünmem gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

"Kesinlikle, yüzde yüz bir doktora görünmeniz gerektiğini söylüyorum, ikiniz birlikte. Çift danışmanlığı için."

Ancak debridman gerekip gerekmediğini görmek isteyebilirsiniz ve muhtemelen iki kür antibiyotik almalısınız."

"Kulağa hoş gelmiyor."

"Evet, ama verdiği hissi daha da az seveceksin. Bir dahaki sefere ona fıstık ezmesiyle doldurduğun lastik toplardan al, eğer bir şeyleri ısırmayı çok istiyorsa. Ya da alma ve bırak toplarını su balonuymuş gibi patlatmaya ; bu senin hayatın. Ama bana kanıt göndermeyi kes. Beni suç ortağı yapıyorsun."

"O bir kurt mu yoksa kuduz bir köpek mi?" Lowell, Grayson'ın duyamayacağı kadar yüksek bir sesle mırıldanarak Trapp'ın sessiz kahkahasını kazandı.

Kendi kendine dayattığı havuz evine sürgününün annesini inandırdığı kadar dramatik olmadığı ortaya çıkmıştı.

Grayson hâlâ haftanın büyük bölümünü Bridgeton'da geçiriyordu. Kız arkadaşı eve sadece hafta sonları geliyor, bazen o zaman bile gelmiyordu. Şehirde birlikte yaşadıklarını sadece bir kez ima etmişti ama Trapp dışında kimseye kendisinden ve özel hayatından nadiren söz ederdi ve bundan bir daha hiç bahsetmemişti. Lowell'ın evi zihinsel olarak yasakladığı tek zaman Vanessa'nın ikamet ettiği zamandı, bu da genellikle dolunaydan önceki hafta ve sonraki gün anlamına geliyordu ve yaz sıcağı başladığında, misafir kabini bile güvende değildi. Havuz kenarında uzanmayı seviyordu ve dolunaylarda kendisini denklemden tamamen çıkarmaya, kanoyu yükleyip göle gitmeye karar vermeden önce onu sadece iki kez üstsüz yakalaması gerekmişti. Kardeşinin kız arkadaşı tarafından istemeden de olsa tahrik edilmeye ihtiyacı yoktu, onları kabininin küçük penceresinin yanında seks yaparken yakalamasına gerek yoktu ve

ayak bağı olduğunu hissettirdi.

Birkaç hafta önce, Grayson'ın evde olduğu ender hafta içi gecelerinden birinde, mutfak tezgâhına oturmuş, başkentte geçirdiği birkaç günden sonra uçakla yeni geldiği için yüzünü paket noodle ile doldurmuştu. Oturduğu yerden

Tezgâhın üstünde kardeşinin telefon konuşmasını dinliyordu. Konuşma işle ilgiliydi ve hukuki jargonun çoğu aklına yatmamıştı ama Lowell hattın diğer ucundakinin Vanessa olduğunu kardeşinin ses tonundan anlayabiliyordu, normalde olduğundan biraz daha yumuşak ve daha az sertti.

"Gerçekten kız arkadaşın mı, değil mi? Sadece biriyle yuva kuracağın günü göreceğimi hiç düşünmezdim. Tadı şeker gibi falan mı?"

Gray sırtarak karşılık verdi, çekmecedен bir çatal ve Lowell'ın elinden paket servis kabını alarak kendine yardım etti. Lowell kaşlarını çatmış, ikinci beyaz paket servis kabını tezgahın üzerindeki poşetten çıkarırken hazırlıklı olduğuna sevinmişti.

"Akıllı, hırslı. Ağzı çok iyi laf yapıyor. Muhteşem göğüsleri var. Bir şekilde bana katlanıyor. Ve evet, şimdi sen söyleyince tadı şeker gibi geldi. Sevilmeyecek nesi var?"

Lowell bir lokma erişte arasında, "Trapp onun biraz deli olduğunu söyledi," diye belirtti.

Lowell, Vanessa'nın her ay Grayson'ın evinde bulunmasını, hatta her ayın sonunda ailelerinin evinde brunch yapmalarını sorguladığında Trapp'ın söylediği şey, Vanessa'nın deli olduğu, ama onun deliliğinin Grayson'ın deliliğini tamamladığı ve birlikte çok iyi olduklarıydı. Lowell ikna olmamıştı. Kendisine gösterilen sınırlı ilgiyi kimseyle paylaşmaktan hoşlanmıyordu, hele de bir yabancıyla, hele de onu ana evden uzaklaştıran ve her ay babasıyla oturan bir yabancıyla, ki bu genellikle sadece en büyük oğullarına tanınan bir hoşgörüydü.

Gray sadece gülmüş ve Lowell'ın erişteleriyle birlikte arkasını dönmüştü.

"Eğer biraz deli değillerse, yaşamının ne anlamı var ki?"

Önemli olan, testis torbana dikiş atılmasına gerek olmaması, diye düşündü, zihinsel olarak konuşmayı tekrar gözden geçirerek. Lowell kapattı

Gray'le sohbetlerine devam ederken alnını Trapp'in kamyonetinin yolcu camına dayayarak gözlerini yumdu. Uyanık olmak için çok erkendi, ağabeyinin süper kötü kız arkadaşıyla olan vahşi seks hayatını dinlemek için çok erkendi, battaniyelere uyumaktan başka bir şey yapmak için çok erkendi. Bir sonraki kavşakta inip eve yürümelisin. Seni gerçekten orada istiyorlarmış gibi değil.

Jack ve Liam'la kahvaltıda buluşacaklardı; Hemming'in en küçük oğlunun babalarıyla haftada iki kez buluştukları, her pazartesi ve çarşamba sabah etütlerini atladıkları, Lowell'ın hayatının hiçbir döneminde sahip olmadığı bir lükstü bu. Trapp da çarşamba günleri onlara katılıyordu ve o da davet edilmişti.

Grayson ve Trapp, Lowell'ı kahvaltıya getirmesi için Trapp'a talimat verdiğinde o da Pickled Pig'deydi ve o noktada altı yıl gibi gelen bir süredir evde olmasına rağmen, ayakta kalma meselesini ilk kez öğreniyordu.

"Lütfen haftaya onu da yanında getirir misin? Sadece bir ya da iki saatliğine olduğunun farkındayım ama evimin her odasında iki saat daha az yaramazlık yapmış olur."

"Bunca zamandır birlikte kahvaltı ettiğinize ve kimsenin beni davet etmediğine inanamıyorum," diye hayıflanmıştı iki kadeh içkiden sonra, kendisi için inanılmaz derecede üzülüyordu. Aylardır evdeydi. Yıllar gibi gelen aylar ve günün saatine bağlı olarak sadece birkaç hafta, monotonluğu kıracak hiçbir şey olmadan ve şehrin hemen karşısındaki kardeşleri haftada iki kez pastırma ve yumurta yiyerek babalarıyla eğleniyorlardı.

Trapp sadece gözlerini devirdi.

"Lowell, sana o kadar çok kez bizimle gelmeni söyledim ki sayamıyorum bile. Eve geldiğin ilk hafta istedim ama her gün ofisini arayıp

Seni kırk sekiz saat önce ülkeden kovmuş olmalarına rağmen herhangi bir gelişme olup olmadığına baktım. Birkaç hafta sonra Jackson'la ne zaman kaldığını sordum, o kadar erken yataktan kalkmayı bile beceremedin. Aslına bakarsan iki ya da üç hafta önce seni yolda alacağımı bildirmek için mesaj attım ve hiç cevap vermedin."

"Evet, çünkü uyuyordum! Sabahın yedisinde kim kahvaltı eder ki?!"

Grayson kısa ve öz bir şekilde, "İşi olan yetişkinler," diye cevap verince Lowell inledi. O da bu tuzağa düşmüştü ve Grayson'ın kendisini daha fazla tuzağa düşürmesine izin vermemesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Evet, ne var biliyor musun? Böyle iyi. Beni birkaç saatliğine evden çıkar. Orada görecektir bir şeyim kalmadı ki. Banyosunda duşunluk tankı ve mermer buhar odası olduğunu biliyor ? Kim neme bu kadar para harcar ki? Gerçekten seks oyuncakların için özel bir çekmece yaptırdın mı? Marangoza ne yaptığını söyledin mi? Yoksa kendi uzun bölmelerine ve uygun bir şarj yuvasına ihtiyaç duyan çoraplar içinmiş gibi mi davrandınız? Eve gidip karısına ne söylediğini hayal edebiliyor musunuz?"

Grayson sadece omuz silkmiş, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle içkisini yudumlamıştı.

"Umarım karısına, müşterilerinin o kadar çok seviştiklerini, elektronik takviyeleri günün yirmi dört saati hazır tutmanın bir yoluna ihtiyaçları olduğunu söylemiştir. Gerçek erkekler dizlerinin üzerine çöküp kayışa sarılabilir. Oyuncak gibi bir ruh halindeyken bokun şarj olmasını beklemek istemiyorum ve bu şimdiye kadar harcadığım en iyi paraydı."

Lowell homurdandı. "Gerçek erkekler gerçek bir şey alabilir. Süslü bir çekmeceye gerek yok ve kimsenin elektrik faturasını da kabartmıyorum."

Hepsi gülmüştü, Trapp neredeyse deri banketten düşüyordu, Grayson omuzları titreyerek başını salladı.

"Bu bilgi beni hiç şaşırtmadı. Ama kaç aydır burada olmana rağmen hâlâ biriyle yatamıyor olman durumu daha da acınası hale getiriyor."

Birkaç gün sonra Trapp çok erken bir saatte garaj yoluna girdiğinde uyanık ve hazır olmaya özen göstermezse bir daha davet edilmeyeceğini biliyordu. Lowell sayısız alarmini kurmuş, kabul edilemez bir saatte kendini yataktan sürükleyerek çıkarmış, kardeşinin kamyonetinin yolcu koltuğunda gözleri kamaşmış bir şekilde oturmuş, birkaç dakika daha uyumaya çalışırken alnını yolcu tarafındaki cama dayamıştı.

"Liam neden canı istediğinde babamın ofisinde takılabiliyor? Ne hakkında konuşuyorlar ki?"

"Liam ve Jack çok iyi arkadaşlar. Birbirlerine doyamıyorlar. Babam gelecek yıl ayrıldığında bebek gibi ağlayacak ve annemin metanetli olması gerekecek."

Lowell homurdandı.

"Babamız mı? Jack' Bana Jackson dersin, yüzünü yiyebilirim' Hemming? O mu? Jack 'evde bir sürü çocuğum olduğuna dair bir söylenti var ama iki haftadır hiçbirini görmedim, umarım birbirlerini öldürmemişlerdir' Hemming mi? O mu?"

Her zamanki gibi iyi huylu olan Trapp sadece güldü.

"İşte o. Biz çocukken iki farklı Fortune 500 şirketinde çalıştığını hatırlıyorsun, değil mi? Şimdi emekli olduğu için durum farklı. Yarı emekli. Her neyse."

"Bütün gün ne yapıyor ki?"

"Grayson hiçbir şey yapmadığına ikna olmuş durumda. Yirmi yıllık uykusunu açıyor, annesinin almasına izin vermediği güneydeki bir mülk için alışveriş yapıyor ve online poker oynuyor. Ya da en azından, yaptığı buydu. Şimdi de sanki bunun için para alıyormuş gibi Belediye Binası'nda sorun çıkarıyor ama bu sadece son bir iki yıl içinde oldu. Rhonda insanları oyalamakta o kadar iyi ki, ne iş yaptığını kim bilebilir ki?"

gün mü? Müşterileri şikayetçi değil, bu yüzden öğrenecek değiliz."

Babaları kırk yaşına basar basmaz kurumsal finans dünyasından emekli olmuş, Ana Cadde'nin ortasındaki, ailenin kasaba kurulmadan önce sahip olduğu binada bir ofisi işgal etmişti. Burası yıllarca onun yarı zamanlı ofisi olmuş, aile işlerini yürütmüş, ancak emekli olduktan sonra ikinci evi haline gelmişti. İddiaya göre, Deliquesce varisi Sulya Slade ve Cambric Creek elitinin diğer birkaç üyesi gibi seçkin ve ayrıcalıklı bir azınlık için özel finansal yatırımlar yapıyordu.

Lowell her zaman babasının gözdesi olmayabileceği gerçeğiyle kendini teselli etmişti ama en azından Owen da değildi. Bu şüpheli onurun, en azından her zaman varsaydığı gibi, ağabeylerinden birinin didişen omuzlarına ait olduğunu düşünüyordu. Çok saygılı ve saygın olan Jackson, geleceğin Jackson Hemming'i, toplumun temel direği rolünü tamamen benimsemişti. Ya da Grayson, zeki, hesapçı ve hırslı, babalarına çok benzeyen Jack'in sınırlı ilgisi için bir fare yarışına girme endişesi duymamak neredeyse bir rahatlama olmuştu. O Gray'in ve dolayısıyla Trapp'in en sevdiği küçük kardeşiydi ve bu da fazlasıyla yeterliydi.

Liam olabileceği bilgisi
Jack'in gözdesi, her şeyi tutuşturulan bebek Liam, bulunabilecek her türlü belaya bulaşmış, yetişkinliğe adım atmasına zemin hazırlamış beş ağabey... Lowell böyle şeyleri umursamaması gerektiğini biliyordu, özellikle de Cambric Creek'te aile isminden ve beklentilerin zincirlerinden bağımsız kendi hayatı varken. Yine de, bir şekilde terfi ettirilmediği için üzmekten kendini alamıyordu.

Huysuz bir bebek gibi davranırsanız, sadece öyle olduğunuz varsayımını güçlendirirsiniz. Kendini eğitmesi gerekiyordu.

Kahvaltayı bitirmek için yüzünü buruşturup kızgınlığını bastırmak. Kim bilir, belki eğlenirsiniz bile. Gray haklıydı. Evden dışarı çıkması, telefonunun haftalardır çalmadığı gerçeğini aklından çıkaracak bir şeyler yapması gerekiyordu - işten arama yoktu, ofisinden haber yoktu ve en sinir bozucu olanı da klinikten hiçbir şey gelmiyordu.

Kliniğe gidip donör programına katılmaya uygun olup olmadığını belirlemek için bir dizi testten geçmesinin üzerinden tam bir ay geçmişti. Kan tahlili, fiziksel muayene, bir kaba idrarını yapıp diğerine boşalması, ayrıntılı bir aile tıbbi geçmişi. Fotoğrafının çekilmesi ona ilkokuldaki resim gününü hatırlatmış ve o noktada yapabileceği her şeyi yaptıktan sonra eve gönderilmişti.

Programdan sorumlu doktor ona, "Seçildiğiniz takdirde sizinle irtibata geçeceğiz," demişti, "lütfen o zamana kadar tüm keyif verici ilaçlardan uzak durun ve alkol tüketimiyle ilgili yönergelerimize uyun."

Neden ertesi gün telefonunun çalacağını düşündüğünden emin değildi. Belki de tipik bir Hemming'di - kibirli ve aşırı ayrıcalıklı, dünyanın kendisine hizmet etmesini bekleyen - en sevdiği somurtma yerinden, havuzun ortasında, bacaklarını ortadaki şişirilmiş minderin üzerine koyarak örtünün üzerine uzanarak düşündü. Grayson onu orada bulsa çok üzülürdü, bu yüzden Lowell kardeşinin eve gelme ihtimalinden çok önce sağlam bir zemine geri döndüğünden emin oldu, örtünün zarar görmediğinden ve sıkıca sabitlendiğinden emin oldu.

Annesi aynı açık kapılar ve kolay ayrıcalıklar dünyasından gelmemişti ve oğullarının her birinin çalışmanın ve bağımsızlığın değerini bilmesini sağlamıştı, en azından insanlara söylediği buydu, ama soyadlarının önemli bir ağırlık taşıdığı inkâr edilemezdi. Hemmingsler Cambric Creek'in ilk ailelerinden biriydi, zengindiler ve sürekli olarak güçlü pozisyonlarda yer almışlardı. İş sahipleri, kurt adam işçi sendikası başkanları, hastane müdürü

Yönetim kurulu. Kendisinden önce babası gibi büyükbabası ve ondan önce de büyük büyük amcası belediye başkanlığı yapmıştı. Lowell'ın babası geleneği bozmuştu, yarım düzine nesildir kasabanın iplerini resmi bir sıfatla elinde tutmayan ilk Jackson Hemming'di, ama en büyük kardeşi işleri yoluna koyma yolundaydı, işe en ufak bir ilgi duyduğu anda belediye meclisine seçilmişti ve şimdi büyükbabalarının yerini alan belediye başkanını görevden almak için yarışyordu.

Lowell her zaman farklı olmakla, isminin ayrıcalığını aşmakla ve başarıya giden kendi yolunu çizmekle gurur duymuştu ama o ilk haftalarda sessiz telefona şaşkın şaşkın bakarken, en azından burada, evdeyken kapıların kendisine açılmasını beklediğini kabul etmek zorunda kaldı.

Trapp'ın telefonu tekrar çaldığında, elektronik melodi arabanın radyosunun önüne geçtiğinde, Lowell yine Grayson'ın aradığını düşündü. Muhtemelen sikinde başka bir delik bulmuştu.

Onun yerine babalarının sesi müziği böldü.

"Üzgünüm çocuklar, bu sabahı iptal etmek zorundayım. Acil ilgilenmem gereken bir konu çıktı. Şimdi büyük eve gidiyorum."

Trapp kaşlarını çatarak kamyonetini babalarının ofisinin karşısındaki belediye otoparkına yönlendirdi.

"Seninle gelmemi ister misin? Yoksa Jackson seninle buluşacak mı?"

Lowell konuşmanın geri kalanını yarım kulakla dinledi ve Trapp'ın işi bittikten sonra onu Grayson'ın evine götürme teklifini elinin tersiyle itti. Hemming ailesinin tarihi evi, babasının büyüdüğü ev, babasının finanse ettiği bir vakfa verilmişti ve şimdi sürülerden kaçan kurtadamlar için bir rehabilitasyon merkeziydi ve çoğunlukla kendi annesinin kaçtığı türden koşullardan kaçan genç kadınlar tarafından dolduruluyordu. Lowell büyük evde sadece birkaç kez bulunmuştu ve babasının onları orada yaşamaya zorlamamış olmasından memnundu.

Çok büyük, çok yankılı ve ağabeylerine inanılacak olursa son derece perili.

"Sen git, oraya gidip ona yardım etmek istediğini biliyorum, ben de bu kadar erken kalktığıma göre bir kahve alacağım."

O kapıdan içeri adımını attığında, sokağın hemen aşağısındaki Black Sheep Beanery çoktan hareketlenmişti. Sırada beklerken, Owen'ın daha önce Liam ve Trapp'ı babalarıyla kahvaltıya davet edip etmediğini, Jackson'ın derse başlamadan önce onlarla oturup oturmadığını merak etti. Grayson'ın bu kadar önemsiz bir şey için asla gönüllü olarak işten ayrılmayacağından emindi ama diğer herkesin bu kaliteli zamanı onsuz geçiriyor olması fikri hoşuna gitmiyordu.

Önceki ziyaretlerinde sıra hasreti her zaman belirleyici bir faktör olmuştu; uçak bileti ararken boğazı düğümleniyor, rezervasyon yaptırırken yalnızlık yumağının içinde sürünmek istiyordu. Annesini özlemişti. İkizini özlemişti, doğduklarından beri aynı seviyede olduğu birinin yanında olmasını özlemişti. Trapp'ın rahat gülümsemesini ve Grayson'ın durmaksızın top peşinde koşmasını özlemişti; aşına olduğu yemekleri ve daha önce milyonlarca kez yürüdüğü sokakları, babasının çalışma odasının kokusunu ve geniş, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir ailenin parçası olmanın getirdiği güvenliği özlemişti.

Uçakta kıpır kıpırdı, Bridgeton'a indiklerinde endişe ciğerlerini sıkıyordu, herkesi göreceği için heyecanlı mıydı yoksa şimdiden kararından pişman mıydı emin değildi. Ev özlemi, varışından sonra yaklaşık yirmi dört saat sürecekti; annesinin dayanılmazlığı ve eve taşınmasını istemesi, paylaşılan ilk yemeğin sonunda sinirlerini bozuyor, babasının dikkatini çekmek için verdiği ve hiçbir zaman rakip olamadığı savaş hala devam ediyor ve kardeşleriyle çevrili olmanın klostrofobisi kaçınılmaz oluyordu. Dev ailesinin denizinde kaybolmuş ve görülmemiş hissediyordu.

Amahe hepsinin onsuz birlikte eğlenmesi fikrinden hoşlanmadı.

Tam da onlara karşı bir kötülük planlamaya başlamıştı; her zamanki gibi kendisini unuttukları için hak ettikleri cezayı çekeceklerdi ki telefonu çaldı ve küçük masanın üzerindeki vızıltısı onu kötücül hayallerinden . İlk aklına gelen ofisinden, yayıncıdan birinin bir haber vermek için aradığı oldu. Senin için bir işimiz var. Geri uçabilirsin. İyi haber, kısıtlamalar kaldırıldı.

Yerel bir santraldi ve umutlarını suya düşürdü. Onu bilinmeyen bir yerel numaradan kimin arayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu, konuştuğu tek kişi ailesiydi ve tüm numaraları kayıtlıydı.

"He-hello?"

"Günaydın. Lowell Hemming'i arıyorum?" "Bu-bu

... um, bu neyle ilgili?"

"Ah, mükemmel. Bay Hemming, ben Dr. Randolph, Ay Kanlı'dan arıyorum -"

"Klinik!" Ailesine duyduğu kızgınlık bir anda yerini sinir ve heyecana bıraktı. İşte buydu, beklediğini unuttuğu telefon. Seçildin. Seçildin. Seçildin.

"Doğru. Sizi hastalarımızdan biri tarafından potansiyel donör olarak seçildiğinizi bildirmek için arıyorum."

Taşakları heyecan içinde kasıldı. Ay'a sadece birkaç gün kalmıştı ve yakında tanımadığı partnerinin istekli, hevesli bedenine boşalacaklardı. Lowell zaferle yumruğunu havaya kaldırdı, konuşmaya verdiği tek taraflı tepkiyi kimin izlemiş olabileceğini umursamıyordu. Memleketindeki kurak dönem sona ermek üzereydi.

"- Ne yazık ki, bu ayın yaşayabilirliği için bizimle çok geç iletişime geçti. Kabul prosedürünüzü ayarlamak için gelecek ayki aydan önce sizinle temasa geçeceğiz ve burada bağışçı anketinizde kişisel bilgilerinizi hastaya verdiğinizizi işaretlediğinizi görüyorum. O

tercih ettiği donör olarak kalıp kalmayacağını belirlemek üzere bir görüşme yapmak için sizinle iletişime geçebilir. Gelecekte iletişim bilgilerinizin paylaşılmamasını isterseniz, kliniğın portalında oturum açma bilgileriniz altında tercihlerinizi güncellemeniz gerekir. Bu arada herhangi bir sorunuz olursa, size ulaşmaktan çekinmeyin. Şimdilik bu kadar, bu ay güvenli bir dönüş yapın!"

Doktorun sözleri karşısında hayal kırıklığı içinde gözlerini kapattı. Taşakları söndü. Lowell onlardan birinin vücudunun içinde süründüğünü hissettiğini düşündü, muhtemelen ağlayacak bir yer arıyordu ve bu arzuyla büyük bir empati kurdu.

Bir röportaj. Mülakatlarda berbatsın. Artık her şey kıza , her kimse. Onu arayıp aramayacağını, görüntülü mü yoksa sadece telefonda mı konuşacaklarını, telefonda onu yeterince çekici bulup bulmayacağını, Grayson'ınki gibi daha kalın bir sese sahip olmayı ya da Trapp'ın iyi huylu mizahına sahip olmayı dileyip dilemeyeceğini merak etti. İkizinin sakın, yumuşak huyluluğuna ya da Jackson'ın her şeyden iki dille kurtulma yeteneğine sahip değildi. Kâğıt üzerinde kendini iyi gösterebilirdi ama telefonda onun sinirli ve muhtaç biri olduğunu anlayabilirdi. Onunla istediğı şey arasında duran tek şey ... kendisiydi.

Kafeden ayrılırken ayakları onu çocukluğundan beri yüz binlerce kez yürüdüğü tanıdık bir güzergâha götürdü. Annesine göre her zaman acelesi vardı. Bakmadan önce sıçrar ve tek başına ilerlemesi anlamına gelse bile her zaman daha hızlı bir yol arardı. Sandi, Lowell'ın emeklemeden önce ayağı kalktığını, daha küçük ikiz olmasına rağmen Owen' önce yürüdüğünü, Trapp'ın çocukken ona söylediğı gibi yavruların en küçüğü olduğunu anımsamaktan hoşlanırdı.

Şu anda katılabileceğı hiçbir sosyal grup ya da toplantı halinde olan hiçbir meslek birliğı yoktu. İnsan salgını her şeyi askıya almıştı. Cambric Creek'te kimseyle tanışamıyordu ve Trapp'ın, tartışmasız en iyi insan olan

Kasabadaki çekici insan, bölgeye yeni gelen bir insanla birlikte olmuştu. Jackson, Victoria ile buradan çok uzakta, yüksek lisans okulunda tanışmıştı ve Owen'ın kız arkadaşı Bridgeton'lıydı, ortak arkadaş grupları aracılığıyla tanışmışlardı. Grayson ve Vanessa şehirde tanışmış ve aynı mesleği paylaşmışlardı; babası bile eşini bulmak için Cambric Creek'ten ayrılmıştı. Grayson'ın ona dışarı çıkıp birileriyle yatması gerektiğini ne kadar sık söylediği önemli değildi - bu o kadar basit değildi, onlar için değil. Hiçbiri için değil.

Telefonu tekrar çaldığında, küçük yerel gazetenin bulunduğu binanın yan tarafındaki bir sokaktan henüz dönmüştü.

Merhaba, ben Moriah. Seni seçen bendim. Klinikten yani.

Ara sokaktan sendeleyerek çıkarken tek duyabildiği kendi kalp atışlarının gürültülü sesiydi, başka bir binanın yanından dolandı ve bir bank bulana kadar trafiğe karşı karşıya geçti. Çok fazla ünlem işareti kullanmış, diye düşündü, çoktan göndermiş olduğu mesajları okurken, beyni çok acele ediyordu ve gönder tuşuna basmadan önce onları gözden geçirmeyi düşünemeyecek kadar heyecanla doluydu. Muhtemelen küçük bir çocuk gibi konuşuyorsun. onu rahatsız etmediğini, dolunaydan bir ya da iki gün sonra buluşma planına çok da uygun davranmadığını umuyordu. Cambric Creek'i önerdiğinde tereddüt etmeden kabul etti. kılık değiştirebilirsin.

Bir gün sonra Grayson ve Vanessa'yı yalnız bırakmak için ödünç aldığı arabayı kanoyla birlikte topladığında, ona bir mesaj daha göndermiş, iyi dileklerini iletmış ve ilk ateşinin çok dayanılmaz olmamasını ummuştu. Kızın onu ilginç ve çekici bulacağını, ailesi gibi can sıkıcı ve ayak bağı olmayacağını umuyordu. Onu seçeceğini umuyordu. Hissettiği tek şey umuttu ve herhangi bir şeyi umut etmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki bu duyguyu nasıl işleyeceğini tam olarak bilmiyordu.

İç çekerek, çok uzun bir ay olacağını düşündü.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 4

OceanofPDF.com

Moriah

TSorben'le numarasını bulduktan sonra bir şeyler içmek için ilk kez buluştuğunda Moriah hatırladı

Karnında büyük bir kafa karışıklığının üzerine oturmuş bir sinir dalgasıyla odayı geçiyordu. Oraya nasıl geldiğinden, neden evet dediğinden hâlâ emin değildi ve masanın karşısında gülümserken çıkış bahanesini hazırlıyordu. Belki de üçüncü buluşmalarına kadar onun çekiciliğini, sert ve pullu dış kabuğunun altındaki hafif yumuşak merkezi görmeye başlamamıştı.

Şimdi ona yaklaşan kurt adamda böyle bir sertlik yoktu. Kendinden emin bir havası vardı, uzun bacaklarının üzerinde ağır ağır ilerliyordu. Koyu renk gözleri ve geniş ağzı, kare çenesi ve keskin elmacık kemikleri . . . Şahsen, fotoğrafının onu inandırdığından çok daha yakışıklıydı. Moriah sandalyesinde doğruldu ve yemek odasının diğer ucundan onu süzerken elbisesinin kenarını çekiştirdi.

Tıpkı fotoğrafındaki gibi kalın, koyu renk saçları hafifçe uzamış ve geniş omuzlarına uzanan gömleğinin yakasına doğru kıvrılmıştı. Makul bir boy ve zayıf, kaslı bir yapı, kesinlikle uzun, esmer ve yakışıklı tanımına uyuyordu. Bunların hepsi iyi ama onu seçme nedenin bu değil, diye hatırlattı kendine. Gözleri odayı tararken yavaşladı ve onun üzerine geldiklerinde gülümsemesi bölündü. İşte nedeni buydu. Tam şurası. Kafenin öbür ucunda elini selamlamak için kaldırdığında, gözleri gülümsemesinin gücüyle kırışırken, Moriah'nın sinirlerini soluksuz kapladı ve Moriah kalçalarını sıkarak gülümsedi. Adam muhteşem. Eğer bu bir tanışma randevusu olsaydı, çok heyecanlanırdın.

"Moriah? Ben Lowell. Tanıştığımıza memnun oldum!"

Bir sonraki an, onu selamlamak için ayağa kalktığı anda dikkatle koreografisi yapılmış bir beceriksizlik balesi gibi görünüyordu. Adam kendi elini onunkinin üzerine koyarken o da elini uzattı.

göğsüne küçük bir yarım eğilme hareketi yaptı ve elini uzatırken dondu kaldı. Moriah vücudunun dışında hissetti, ağır çekimde adamın elinin göğsünün ortasından ayrılıp onunkıyla buluşmak için uzanışını izledi... tam da adamın selamını yansıtarak elini göğsünün üzerine vurup hareketi geri çektiği sırada. Adamın elinin boş havada asılı kalışını, hiçbir şeyle buluşmayışını izledi ve yanaklarının alev alev yandığını hissetti.

Kaçmalısın. Belki dışarıda içine düşebileceğin bir delik vardır. Zaman durmuş gibiydi, terk edilmiş elinin yanında boşlukta asılı kalmıştı, görünmez bir saatin tik takları içini titretiyordu, ta ki bu utanç verici an onun kahkahasıyla kırılana, uzun kolları daha fazla utanmasına fırsat vermeden onu kucaklayana kadar. Adam sıcaktı, çok sıcaktı ve yanağını adamın geniş göğsüne bastırıp onu içine çekerken, son beş günün mide bulandırıcı düşüncelerini bir kenara iterken omuzları kahkahalarla sarsıldı.

Haftanın büyük bir bölümünü, tüm planlarını yeniden gözden geçirerek, kaygıdan düğümler atarak geçirmişti. Sorben'le tanışmadan önce seyahat etmek istiyordu, dünyayı görmek ve yurtdışında yaşamak istiyordu, kendi iç mimarlık işini kurmak ve kendi işinin patronu olmak istiyordu, hayatın sunabileceği her şeyi deneyimlemek istiyordu ... ve bunların hepsi çocuk sahibi olma arzusu tarafından gölgede bırakılmıştı. Pitoresk bir Avrupa kasabasında, tasarım işini yürüteceği şirin bir dairenin hayalleri, göğsüne bastırıldığı tatlı kokulu bir kundak, iyi döşenmiş fantezi dairenin yerine nane yeşili boyalı bir çocuk odasında sallanan bir sandalyenin hayalleriyle değiş tokuş edildi.

Belki de boşanma, beklemeye aldığı her şeyi yapmak, geldiği ve artık evim dediği kasabanın ötesindeki dünyayı görmek için bir şanstı, dedi kendi kendine. Evliliğinin sonu, yeni hayatının başlangıcı anlamına gelebilirdi. Belki de korkunç bir hata yapıyorsun.

Derin bir nefes alıp kendini bu yabancının sıcaklığına bıraktığında tüm endişeleri yok oldu. Mis gibi kokuyordu

Gevrek, taze nane - ve yanağına bir öpücük kondurmak için parmak uçlarında hafifçe yükselirken, alçalırken gizlice boynunu koklarken - baharatlı ve vahşi bir şey vardı, altındaki canavarın bir ipucu, diye düşündü, bir kez daha kızardı. Lowell. İsteddiği tek yeni hayat, bu yabancı, taze kokulu adamla yaratacağı küçük hayattı ve hayallerinin yakınlığı, gözlerinin beklenmedik bir şekilde yaşarmasına neden oldu. İşte bu; istediğin buydu.

"Özür dilerim," diye güldü ayrıldıklarında, koyu çikolata gözleri ona bakarken parlıyordu. "Batı tarzı el sıkışma konusunda kendimi eğitmek için çok uzun zaman harcadım. Mülakatlarda berbatımdır ve sabahtan beri gerginim, bu yüzden bir şeyleri berbat etmem kaçınılmazdı."

"olmanıza gerek yok, söz veriyorum ısırmam! Ben de röportajlarda iyi değilimdir," diye kabul etti. "Kendim hakkında konuşmakta iyi değilim. Ben yapmakta iyiyim. Sadece işimi yapmama izin verin ve beni bununla değerlendirin. Okuldaki portfolyo sunumu her zaman en kötüsüydü. Ben işimi yaptım ve senin kafanın içinde gözlerin var. Neden bir odanın önünde durup kıvranmak ve her bir parça hakkında konuşmak zorundayım?"

Lowell gülüyordu, başı hafifçe arkaya eğikti.

"Kesinlikle! En kötüsü de her parça için motivasyonunuzu sormalarıydı. Benim motivasyonum sınıfı geçmekti efendim. Bunun için de motivasyonum sınıfı geçmekti. Ve son olarak, bu son parça için motivasyonum, zaten tahmin etmiş olabilirsiniz, bu sınıfı geçmekti. Sadece nefret ettiğinizi işaretleyin ve huzur içinde ölmek için evime gitmeme izin verin."

Masalara bakan küçük goblin, onların oturduğu masaya bakıp kahkahalarla gülerken derin bir iç çekti. Şimdiden Sorben'le ilk birkaç buluşmalarında paylaştıklarından daha fazla kahkaha atmışlardı, bunun iyiye işaret olduğunu düşündü.

"O zaman sen bir sanatçısın?"

Onun sorusu karşısında kendini küçümseyerek omuz silkti. "Yani ... bir çeşit? İç tasarım."

"Yani ... evet," diye kocaman sırttı. "Aynı renk teorisi ve sanat tarihi dersinde tasarım öğrencileriyle yan yana

oturdum.

sınıflar. Hiçbirinin sadece 'sayılır' bir şekilde mezun olduğunu hatırlamıyorum. Öte yandan ben neredeyse "mezun sayılırdım". Okulumda 'ilk son gece' geleneğimiz vardı ve mezuniyetten önceki gece biraz fazla eğlenmiştik ve neredeyse tören boyunca uyuyordum."

"Aynı partideydik! Zaten nişanlı olmasaydım, muhtemelen törenimi de kaçırdım. Sen fotoğrafçısın, değil mi? Ve el sıkışma yapmıyorsun. Yani bu göz alıcı bir gezgin olduğun anlamına mı geliyor? Bekle, çok ileri gidiyorum."

Goblin gelmiş, sabırsızca boğazını temizliyordu ve Moriah kendi kendine bu kafenin ve yanındaki kafenin neden her zaman boş olduğunun bir sır olmadığını düşündü.

"Sadece yoğurt ve meyve tabağı ile çilekli limonata alabilir miyim?"

Masanın karşısında Lowell sanki ilk kez menü görüyormuş gibi sayfaları çeviriyordu ve onun şaşkın bakışları karşısında kahkahalarını bastırmak zorunda kaldı. Sanırım bir için ters çevirdi!

"Çok fazla seçenek var, ben de aynısından alacağım."

Goblin gözlerini devirip onları bir kez daha yalnız bırakınca kıkırdamayı yuttu. Moriah derin bir nefes alarak göğsünde kontrolden çıkmış kelebeklerin uçuşmasını durdurdu. O çok sevimli. Çok genç görünüyor, bebek gibi bir yüzü var! Belki de senin çok yaşlı olduğunu düşünüyordur. Bu düşünceyi kafasından silkeledi. Görünüşü ne olursa olsun, ondan sadece iki yaş küçüktü. Kendini hiç bu şekilde düşünmemişti ve şimdi de düşünmeye başlamayacaktı.

"Teşekkür ederim," diye nefes aldı, destek için masayı kavradı. "Bugün benimle buluştuğunuz için ve bunu yaptığınız için teşekkür ederim. Bu programa katıldığınız için ne kadar minnettar olduğumu bilemezsiniz. Resminizi görür görmez sizin hakkınızda, sizin hakkınızda ve bu konuda gerçekten iyi hissettim ve burada olmanızdan çok memnunum. Bu yüzden teşekkür ederim."

"Beni seçtiğiniz için teşekkür ederim," dedi içtenlikle. "Klinik beni aradığında çok heyecanlandım. Kendimi piyango kazanmış gibi hissediyorum!"

Kız onun coşkusuna güldü ve o da kocaman sırıttı.

"Cidden, hiçbir şey için seçilmiyorum; asla kazanamıyorum

Herhangi bir şey. Özellikle de şu anda eve dönmüşken, yerimde sayıyorum. Kliniği tesadüfen öğrendim ama beni seçtiğinizi söylediklerinde çok heyecanlandım. Size yardım edebildiğim için çok mutluyum."

Mutluluktan patlayacağını düşündü. "Pekala, bana biraz kendinizden bahsedin. En çok

"Korkunç bir soru, biliyorum."

Boğazını temizleyerek biraz daha dik oturdu.

"Tamam, bunu yapabilirim. Boğulma, Lowell. Bakalım ..evet, daha önceki sorunuza cevap vermek gerekirse, ben bir foto muhabiriyim. MAIA'dan güzel sanatlar diplomam var, bu Orta Atlantik-" "Sanat Enstitüsü, biliyorum. Vay canına, bu gerçekten iyi bir okul."

"Çok etkilenme, neredeyse iki kez sınıfta kalıyordum. İki erkek kardeşim Ivys'e gitti, sınıf birincileri, summa cum laude, tüm dokuz metre. Ben Teori ve Uygulamadan kaldım. Yani bilirsiniz, ailemde başarı ölçeği değişkendir."

Goblin siparişleriyle birlikte geldi ve onları tekrar böldü. Masanın karşısındaki Moriah onun ciğerleri yoksun kalmış gibi nefes alışını izledi. Gördün mü? O da senin kadar gergin. Bu dünyadaki en değerli şey.

"Son sekiz yıldır yurtdışındayım," diye devam etti bir süre sonra. "Sanırım son üç yıldır Tokyo'da yaşıyorum. Üç ya da dört, eve döndüğümünden beri zaman tüm anlamını yitirdi. Haftanın hangi günü olduğunu bilmemin tek nedeni bu randevu. 'Tokyo'da yaşıyorum' diyorum çünkü evim orada ama o kadar da çok orada değilim. Çalışırken bazen ayda dört ya da beş kez çekimlere giderdim. şimdi?" Zayıfça güldü. "O kadar da değil."

"Hayır, pandemi yüzünden! Bunun sizinki gibi işleri etkileyeceğini düşünmemiştim bile. Bu yüzden mi Birleşme'ye geri döndün?"

Suratsızca başını salladı. "Seyahat vizem işe dayalı, yani şu anda hiçbir değeri yok. Bu yüzden öngörülebilir bir gelecek için eve döndüm."

Adamın bu konuda oldukça mutsuz görüldüğünü düşündü ama mutsuzluğu bile sevimliydi. Moriah, eğer onu etkilemeye çalışmasaydı, bir çocuk gibi kollarını kavuşturacağı, hatta muhtemelen ayağını yere vuracağı izlenimine kapıldı.

Dairesini boşaltıp Amerika'ya geri döndüğünü anlatırken sesinde huysuz bir ton vardı; on sekiz saatlik uçuşunun havaalanında mahsur kalmasıyla sonuçlandığını, kapalı bir Bay Toasty standının önünde neredeyse açlıktan öleceğini ve ailesinden kimsenin saatlerce onu almaya gelmediğini anlattı.

"Oh hayır! Beni arayabilirdin. Küçük bir 'eve hoş geldin' tabelası ve keklerle orada olurum." Adam keskin bir nefes alıp geniş gözlerle ona eğilirken burun delikleri alevlendi ve kızın aklına gelecekte onun için tam da bunu yapmak gibi saçma bir fikir geldi. Sakin kız, sakin Aşağı. O sadece senin sperm donörün.

"Geri dönmek nasıl gidiyor?"

"Oh, iyi değil." Kaşları kalktı ve sesi bir kazayı aşırı neşe ve coşkuyla açıklayan birinin kılığına büründü ve kadın gülmesine engel olamadı. "Hiç de iyi değil, Moriah. İnsanlara ihtiyacım var. Sosyal olmaya ihtiyacım var ve tüm bu 'her gün evde kalma' işi beni öldürüyor. Hareketsiz kalmakta iyi değilim."

Bunu çoktan fark etmişti. Parmakları su bardağının kenarına sanki bir gitarın klavyesiymiş gibi vuruyor ve büyük solosunu çalıyordu. Dizleri masanın altında zıplamayı bırakmamıştı, parmak uçları bir ara bardağın kenarından ayrılıp buzu öyle bir karıştırdı ki, küpler pes edip boş yere öpüştüler

varoluşuna veda ediyor ve camın içindeki girdapta kayboluyordu. Görünürde hareketsiz dururken bile her an bir hareket ve enerji telaşı içinde gibiydi... ama gözleri anlamlı ve parlaktı, gülümsemesi geniş ve dişlekti, neredeyse her yönden eski kocasının tam tersiydi. Sorben taş gibi oturur, gözlerini kırpmaz, zorlukla nefes alır, çoğu zaman odada yalnızmış gibi hissetmesine neden olurdu.

"Peki ya sen? Sen insansın. Bugün dışarıda olmak senin için sorun olur mu? Özür dilerim, bunu düşünmemiştim "

"Ben iyiyim," diye güvence verdi ve ona geçici olarak karşılık verdiği güneşli bir gülümseme sundu. "Evden çalışıyorum, o yüzden pek alışamadım. Şu anda işleri yetiştirmek zor, işteki en büyük zorluk buydu ama zaten her gün evde kalmaya alıştım. Şu anda insanların yanında dışarı çıkmaya korkuyorum, bu yüzden buna ihtiyacım olmaması iyi bir şey. Yine de ne demek istediğini anlıyorum. İnsanlarla özledim. Komşularımla ve marketteki insanlarla, sadece küçük şeylerle konuşarak ne kadar çok zaman geçirdiğimi fark etmemiştim. Bütün gün kendi düşüncelerimden başka bir şeyle meşgul olmamak zor. Bazen onlar Olunabilecek en mutlu yer."

"Evet, kesinlikle!" Yine aynı fikirde olduğunu haykırdı. "Kafam kıskançlık, azgınlık ve varoluşsal depresyonla dolu ve burası olmak istediğim son yer. Evde olmak ... zor, bu konuda inandırıcı bir yalan bile söyleyemiyorum. Çoğunlukla korkunç. Altı çocuğun ortancasıyım ve tüm ailem hala bu bölgede yaşıyor. Büyürken kalabalıkta kaybolmak zaten çok kolaydı, şimdi burada hiç arkadaşım ya da dikkatimi dağıtacak bir şey bile yok. Berbat bir durum. Eğer sadece kendime eşlik edecek biriyle daha fazla zaman geçirmek zorunda kalırsam, kendimi trafiğin içinde yürürken bulacağım."

Gitmeleri istenecekti, diye düşündü, tekrar kahkaha atarak hırladı ve goblinin bakışlarını bir kez daha kazandı. Garsonun sert bakışlarına rağmen Moriah seçtiği için memnundu. Restoranlar ve kafeler

Sanayi bölgesinin yakınındaki kafe öğle yemeği için yeterince iş yapıyordu ama hiçbirisi üst düzey değildi ve Cambric Creek'in yönetici elitlerinin çoğu Ana Cadde'deki favori dükkânlarından sipariş veriyor ya da öğle tatillerinde Black Sheep'te toplanıyorlardı. Küçük kafe seyrek nüfusluydu, küçük buluşmaları için mükemmeldi.

"Gün içinde oturmaktan hoşlandığım belirli yerler var," dedi bir süre sonra, goblin içeceklerini getirirken kahkahasını kontrol ederek. "Mesela sabahları arka kapımın yanında, bahçeye bakan masamda otururum. Çok fazla ışık alıyor, bu yüzden bazı asılı bitkilerim ve birkaç prizma kristalim var, bu yüzden gerçekten güzel. Avrupa'daki kır evi fantezilerimi yaşıyormuşum gibi davranıyorum. Sonra, sabahın ortasında, gerçekten işe koyulmam gerektiğinde, ana çalışma alanıma geçiyorum. Bu yeniden tasarlanmış bir mimar masası ve etrafındaki her şey siyah metal menteşeler ve altın desenli köşebentlerle ahşap. Eski Doğu Avrupa köyleri gibi çok eski bir dünya hissi veriyor; ben de bu şekilde dekore ettim. Öğle yemeği için ara verdiğimde küçük kahvaltı köşeme geçiyorum. Küçük bir ferforje masam ve sandalyelerim var ve hepsi pastel pembe ve tereyağı kremine boyanmış ve sevimli küçük bir Fransız kaldırım kafesindeymişim gibi davranmayı seviyorum. Öğle yemeğinden sonra genellikle üzgün olurum çünkü aslında küçük bir Fransız kaldırım kafesinde değilimdir ve üç gündür evden çıkmadığımı, on yıl önce atmam gereken eski püskü kazağımı giydiğimi ve bir haftadır saçımı yıkamak için bir nedenim olmadığını hatırlarım. Sonra da gidip cumbanın yanındaki sepet sandalyemde somurtuyorum."

Lowell yine gülüyor, sanki tamamen anlamış gibi başını sallıyordu.

"Oh, birkaç özel paspas alanım var. Şu anda kardeşimle kalıyorum; o çok uzun saatler çalışıyor, bu yüzden ev genellikle bana kalıyor. Bazı günler monotonluğu kırmak için yatak odasından yatak odasına geçip oteldeymişim gibi davranıyorum. Ziyaret bazı tapınaklardan kalma bir sürü tütsüm var, birazını yakıp meditasyon yapmaya çalışacağım

ve hala oradaymışım ve başkasının evinde bu hafta altmış üçüncü kase mısır gevreğimi yemiyoymuşum gibi davranıyorum. Öğleden sonra havuzun örtüsünün üstüne uzanmayı seviyorum. Havuzu sezon için kapattı, bu yüzden artık Olimpiyatlar için antrenman yapıyoymuş gibi davranamıyorum ama en azından su yatağı gibi bir şey."

"Takıma girmeye hak kazanacak mıydın?" diye sordu arsızca, her gün başka bir yerde olma hayallerine dalan tek kişinin kendisi olmamasının keyfini çıkarıyordu.

"Oh, zaten oradaydım. İki dalda madalya kazandım ama sonra sırtüstü yüzüşümde boğuldum. Olimpiyat Köyü'nde herkes sevişiyor, bu da güzel bir avantaj. Kesinlikle flamingo şeklindeki havuz şamandırasında tek başıma değildim. Genel olarak, saygıdeğer bir gösteri yaptım; takıma tekrar gireceğim konusunda iyimserim."

O konuşurken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu, odanın karşısındaki masada oturan iki satyresseden biri onlara baktı ve başını eğerek arkadaşına fısıldadı.

"Ayrıca garajın çatısına uzanmayı ve her gün yataktan kalkmanın anlamsızlığını düşünmeyi seviyorum. Bazen şu haritalama dronlarından biri etrafta uçuyordur diye kendimi gerçekten korkunç pozisyonlara sokuyorum, böylece kardeşim çatıda ceset tutuyormuş gibi görünüyor."

Moriah onu kardeşinin çatısında uzun, zayıf, seksi bir suç mahalli fotoğrafı gibi uzanmış hayal ederken, satyreslerin ikisi de dönüp baktı, kafalar tekrar fısıldaşmak için bir araya geldi. Gelip benim çatımda çıplak yatabilir ve drone'a gerçekten görülecek bir şey verebiliriz.

"Sonra bir gün keşfe çıktım ve banyosunda bir duyusal yoksunluk tankı buldum ve bu en kötü yolculuktu. Bütün gün konuşacak kimsem olmaması ve dışarıdayken kendi kafamın içinde hapsolmak yeterince kötü zaten. Ama bu kabus gibiydi. Aslında bir hafta boyunca kabuslar gördüm. Kafamın içindeki ses ben miydim yoksa sadece kafamın içindeki seste mi var oluyordum anlayamadım.

Sanki tüm hayatım büyük bir yanılsamadan ibaretmiş ve ben de bir başkasının hayaliymişim gibi. On üzerinden sıfır deneyim, tavsiye etmiyorum."

"Keşfetmenin bir şekilde kardeşinin banyosuna kadar uzanmasına bayıldım. Bu, burnunu sokmak için kullanılan süslü bir kelime gibi geliyor," diye kıkırdadı, gülümsemesinin gücünden yüzü ağrımaya başlamıştı.

"Peki, tam olarak ne tür bir iç tasarım yapıyorsunuz?"

Üzerinde çalıştığı bazı projelerden ve kendi şirketini kurma hevesinden bahsederken onunla röportaj yapması gerektiğini unuttu.

"Hep seyahat etmek istemiştım ama hiç fırsatım olmadı. Liseden üniversiteye geçtim ve eşimle henüz okuldayken tanıştım. Mezun olduktan kısa bir süre sonra evlendik. İyi bir işi vardı ama her zaman biriktirmemiz gereken daha büyük bir şey vardı. İlk evimiz. Öğrenci kredilerimizi ödemek. Sonra bebek meselesi ortaya çıktı ve ... Bu da onun sonu oldu. Ama bir gün görmek istediğim farklı yerlere göre hazırladığım ilham panolarım var. Sınırlı bir alanda koca bir dünya yaratabileceğiniz fikrine dayanarak kendi tasarım firmamı kurmayı çok isterdim."

Adamla göz göze geldiğinde yine kızardı, yüzündeki yumuşak ifade midesinin bulanmasına neden oldu. "Yani altı kardeş, bu çok fazla. Ben tek çocuğum, bu yüzden ilişki kuramaz."

"Evet. Çok fazla. Aramızda garip yaş farkları da var, bu yüzden aramızda hiyerarşi var gibi. En büyük kardeşlerim arasında bir yıl bile yok, sonra Gray ve Trapp arasında sadece iki ya da üç yıl var. Sonra kardeşimle benim doğumumuzdan altı yıl önce ve en küçüğümüzle aramızda on yıldan fazla var. Bebek benden büyüklerle daha yakın, çünkü o doğduğunda onlar zaten üniversitedeydi. O okul çağına geldiğinde, onlar profesyonel kariyerlerinde birkaç yılı geride bırakmış ve evlerine daha yakın bir yere taşınmışlardı bile. Ben ülke dışına taşındım

Ortaokuldayken. Tek çocuk olmak yine de berbat bir şey," dedi düşünceli bir şekilde ve kızın öfkeli kahkahasını kazandı. "Ben ciddiym! Tek çocuk olmak istemezdim, özellikle de ailemle. İmkânı yok. Annem zaten bizi çok seviyor. Eğer tek çocuk olsaydım, asla uzaklaşamazdım ya da onun elimi tutmasını gerektirmeyen bir şey yapamazdım. Şu anda burada bizimle olurdu ve sana üçüncü dereceden hakaret ederdi."

Moriah güldü. "Hey! Muhtemelen tek çocuk sahibi olacağım, bana bu şekilde küfretme. Belki de çok uzakta yaşadığın için annen senin için daha fazla endişeleniyordur."

"Bu onun yetiştirilme tarzından kaynaklanıyor ve objektif olarak bunu biliyorum. Yine de bu durumu kolaylaştırmıyor," diye mırıldandı. Kız bir kaşını kaldırarak onun devam etmesini bekledi. "Bir kurt sürüsünde büyüdü, muhtemelen bunun ne olduğunu bilmiyorsun, ama bu... . . zor bir hayat. Sahip olduğun her şey sürüye ait. Eviniz, işiniz. Çocuklarınız, gerçekten. Onları sürüye göre yetiştiriyorsunuz, bu yüzden her zaman başka biri karar veriyor. Babamla tanıştığında ayrıldı ve yirmi yaşında hayatına sıfırdan başladı. Bu yüzden neden böyle olduğunu anlıyorum ve bazen biraz zorba olduğu için onu affedebiliyorum. Bizi çok seviyor çünkü biz gerçekten ona ait olan ilk şeylerdik. Yani anlıyorum ama bazen çok fazla geliyor. En azından benim için. Ağabeylerimin hepsi ana kuzusudur. Ama ben tek çocuk olmak istemezdim."

İç organları erimiş tereyağı gibi hissediyordu. Yapamazsın.

Annesini seven bir adama direnmek.

"Ne demek istediğini anladım. Evet, sanırım haklısın. Büyürken yetişkinlerin etrafında çok zaman geçirdim. Büyük bir aileden gelmiyorum, bu yüzden birlikte oynayabileceğim çok fazla çocuk yoktu. Ben her zaman annemin arkadaşı oldum, her şeye hazırdım, çünkü annem hep böyleydi. Beş erkek ya da kız kardeşim olduğunu hayal bile edemiyorum. Beş kuzenim bile yok!"

"Şimdi, ortada olduğunuzu hayal edin. Hiç ilgi görmedim; kimse beni fark etmedi ve neredeyse kendi kendimi yetiştirdim. Her şey üç ağabeyimle ilgiliydi. İlgi odağı olmak için cinayet işlemem gerekirdi. Ve sonra en küçük kardeşim, bebek olduğu için gelip her istediğini alma cüretini gösterdi! Ben hiç bebek olamadım! Tarif edilemeyecek kadar adaletsiz. Tam dört buçuk dakikalığına bebek oldum; bu nedir?! Hiçbir şey, işte bu."

Tekrar gülmeye başladığında gitmelerinin isteneceğinden emindi. Ona çocuk odasını çoktan tasarlayıp tasarlamadığını sordu, burnunu kırıştırdı ve başını sallayarak ördek yavrulu nane ve gri seçimine itiraz etti.

"Dinozorlar. Çocuklar dinozorlara bayılır. Yeğenim dinozorlarla saatlerce oynayabilir. Tüm konseptinizi yeniden düşünmeniz gerekiyor."

"Çocuklar dinozorlara bayılır!" diyerek güldü. "Yeni doğanları değil! O çok korkutucu."

Hâlâ başını sallıyordu, yüzü düşünceli bir şekilde buruşmuştu.

"Hayır, bundan o kadar emin değilim. Dinozorlar cinsiyeti ve türü aşar. Verilerinizi nereden aldığınızı bilmiyorum ama bence bu şüpheli."

Sorularını yazmıştı. Ona sormak için ciddi röportaj soruları yazmıştı, ama şu ana kadar gevezelik etmeyi bırakmamıştı ve çantasındaki küçük katlanmış kağıt parçasında onu bölmeye degecek tek bir şey bile yoktu. Şimdiye kadar çıktığı en iyi ilk randevuydu ve soruları önemsizdi. Gerçek bir randevu olmaması çok kötü. Komik, çekici ve yakışıklı. Bu da demek oluyor ki muhtemelen bir kız arkadaşı var.

"Peki bunu yapmaya karar vermene ne sebep oldu?" diye birden ağzından kaçırdı.

ağzıyla, boynu ısınıyor. "Partnerin bunu sorun etmiyor mu?"

Yanakları sevimli bir şekilde pembeleşti.

"Kız arkadaşım yok, partnerim yok. Burada gerçekten kimseyi tanımıyorum, artık tanımıyorum. Burada birlikte okula gittiğim insanlarla iletişim kurmadım ve üniversiteye deniz kıyısında gittim. Siz sormadan söyleyeyim, Tokyo'da da bir partnerim yoktu. Benim yaşam tarzımla bu çok zor. Çok sık gidiyorum ve bunun evde kalan kişi için adil olmadığını biliyorum. Ayrıca, kendimi yeterince iyi tanıyorum. Son derece korkutucu görünebilirim ama bu sert adam dış görünüşüm sizi yanıltmasın. Kalbim küçük bir damla sakızı gibidir. Eğer evde oturup beni bekleyen sevdiğim biri olsaydı, yaptığım işi yapabilir miydim bilmiyorum ve işimi gerçekten çok seviyorum."

Moriah tekrar güldü ve kalçalarını birbirine bastırdı. "Bir şey söylediğine sevindim çünkü haklısın. Sen son derece korkutucu görünüyorlar." Lowell onun sözlerine gülerek kocaman elini hiç de korkutucu olmayan bebek yüzünde gezdirdi. Yakışıklı, çekici ve bekâr. Küçük bir damla sakızı. Damla sakızına bayılırsın! Ve bu bir randevu değil. O sadece senin sperm donörün. İhtimaller ne ki?

"Muhtemelen park yerinde bozuk para için seni soyacakmışım gibi görünüyorum. Saçımı kestirmeye çok ihtiyacım var ama kardeşimin saçını kesen adama gidersem onun gibi görünmekten korkuyorum."

"Kardeşin süper çirkin falan mı?" diye tersledi, onun anında attığı kahkahadan memnun oldu. "Çünkü bunu sadece bir saç kesimiyle yapabileceklerini sanmıyorum, o yüzden endişelenmene gerek yok."

"Aslında iğrenç derecede yakışıklı, ama birbirimize çok benzersek, o zaman çirkin olan ben olurum ve bu tür bir karşılaştırmayı kaldıramam."

"Sadece bir saç kesimiyle bunu yapabileceklerini sanmıyorum. Ayrıca, deneseler bile sizi çirkin göstereceklerini sanmıyorum."

Kulaklarının uçları kızardı ve kızın klitorisi tepki olarak karıncalandı. O çok tatlı.

"Ayrıca, duyusal yoksunluk tanklarında beden dışı kabus maceraları yaşarken

Pantolon giyiyorum, bu yüzden baloya gitmek için giyinmiş gibi hissettim. Klimanızı değiştirecekmişim gibi görünüyorsam özür dilerim. Smokinin çok abartılı, mayonun da çok rahat olacağını düşündüm, bu yüzden ortasını denedim."

Ortada, onun için, ustalıkla yıpratılmış bir kot pantolon ve düğmeli bir bluz vardı, modaaya uygun ve rahat, diye düşündü, muhtemelen kendisinin tam tersi.

"Bence iyi iş çıkardın, muhtemelen benden daha iyiydin. Sanırım bu sabah hazırlanırken dolabımdaki her şeyi en az bir kez denedim ve bunun nedeni kısmen sinirlerimdi. Artık giyinmek nasıl bir iş? En son evimden çıkmak zorunda kaldığımdan beri trendler değişti mi? Trendler hâlâ geçerli mi? Yoksa artık herkes sadece pijama mı giyiyor?"

"Bence harikasin, ama bir dahaki sefere pijama giymek istersen, bunu koordine edebiliriz."

"Senin için getirebileceğim başka bir şey var mı?" Moriah kıpkırmızı kesilirken goblin dirseğinden fırladı, kalçalarını birbirine bastırmak artık ne kadar tahrik olduğunu göstermeye yetmiyordu. Senin muhteşem olduğunu mu düşünüyor?! Sen! Masanın altından sürünerek onun kucağına tırmanmak, ona doğru sallanmak ve sıcaklığını tekrar hissetmek istedi. El sallayarak uzaklaştığında garson kaşlarını çatı.

"Peki ya sen?" Lowell devam etti. "Sormam uygunsuz olaksa özür dilerim ama partneriniz tüm bu süreçten memnun mu?"

Gülümsemesinin yüzünü buruşturduğu izlenimini vermemesini umarak başını salladı, külotu masanın karşısındaki adam yüzünden ıslanırken Sorben'i düşünmek istemiyordu.

"Hayır, ben boşandım. Kocam ve ben ... Uzun süre hamile kalmaya çalıştık. Döllenmeyi ve tüp bebeği dnedik ama işe yaramadı. Biyolojilerimiz uyumlu değildi. Sanırım bu kadar çok para harcamanın aptalca olduğunu bilmeliydim ama denemedim edemedim."

Gözleri açılmıştı, elleri ona doğru uzanıyordu. Moriah o anda pozisyonlarının ne kadar değiştiğini fark etti. Kadın dirseklerinin üzerinde masaya yaslanmış, adam da sandalyesini hafifçe düzeltip ona doğru eğilmişti. Bu bir randevu olmayabilirdi ama vücut dilin bunu anlamamıştı.

"O zaman eski kocan insan değil mi?"

"Hayır. O bir kertenkele. Boşandıktan sonra taşındı, yani artık tamamen devre dışı."

Adamın onun sözleri karşısında kaskatı kesildiğini, geniş ağzının düz bir çizgiye dönüştüğünü fark etti. Belki de sadece evli bir çifte yardım etmek istiyordu?

"Bu bir sorun mu?"

"Hayır, hayır. Tabii ki hayır. Son zamanlarda tanıdığım herkesin bir kertenkeleyle ilişkisi var gibi görünüyor. Sadece seni uyarmak için söylüyorum, benim iki tane yok." Kucağını işaret etti ve kızın yanakları yandı, kahkahası neredeyse onu boğacaktı. "Sadece beklentilerini yönetebilmen için bunu bildiğinden emin olmak istedim."

"Biliyor musunuz, bir resmini eklememiş olmaları şaşırtıcı. Bilinçli bir karar vermemiz için bize başka pek çok bilgi veriyorlar ama bunu vermiyorlar. Dürüst olmak gerekirse boşa harcanmış bir fırsat gibi geliyor. En azından bu iş modeli için."

Lowell başını eğdi, kollarını kavuşturdu ve masanın üzerine eğildi. Sanki derin düşüncelere dalmış, onun sözleri üzerinde kafa yoruyormuş gibi bir yüz ifadesi takındı ve Moriah dudağını ısırды. En son ne zaman karşı cinsten birine karşı bu kadar cesur davrandığını hatırlayamıyordu. Evliliğinden çok önceydi, bu kesindi.

"Sence o fotoğraf nereye konur? Vesikalıktan hemen sonra mı? Bunun insanların kötü kararlar vermesine yol açacağını düşünmüyor musunuz? Ya bebeğinizin babasını paketinin büyüklüğüne göre seçerseniz ve onun bir pislik geni taşıyıcısı olduğu ortaya çıkarsa? Kendinizi berbat hissetmez miydiniz?"

Kıkırdadı, adamın yine aynı oyunu oynamasından dolayı rahatlamıştı. "Bence asıl mesele bunun harika hissettireceği. En azından kısa bir süre için."

Kahkahası, fotoğrafını ilk gördüğünde hayal ettiği kadar zengin ve gürültülüydü. Omuzları titredi ve kısa bir süreliğine yüzünü kapattı, sonra toparlanıp sanki konuyu kabul ediyormuş gibi başını salladı.

"Tamam, adil. Bunu sana vereceğim."

"Sende pislik geni varmış gibi görünmüyor. Bununla - arasında doğrudan bir ilişki var mı?" Kaşığıyla onun kucağını işaret etti, yüzü kızarınca memnun oldu ve tekrar güldü.

"Yani . . . Bana çok güzel olduğu söylendi. İhtiyacınız olursa referans toplayabilirim. Ben şahsen harika olduğunu düşünüyorum. Ama bunun tamamen objektif olup olmadığını bilmiyorum."

Gulyabani hesap için geldiğinde yüzünü ellerinin arasına aldı, omuzları hâlâ titriyordu. Kadın daha çantasını toplamaya fırsat bulamadan kredi kartını çıkardı ve durumu düzeltme girişimini elinin tersiyle itince yenilgiyle iç geçirdi.

"Bir milyon ay önce Tokyo'daki evimden ayrıldığımdan beri geçirdiğim en keyifli öğleden sonra bu. Klinikten aldığım parayla haftada en az bir kez benimle öğle yemeği yemen için sana ödeme yapabilir miyim? Bu garip olur mu?"

"Evet, öyle Lowell. Bu beni bir eskort yapar."

Küçük kafeden çıktıklarında neredeyse iki büküm olmuştu, satyresseler fısıldaşıyor ve goblin hâlâ dik dik bakıyordu.

"Eee? Geçtim mi? Web sitesindeki penis istatistiklerinin trajik eksikliğine rağmen mi?"

Omuz silkti ve ona sıırttı.

"Bu gerçekten dehşet verici bir bilgi eksikliği. Bilinçli bir karar verdiğimden emin olmak için bunu görmek istiyorum. Bu benim bebeğimin geleceği. Bu konuda ihtiyacım olan tüm bilgilere sahip olmamı hak etmiyorlar mı? Bir iş yaparken her zaman kullanacağım boya ve malzemelerden örnekler getiririm ve müşteriye 3 boyutlu bir render veririm çünkü resmin tamamını görmek isterler."

Kafe ve kafeteryanın bulunduğu bina ile spor salonunun bulunduğu ayrı bir bina arasında uzanan yolu takip ederek kaldırım boyunca yürümeye başlamışlardı. İki ferforje bankın ve damlayan bir su özelliğinin bulunduğu küçük, kapılı park benzeri bir alan vardı.

"Yani, eğer gerçekten görmek istiyorsan, teknik olarak şu anda senin için çıkarabilirim. Bu kasabada kıyafeti isteğe bağlı kılan bir tür mevzuat olduğundan oldukça eminim. Yine de sizi uyarayım, son kırk dakikadır çok sert."

Adamın cüretkârlığı karşısında neredeyse kahkahalara boğulma sırası ondaydı. Moriah nasıl bir sihirli cesaretin onu ele geçirdiğini bilmiyordu - belki boşandığından beri ilk kez çekici bir erkekle dışarı çıkmanın heyecanıydı, belki birlikte ne yapacaklarının bilgisiydi, belki de ikisinin baş döndürücü bir kombinasyonuydu, çünkü onun önünde durup kot pantolonunun önünü avuçladığında, kapılı küçük parka doğru birkaç adım atmışlardı. Adam şaşkınlıkla homurdandığında dişlerinin arasından bir nefes çekti ama elini çekmedi. Yalan söylemiyordu. Parmaklarının altında uzun, kalın bir sertlik duruyordu ve hafifçe sıkıldığında sarsılıyordu. İcini bir ıslaklık dalgası kapladı.

Ateşinin çıktığı hafta acı çekmişti. Kendine dokunmaktan olabildiğince uzak durmuştu. Bunun yanmayı daha da kötüleştireceğini okumuştı. İnternet siteleri yalan söylememişti. Kanepesinde inlerken ilk orgazmı onu sarsmıştı ama bunun bir faydası olmamıştı. Gerginliğini bile azaltmamıştı. Bunun yerine, kıvrılmaya devam etmiş, acımaya devam etmiş, doldurulmak için çaresiz kalmıştı.

Telefonunu kaydırarak açmış, titreyen bir elle çok türlü porno sitelerinden birinin web adresini yazmış, Lowell'ın resmi ile kurt adamların insan görünümlü kadınları hem erkek derisi hem de kurt olarak becerdikleri videolar arasında gidip gelmişti. Bu, daha önce düşüncede tiksindirici bulunduğu bir şeydi, bir kurt adam olmanın sınırı

Onun için biraz fazla hayvani, ama şimdi çılgınca heyecan verici buluyordu.

Bir hafta boyunca düşündüğü tek buydu ve şimdi avucunun içinde seğiriyordu. Ona yalan söylemiyordu. Gerçekten de onun sikini görmek istiyordu; verebileceği en doğru kararı verdiğinden emin olmak ve onun hakkında her şeyi bilmek istiyordu.

"Birinin gözcülük yapması gerekiyor çünkü bu şekilde yakalanırsam gerçekten trafiğin içine gireceğim, tahmin bile edemezsiniz."

Adam onu banklardan birine götürürken nefesi kesik kesik geliyordu. Küçük park alanı, kafenin yanındaki kahve dükkânı kadar boştu ve alandaki tek müşteri içerideki iki satirdi. Adam kemerinin tokasını çözdüğünde kalbi ağzına geldi, fermuarını indirirken gözleri sürekli etrafı tarıyordu. Bu koşullar altında onun tam boyutunu anlamak zordu ama Moriah bu haliyle bile - garip bir açıda, tam olarak çekilmemiş ve tam olarak sertleşmemiş - gördüklerini beğendiğine karar verdi. Çok hoşuma gitti.

Sorben'inki kadar uzun değildi, en azından henüz değil, ama şaftının içinde harika hissettirecek lezzetli bir kalınlığa sahip olduğundan emindi. Aletin başı sünnet derisinin ince zarıyla kaplıydı ama penis başının genişlemiş kenarı açıkça görülebiliyordu ve Sorben tırnağıyla kenarını çizdiğinde Sorben'in başı geriye düştü, küçük bir inilti duyuldu. Parmak uçlarını kalın şaftından aşağıya, kot pantolonunun açıklığına ulaşana kadar sürükledi ve dokunabileceği daha fazla yer kalmadığı için hayal kırıklığına uğradı.

"Henüz bilinçli bir karar veremediysen muhtemelen bir yere gitmeliyiz. Kıyafet isteğe bağlı ama eminim el işi isteğe bağlı değildir."

Adam titreyen elleriyle kendini toparlayıp çekerken ve kemerinin dilini tokasından geçirirken itiraz etmek istedi.

"Yapabileceğimi sanmıyorum. Anlıyorsunuz, değil mi? Gerekli özeni gösterdiğimden emin olmak istiyorum."

Onu eve götüremezdi. İstiyordu ve ev kelimenin tam anlamıyla birkaç dakika uzaktaydı ama yapamazdı. Bunun akıllıca olmayacağını biliyordu, bu bir riskti ve tedbiri bu kadar pervasızca elden bırakmak istemiyordu. Bu süreçte kendini iyi hissetmek için hâlâ küçük bir anonimlik kırıntısına ihtiyacı vardı ve onu eve getiremezdi. İlk başta Cambric Creek'ten bahsetme şeklinden Bridgeton'da yaşadığı izlenimini edinmişti ama bu anlık cesaret patlamasının şehre otuz dakika ya da daha fazla sürecek bir yolculuk boyunca devam edeceğini düşünemiyordu.

Lowell derin bir nefes aldı, büyük elinin uzun parmaklarını küçük ellerinin arasından geçirmeden önce dişlerinin arasından yavaşça nefes verdi, bir an sonra kendini ayağa kaldırdı ve onu da peşinden sürükledi. Elinin onunkine ne kadar iyi oturduğunu, avucunun içinde ne kadar düzgün bir şekilde şekillendiğini ya da adamın sıcaklığının içine nasıl işlediğini ve onu nasıl ısıttığını düşünmek istemiyordu.

"Sanırım buralarda bir yer var. Hemen köşeyi dönünce. Arabanı burada bırakmak istersen yürüyebiliriz."

Bir otel olduğunu fark etti. Sanayi yolunun diğer tarafında, öncelikle ziyaretçi yöneticiler için kullanılan, bölgeyi dolduran işletmelerin ofislerine uğrayan bir otel. Bunu başlatan sensin. Ne yapmak istiyorsun? Öğleden sonraki bilgi toplama görevinin masraflarını karşılamak için bu ay fazladan bir iş bulması gerektiğine karar verdi, çünkü henüz ona veda etmeye hazır değildi. Kesinlikle seçimini yapmıştı, ama yine de onun hakkında her şeyi bilmek istiyordu, uzun, güzel vücudunun her mahrem sırrı da dahil.

"Birbirimizi ilk kez görmek için garip, steril bir laboratuvar ortamına girene kadar beklemek aptalca geliyor, değil mi?"

"Katılıyorum," dedi hızla başını sallayarak. "Çok garip. Performans kaygısı. Bu şekilde bile kaldıramayabilirim."

Moriah ona sırtıttı, kesinlikle saçmaladığını biliyordu ama çabasını takdir ediyordu.

"İçimden bir ses başaracağımızı söylüyor," diye gülerek onun elini sıktı. "Lowell, ben kesinlikle seni seçiyorum. Benim seçimim sensin. Bunu seninle yapmak istiyorum. Ama bu garipliği aradan çıkarmak iyi olurdu, sence de öyle değil mi?"

Adam nazik bir elle çenesini kavrayıp yüzünü yukarı kaldırdığında ve ağzına ulaşana kadar eğildiğinde nasıl tepki vereceğini hemen bilemedi. Dudakları sıcaktı, çok sıcaktı, tıpkı adamın geri kalanı gibi, alt dudağını iki dudağının arasına sıkıştırdığında boğazından küçük bir nefes çekti, yumuşak bir emme, dilinin tüy kadar hafif bir fırçası ve sonra eşit derecede nazik bir serbest bırakma.

"Kesinlikle katılıyorum. Bunu da aradan çıkarmak istedim. İşleri garipleştirmenin bir anlamı yok, değil mi?"

Onun sırtışıyla karşılaştı, kalbinin kanat çırparak yükseldiğini ve onu tamamen havaya uçurmakla tehdit ettiğini hissetti. Adam parlıyordu. Moriah kendi kendine onu bu yüzden seçtiğini hatırlatarak elini sıkan adama karşılık verdi. O ışıldıyordu ve bebeğinin de öyle olmasını umuyordu.

"Yüzde yüz. Eğer arabalarımızı burada bırakabilirsek, o zaman yolu gösterin."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Lowell

S Beklediğinden daha güzeldi. Güzel değil, diye düzeltti, kafeyi geçerken. Çok güzeldi. Güzeldi. güzeldi ve o şok olmuştu.

Nedeninden emin değildi. Lowell belki de çok fazla film izlediğini ya da savaş sonrası yetimhanenin içini fotoğraflamak için çok fazla zaman harcadığını düşündü. Sade bina, onu işleten yaşlı kadınlarla uyumlu bir şekilde gri ve bodurdu; Rakshasa ayaklanmasından sonra ailelerinden koparılan çocuklarla doluydu ve güler yüzlü bakıcılarının hiçbiri özellikle sıcak davranmamıştı. Onları evlat edinmek için denizaşırı ülkelerden gelen ziyaretçiler teker teker orta yaşlı, Amerika ve Batı Avrupa'dan gelmişlerdi ve hiçbiri bu sevimli yabancıların narin, kalp şeklinde yüzüne ve gül goncası ağzına sahip değildi.

Nedeni ne olursa olsun, koyu kırmızı saçlı ve parlak gözlü minyon genç kadın beklenmedik ama hoş bir manzaraydı. Güneşli bir iyimserlikten, bulaşıcı bir iyi ruh halinden bahsedene türden bir gülümsemesi vardı ve onun sırtışını yansıtırken ağzı sızladı. İnce kazağı yumuşak kıvrımlarına yapışmıştı ve onu selamlamak için ayağa kalktığında eteğinin de aynı şekilde olduğunu fark etti. Eğer bu bir tanışma randevusu olsaydı, çok heyecanlanırdın.

"Moriah? Ben Lowell. Tanıştığımıza memnun oldum!"

Elini göğsüne koyup hafifçe eğildiğinde beyni otomatik pilotta hareket etti ve kadının uzattığı eli görünce dondu kaldı. Artık burada nasıl davranacağını bile bilmiyorsun. O hızla rotasını düzelttiğinde, kız da aynısını yapmıştı, beyninin duruma göre kendini yeniden düzenleyememesi sayesinde tamamen beceriksiz bir selamlama. Neden ona dokunmamak konusunda endişeleniyorsun? Bir ay içinde onu gerçekten becereceksin!

Önceki hafta işkence gibiydi. Üreme dürtüsünün bilinçaltındaki gücünü hafife almıştı. Trapp, kaçınılmaz olarak Grayson'a olan ilgisini yitirdiğinde kullanması için bir misafir odası hazırladıkları konusunda şaka yapmıştı ama oda kardeşinin alet deposunda, ana evden uzakta değilse Lowell'ın Grayson'ın evinin mahremiyetinden ve kutsallığından ayrılmaya hiç niyeti yoktu. O ana kadar, kasabanın dayattığı bekârlığa rağmen zar zor hayatta kalmıştı ama şimdi ... şimdi vücudunun bu gizemli alıcınıkini kaplayacağı andan başka bir şey düşünemiyordu, yükselen bir sıcaklıkla ona sokuluyordu, kafasında düğümü şişene kadar üremekten, üremekten, üremekten başka bir şey yoktu, onu tekrar tekrar doldururken onu mühürlüyordu.

Aklına gelen tek düşünce buydu ve aylardır rutin olarak adlandırdığı akılsız angarya, bastırılmış şehveti tarafından tamamen altüst edilmişti. Her sabah yatağından çıkmadan önce mastürbasyon yapıyor, kanıtlardan arınmak için duşa giriyor ve bazen ürpertici bir orgazm daha yaşıyordu. Öğleden sonraki tembelliği kendi kendini tatminle noktalanıyor, akşam yüzmesinin yerini koşu alıyor, sonrasında aleti bir saatlik şehvetin kalıntılarını tükürürken beyaz fayanslı duş duvarına karşı hırlıyordu.

Ay yaklaştıkça daha da kötüleşti, bir ay sonra ne yapacağını biliyordu, eğer kız takvimlerin çalışma şeklini anlayıp iki hafta önce kliniğe gelseydi ne yapabileceğini biliyordu. Ağdalı ay dolgunluğunu artırdıkça, düğümü daha da belirginleşti ve dönüşten önceki gün yatağından hiç çıkıp çıkmadığından bile emin değildi, tabanı şişene kadar sikini okşadı, içine gömüleceği gizemli kadını düşünerek sadece kanla dolmuş düğümü uyararak saatlerce kendini zorladı. Görünüşü belirsizdi, saç rengi fanteziden fanteziye değişiyor, yüz hatları bulanıklaşıyordu; değişmeyen tek şey nefes nefese kalıp yalvarması ve patlayana kadar onu sıkmasıydı.

Takip eden günlerde kanındaki ateş azalmıştı, ayın azalan enerjisi içindeki açgözlü şehveti tüketmişti, ama bu kızı görmek - minyon, solgun ve çok güzel - keskin bir hatırlatıcıydı.

Adam selamlaşmayı beceremeyince kızın yanakları kızarmış ve adam durumun gülünçlüğü karşısında kahkahasını tutamayarak onu kucaklamak yerine kendine çekmişti. Bu jest onu rahatlatmak, normal bir insan gibi tokalaşmayı bile beceremeyen bir aptal olmasına rağmen gergin olması için bir neden olmadığına ikna etmek içindi ama burnunu saçlarına dayayıp içini çekmesine de olanak sağlamıştı. Portakal çiçeği ve yenedünya, yumuşak, çiçeksi ve güzel, tıpkı gibi; çekici bir şekilde kadınsı ve nazlı ve Lowell onu ikinci bir ciğer dolusu içine çektiğinde ürpertici bir nefes verdi. Bütün bir ay boyunca nasıl dayanacağından emin değildi.

"Bana biraz kendinden bahset. En korkulan soru, biliyorum."

Derin bir nefes aldı, iç monologunun kafasının içinde sabit bir şekilde kalmasını istiyordu. Otuz iki yaşındayım ama en başarılı günlerimde kendimi ancak sekiz yaşında hissediyorum. Kendi başıma yaşamama nasıl izin verildiğinden bile emin değilim. Bir yerde asla yeterince uzun süre kalamadığım için insanlarla nasıl kalıcı bağlantılar kuracağımı ya da ilişkiler kuracağımı bilmiyorum. Bu aptal pandemi sona erdiğinde geri dönebileceğim bir kariyerim olmayacağından korkuyorum. O kadar azmış durumdayım ki nefes alamıyorum. Burada seninle otururken pantolonuma boşalma ihtimalim yüzde yüz çünkü bu aylardır karşı cinsle yaşadığım en fazla etkileşim, fiziksel şefkat için çaresizim ve harika kokuyorsun.

"Ben bir foto muhabiriyim. MAIA'dan, yani Orta Atlantik Üniversitesi'nden güzel sanatlar diplomam var."

Sonraki bir saat boyunca ne hakkında gevezelik ettiğinden emin değildi, muhtemelen ilginç ya da zekice bir şey değildi.

Tek bildiği onun sesinin tatlı cıvıltısı, konuşurken burnunun sevimli bir şekilde kırışması, ellerinin küçük beyaz güvercinler gibi anlamlı bir şekilde çırpınması ve onun yumuşak, tatlı kokusuydu. O çok güzeldi. Yaratıcı, komik ve açık sözlüydü ve gözeneklerinden yayılıyor gibi görünen iç sıcaklığının tadını çıkarıyor, açgözlü küçük bir sünger gibi onun bölünmemiş dikkatini . Bu instalove. Tebrikler, Nikkia ile izlediğiniz gençlik dizilerinden birinin kahramanı oldunuz. Sen sadece onun sperm donörüsün ve tek spermini verdiğin anda senin varlığını unutacak.

iş.

Kurtadamların en azından insanlara kıyasla gelişmiş duyuları vardı. İşitme duyuları zayıf, tat ve koku alma duyuları gelişmemiş ve görme duyuları sınırlıydı. Lowell, Moriah'nın gözlerinin birkaç kez köşede fısıldaşan satirlere kayışını izledi ve yüzündeki ifadeden sohbetin konusunun onlar olduğunu varsaydığını anlayabildi. Aslında değillerdi. En azından onunla ilgili değildi.

Elbette onu bir Hemming olarak tanımışlar ve hiç de hoşuna gitmeyen nitelemeler olan, hiçbir şey yapmayan babası ve silindir annesi hakkında homurdanmışlardı. Soldaki, arkadaşına Sulya Slade ve Hemming çocuklarından birinin durumunu bilip bilmediğini sordu, ikisi de Lowell ve Moriah'ya tekrar bakmak için durakladı, sonuç olarak arkadaşının boynunda hoş bir kırmızı kızarıklık oluştu.

"O değil. Daha yaşlı olanlardan biriydi. İşin içinde uyuşturucu varmış, Millie Tonguegrass öyle söyledi. Eskiden Pear Tree'de otururdu, bilirsiniz. Sulya'nın tam karşısında, her şeyi görmüş. Konuşarak hapisten çıktı ve onu orada bıraktı. Onu hapiste bıraktı! Jack her şeyi ortadan kaldırdı tabii. Millie bana Sandi'nin Sulya'nın kapısına geldiğini ve uzak durmazsa boğazını kesmekle tehdit ettiğini söyledi. O kadar genç biriyle birlikte olması gerektiğini bilmeliydi. Ama sonra tekrar, hepsi çok

yakışıklı . . . Sulya ve Jacob kısa bir süre sonra ülkeyi terk ettiler ve ... ona ne olduğunu duydunuz, değil mi?"

Lowell içten içe irkildi. Bu olay yaşandığında ortaokuldaydı. Dedikodulardan sıyrılıp gözlerini kapatarak Moriah'nın kokusuna yeniden odaklandı. Parfümünün altından şampuanının vişne-badem kokusunu, teninin sıcaklığını seçebiliyordu... Burnunu Moriah'nın üzerinde gezdirmek, vücudunun her santiminin kokusunu öğrenmek istiyordu. Bunu bir muayene odasında onunla sevişirken yapamazsın. Ayrıca, muhtemelen evlidir.

"Ortağın bunu sorun etmiyor mu?"

Kadın sorusunu sorarken yüzü kızardı, sanki aklından geçenleri okuyormuş gibiydi.

"Kız arkadaşım yok. Partnerim yok. Gerçekten artık burada kimseyi tanımıyorum," diyerek rahatsız bir şekilde güldü. Ve siz sormadan söyleyeyim, Tokyo'da da bir kız arkadaşım yoktu."

Sadece bu kelimeleri söylemek bile midelerini bulandırıp burkulmasına neden oluyordu. Cambric Creek'teki zorunlu esareti sırasında, bir kız arkadaşı olmasını dilediğinin rahatsız edici bir şekilde farkına varmıştı. Daha önce bu acil bir ihtiyaç gibi gelmemişti. Ona da açıkladığı gibi, kendi yaşam tarzına uygun bir partner bulmak zordu ve bazı akranlarına inanılacak olursa, bir ilişkiyi sürdürmek neredeyse imkânsızdı. Sektörde düzinelerce arkadaş edinmişti, her türden ve cinsiyetten fotoğrafçılar. Neredeyse hiçbirinin partneri yoktu ve olanlar da genellikle aldatıyor ya da eşleri veya partnerleriyle yolda olanın yolda kalacağına dair anlaşmalar yapıyordu.

Bu şekilde yaşamak istemiyordu. Lowell, yaşadığı az sayıdaki yarı ciddi ilişkiye dayanarak kendini bundan daha iyi tanıyordu - çabuk bağlılık kuruyordu ve sayamayacağı kadar çok cinsel partneri olan yetişkin bir adam olmasına rağmen kalbi hassas bir şeydi. Evde ciddi bir partneri olamazdı ve

Onları haftalarca terk ediyordu ve sevdiği birini aldatma düşüncesi bile onu kaygılandırıyordu.

Yine de şimdi evde olduğu için her şey farklı geliyordu ve buna birlikte katlanabileceği birinin olmasını diliyordu. Havaalanında mahsur kaldığı o bitmek bilmeyen saatler, eğer yalnız olmasaydı hiç de zaman gibi gelmeyecekti. Boş yatağı paylaşacağı, evin geri kalanı uyuduktan sonra sessizce kıkırdayacağı biri olsaydı Jackson'ın misafir odasını umursamazdı; memleketini gezdirecek biri, gittiği tanıdık rotalar onlar için yepyeni ve bu yüzden onun için yeniden heyecan verici olurdu.

Bu koşullar altında, ailesiyle kalmayı umursamazdı bile. Annesi ev sahibesi rolünü oynamaktan başka bir şey sevmez, her ay ay sonrası brunchlarına getirilen çeşitli kız arkadaşları ve partnerleriyle iyi geçinmeye çalışırdı. Grayson ve Trapp ile buluşmak eğlenceli bir macera gibi gelebilirdi ve Owen ile yeniden bağlantı kurmak, birbirlerinin etrafında yaptıkları biraz garip karışıklık yerine sıcak bir eve dönüş olabilirdi. Cambric Creek'in dışında farklı biriydi, daha çok sevdiği biriydi. Evdeyken eski alışkanlıklarına çok kolay kapılıyor, onu her zaman zincirleyen çocukluk dinamiğine geri dönüyor ve neden olabildiğince hızlı ve uzaklara kaçtığını hatırlıyordu. Buraya geri dönmek zorunda kalırsa, birlikte farklı biri olabileceği birinin olması iyi olurdu.

Kendini havaalanında bu güzel kızla otururken hayal etmeye çalıştı, başını çantasının tanıdık yeri yerine onun kucağına yaslamıştı, bir sonraki maceralarını planlıyorlardı, kendisinin sevmediği bir versiyonuyla sıkışıp kalmak yerine, aylarca üçüncü tekerlek gibi hissetmek yerine. Birlikte bir yerlere uçabilirlerdi, parmakları saçlarında ve parfümünün yumuşak kokusu onu tatlı, yumuşak bir bulutla sarardı ... şimdi gerçekten rüya görüyorsun. Bu fantezi havaalanında bundan sonra ne olacak? Çünkü her şey eğlence ve oyundan ibaret.

Kocan köşeyi döner ve kışına tekmeyi basar. Tam anlamıyla bir J dramasına dönüştün. Umarım kendinle mutlusundur.

"Peki ya sen?" Devam etmeden önce zorlukla yutkundu. "Sormam uygunsuz olacaksa özür dilerim ama partneriniz tüm bu süreçten memnun mu?" Neredeler? Neden seninle gelmediler?

Kız yüzünü buruşturunca gerildi, sormakla büyük bir hata yaptığından endişelendi. Sana kendi işine bakmanı söyleyecek çünkü buraya boşalmak için geldin. Elinden başka bir şeyi becerdiğin için mutlu ol. Bunun yerine bir kez daha güzelce kızardı ve başını salladı.

"Hayır, ben boşandım."

Lowell, bir kertenkele adam olan eski kocasıyla yaşadığı doğurganlık mücadelelerini anlatırken ağzı açık bir şekilde onu dinledi. Tabii ki . Kelimeler dudaklarından dökülür dökülmez kaskatı kesildi, Daiyuu ve Nikkia'yı hayal etti, öfkeden içi içine . Ne tür aptal, çift penisli bir pislik bu muhteşem, yumuşak kızı terk ederdi?

Konuşmalarının geri kalanının kısa ve zararsız geçtiğini söyleyebilmeyi diledi. Orada mükemmel bir beyefendi gibi oturmuş, tamamen sarkık bir penisle limonatasını yudumlarken, bekâr olduğu gerçeği yüzünden sertleşmek bile gelmemişti. Keşke bunu söyleyebilseydi, ama o zaman pis, sert sikli, limonatasını yudumlayan bir yalancı olurdu.

Hiç kimseyi, önündeki bu muhteşem kızı becermek istediği kadar becermek istememişti. Beynindeki her damla kan onunla savaşıyor, konuşmayı bırakıp güneye gitmek için çırpınıyordu, tıpkı kuzeydoğu kışından kaçan bir kar kuşu gibi. Taşakları zonkluyor ve kız her sevimli bir şey yaptığında, ki bu sürekli oluyordu, siki seğiriyordu. Dik durmaya o kadar odaklanmıştı ki, kızın penisine atıfta bulunduğu anı neredeyse kaçıırıyordu.

"Biliyor musunuz, bir resmini eklememiş olmaları şaşırtıcı."

Fotoğraf konusunda endişelenmesine gerek yoktu, diye ağzından kaçırmak istedi, çünkü fotoğrafı hemen orada onun için çıkarmaktan mutluluk duyardı. Seçtiği donörü bedenine göre yargılamaması konusunda bir şaka yapmayı başardı, ancak onun ne paketlediğini görmekle ilgilendiğini açıkça belirtmişti.

"Yani, eğer gerçekten görmek istiyorsan, teknik olarak şu anda senin için çıkarabilirim. Bu kasabada kıyafeti isteğe bağlı kılan bir tür mevzuat olduğundan oldukça eminim. Yine de sizi uyarayım, son kırk dakikadır çok sert."

O sırada küçük kafeden ayrılmışlardı ve binaların arasından geçerek minyatür bir parka giden küçük patikayı takip ediyorlardı; bu park sadece ticaret parkının öğle yemeği saatinde dolup taşıyordu. Kaba sözlerinin kızın yüzünü kızartmasını ve hemen fikrini değiştirmesini bekliyordu. Kızın eli kot pantolonunun önündeki çıkıntıya gittiğinde şok oldu ve şaftı elinde kıpırdandığında nefesini içine çekti. Lowell, kadın sikini hafifçe sıkıldığında dizlerinin büküleceğini düşündü, kemerinin tokasını açarken hissi onu terk etti.

"Birinin gözcülük yapması gerekiyor çünkü bu şekilde yakalanırsam gerçekten trafiğin içine gireceğim; tahmin bile edemezsiniz."

Bir anne ve küçük çocuğu ilkokuldan eve dönerken küçük parkta dolaşırken Hemmings oğlanlarından birini herkesin içinde sikiyle görürse bunun nasıl bir skandala yol açacağını hayal etmeye çalıştı. Yalan söylememiştir, teknik olarak değil. Mevcut kasaba yönetmeliği kıyafeti isteğe bağlı kılıyordu. Yine de söylenmemiş kurallar vardı elbette. Aleti ve taşakları vücudunun dış kısmındaydı; bu nedenle, birleşme bölgesindeki herhangi bir insan kasabasında olduğu gibi bunları örtmesi bekleniyordu. Dünyada seyahat ettiği başka yerlerde, insan olmayan türlerin cinsel organları ne olursa olsun hiç kıyafet giymediği yerler vardı ve eğer

Ama burada, Cambric Creek'te bazı beklentiler vardı ve bir Hemming olarak ondan örnek olması bekleniyordu. Bu şekilde yakalanmak olmazdı.

Bu, ona dokunduğunda inlemesini engellemedi, tırnağının kenarı horoz başının ana hatlarını izliyordu. Sünnet derisini geriye doğru gevşetmesini, ön spermiyle kaygan ve yapışkan olana kadar parmağını yarığına vurmasını istedi ve dilinin kaymasının frenulumuna karşı nasıl hissedeceğini merak etti. Taşaklarını dışarı çekip onları biraz germesini, kesesini öpmeden önce her birini ağzına alıp emmesini ve dikkatini muhtaç horoz kafasına vermesini istedi. Umutsuzca yukarıdakilerin hepsini yapmak istiyordu... ama bunun yerine yaptığı şey kendini gizlemek oldu.

"Henüz bilinçli bir karar veremediysen muhtemelen bir yere gitmeliyiz. Kıyafet isteğe bağlı ama eminim el işi isteğe bağlı değildir."

Havadaki uyarılmanın tadını alabiliyordu. Dilinde hafif, tatlı bir tang, onun ıslaklığını tadabiliyordu. Ağızı doldu taşı, yüzünü ona gömmek ve var gücüyle yalamak istiyordu. İçine damlayana ve zevkten nefesi kesilene kadar durmayacak, onu ancak dilinin altında titrettikten sonra sikiyle dolduracaktı.

"Sanırım buralarda bir yer var. Hemen köşeyi dönünce. Arabanı burada bırakmak istersen yürüyebiliriz."

Parkway'deki şirket kampüslerini ziyaret eden iş gezginlerine hizmet veren bir oteldi ama o an için yeterli olacaktı. Onu eve götürmek, Grayson'ın görkemli boş yatak odalarından birinin ortasına yatırmak ve düz bir çizgide yürüyemez hale gelene kadar becermek istiyordu ama kendini tehdit altında ya da güvensiz hissetmesini istemiyordu. Buluşmaları için halka açık bir yer seçmişti ve o da bunun için halka açık bir yer seçebilirdi. Cüzdanında Grayson'ın kredi kartlarından biri vardı ve içeride tek bir kişi bile yoktu.

Hemming'i görür görmez hayır diyecek bir kasaba. Adı canını sıkıyordu ve taşıdığı ağır beklentiden hoşlanmıyordu... ama o anda açık kapıları umursamıyordu.

"Lowell . . . Kesinlikle seni seçiyorum. Benim seçimim sensin; bunu seninle yapmak istiyorum. Ama bu garipliği aradan çıkarmak iyi olurdu, sence de öyle değil mi?"

Kendini daha iyi hissetmesini sağlayacaksa buna gariplik diyebilirdi; o gece huzur içinde uyumak için yapması gereken buysa, seçtiği ortağını tanımak için gereken özeni gösterdiğini söyleyebilirdi. İzlediği işe alım videolarının hiçbirinde klinikteki randevularından önce malların tadına bakmakla ilgili bir şey söylenmediğinden nispeten emindi ama bunu dile getirip onun hayalini bozacak değildi. Bunu en az onun kadar o da istiyordu. Bunun kanıtını havada tadabiliyordu ve dilini içine gömmek için sabırsızlanıyordu.

Gerçi onun sözleri karşısında midesinin bulanmasına ve ciğerlerinin takla atmasına neden olan şey, kendi kendine söylediği, boynunu domates gibi kızarttığını bildiği bir şekilde yakan zayıflatıcı azgınlığıydı. Horniness ve daha fazlası değil, dedi kendi kendine, nazik bir elle çenesini kavradı, mükemmel küçük gül goncası ağzını yavaş, yumuşak bir öpücükle buluşmak için eğdi. Onu öpmemesi gerekiyordu; bundan emindi. Ama o sırada klinikte değillerdi, kız onu sözleşmelerinin belirlediği ilişki parametrelerinin dışında görmeyi tercih etmişti ve kız da adamın şüphelendiği kadar yumuşak ve sıcaktı.

Yalnız ve azgındı ve bu, üzerine kararlar verilmesi gereken korkunç bir kokteyldi, ama aylardır her ikisini de hissediyordu ve artık umurunda değildi. Eğer kadın bunu yapmak istiyorsa, o da fazlasıyla istekliyi.

Ama önce düzeltmesi gereken bir yanlışı vardı.

"Arabalarımızı hızlıca çekebilir miyiz? İzin verin.

. İşte, beni takip edin." Kafenin ulaşana kadar onu binaların arasındaki küçük patikadan hızla geri götürdü. Otoparkın uzak köşesinde bir araba vardı,

Şüphesiz huysuz sunucuya aitti ve birkaç nokta ötede aşçıya ait olması gereken başka bir araba daha vardı. Ayrıldıklarında orada olmayan yeni bir araba vardı ama onun ilgilendiği araba bu değildi. öğleden sonra arabayı park ettiğinde park yerinde sadece bir araba daha vardı ve o araba hâlâ orada duruyordu. Lowell'ın, satyreslerin hâlâ küçük masalarında oturup tavuklar gibi tıkırdadıklarından hiç şüphesi yoktu.

"Bu arabanın yanındaki yere geri dönebilir misiniz? Sizi yönlendireceğim."

"Sanırım çizgiye çok yakınlım," diye seslendi birkaç dakika sonra penceresinden ona, tam da onun istediği gibi yaparak.

"Hayır, tam çizginin üzerindesin, bir kıl bile fazla değil. Merak etme, mükemmelsin." Kadın kaldırımında durmuş, çatık kaşlarıyla Trapp'ın kullandığı ödünç arabanın direksiyonuna hızla geçmesini izliyordu.

Annesi bir buharlı silindir değildi. Korkunç derecede rekabetçi ve acımasız bir bölgeciydi, her iki özellik de Gray ve Trapp'a miras kalmıştı, ancak onlar dışında kimsenin onun hakkında bunu söylemesine izin verilmiyordu. En azından onun yanında. Boş zamanlarının büyük bir kısmını bu topluluk için harcıyor, festivalleri, partileri ve piknikleri birbiri ardına planlıyor ve yürütüyor, insanların genellikle tam zamanlı bir işte harcadığından daha fazla saat ve çaba harcıyordu.

Belki de, diye düşündü kendi kendine, arabaya tırmanıp yolcu tarafından çıkarken, Moriah'nın hafifçe dehşete düşmüş yüz ifadesine bakarak, korkunç dedikoducular olma konusunda derslerini alabilirler. Gerçi öyle olmadığından şüpheleniyordu, bu yüzden dünyada onun gibi insanlar vardı - Gray'in daha o hafta ona taktığı isimle kötü niyetli küçük pislikler, kardeşinin süslü çekmecesindeki tüm prostat masaj aletlerinin fişini çekmesinin bir sonucuydu - dengeleri ayarlıyor ve işleri yoluna koyuyorlardı.

Dedikoducular ne yolcu ne de sürücü tarafındaki kapıyı birkaç santimden fazla açamazlar, en azından araçlarına sıkışmak için yeterli değildir.

Lowell ve Moriah döndüler. Kız çok güzeldi. Tatlı ve narindi ve adam onun teninin her santimini tatmak istiyordu. Ne yapacakları ve ne kadar süreyle yapacakları tamamen ona bağlıydı, ama gerçek şu ki, bu gece odada kalacaktı. İhtiyarlar rahat etmeli çünkü acelemiz yok.

"Biliyor musun?" Kaldırımından sırttı, korku yüzünü terk etmişti, "eğer bu araba o korkunç sunucuya aitse? Umurumda bile değil."

Sanırım aşık oldum. Bu düşünce hiç beklenmedik bir anda aklına geldi ve Lowell onun elini kavrarken sırttı, elini tekrar sikine götürmek için sabırsızlanıyordu. Belki de doğrudur. Her iki durumda da, gerçekten uzun bir ay .

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 5

OceanofPDF.com

Moriah

Moriah sanki düşüyormuş gibi hissetti.

Otel lobisindeki küçük çeşmenin yanında durmuş, check-in masasında ona biraz mesafe bırakmış, onun yanında çok istekli görünmek istememişti. Bunun önemli olmadığından emindi. Öğleden sonra valiziniz olmadan giriş yapıyorsunuz; otel personelinin ne düşündüğünü sanıyorsunuz? Onları içeri alan kişinin kendisi olması gerektiğinden emindi. Ne de olsa hasta olan o değil miydi? Bu onun görüşmesi değil miydi? O sadece donördü ve dolunayda üzerine düşeni zaten yapacaktı ama ısrar etmişti.

"Sorun değil, endişelenme. Biraz anonim kalmak istiyorsun, değil mi?"

Sözleri onu gülümsetti ve bu kararlı hareket, içinde küçük bir sıcaklık baloncuğunun yükselmesine neden oldu. Bu işin onun uzmanlık alanı olmadığı hissine kapılmıştı ama onun için çaba sarf ediyor, onu tezgâhtarların yargılayıcı bakışlarından koruyordu ve bunu onun bildiğinden çok daha fazla takdir ediyordu. Bu insanları bir daha asla görmek zorunda kalmayacak ama karşılaşabilirsiniz.

Adamın masada kontrolü ele almasını takdir ediyordu ve asansör kapısı arkalarından kapandığı anda onu kollarına çekmesi daha da hoşuna gitmişti. Ağız onunkine karşı sıcaktı, tüm vücudu dokunulamayacak kadar sıcaktı ve onu öperken sıcaklığının içinde eridi.

Asansörden sekizinci kattaki odalarına nasıl çıktıklarının pek farkında değildi, adamın onu anahtar kartını çıkaracak kadar uzun süre bıraktığını hatırlamıyordu ama bir yerden başka bir yere nasıl geçtiklerinin tam olarak farkına varamadan kapı kapanmıştı

Arkalarında duruyordu ve onu odanın ortasındaki yatağa doğru götürüyordu.

Öğleden sonrasının böyle bitmesini beklemiyordu, diye düşündü Moriah kendi kendine, aç ağzı çenesinden boğazına doğru elbisesinin açıkta bıraktığı yaka kemiğini öperken tavana bakıyordu. Drea onunla röportaj yapmanın önemli olduğunu ve mümkün olduğunca titiz davranmanın akıllıca olacağını söyledi. Ne de olsa bu adam bebeğinizin babası olacak. Verebileceğiniz en iyi kararı verdiğinizden emin olmak .

"İtiraf etmem gereken bir şey var." Sesi hırıltılı bir soluktu, ağzıyla teması öyle aniden kesildi ki bir an bocaladı, gözlerini bile açamadı. Ağız açık kalmış bir balık gibi göründüğünden emindi.

"Ne - ne oldu?" Kendini tekrar oturur pozisyona iterek, onun korkunç bir şey söylemesini bekledi. Başvurusunda yalan söylediğini, aslında bir kurt adam olmadığını, sadece bir insan olduğunu ve adının Lowell bile olmadığını. Adamın iki büyük eli yüzünü aşağı çekip göz kapaklarını komik bir şekilde çekerken, kadın en kötüsüne hazırlandı.

"Tokyo'dan ayrıldığımdan beri seks yapmadım. Ailemle kalıyordum ve bu gerçekten çok zordu ve çok ama çok azmış durumdayım. Bu noktada tıbbi bir durum gibi. Bazen ayağa bile kalkamıyorum çünkü beynimde dengemi sağlayacak kadar kan yok. Eğer seks yapmazsak öleceğim ve muhtemelen bana dokunduğun anda bir gayzer gibi patlayacağım. Ekstra havlu için zili çalmamız gerekecek. Bilmeni isterim ki, ben normalde bir dakikada boşalabilen biri değilim. Bunlar hafifletici sebepler. Yani, eğer bunun nasıl gideceğine göre bir karar vermeyi planlıyorsanız, ben sadece ... Lütfen bana en azından ikinci raundu verebilir misiniz?"

Kelimeler ağzından yuvarlanarak döküldü. Çılgına dönmüştü, histerinin eşiğindeydi, sanki kasıklarını işaret ediyordu

onsuz bir banka soygunu yapmış ve suçüstü yakalanmıştı. Adam devam ederken Moriah sırtışını bastırmak kaldı, dramatik el hareketleri sözlerini noktaladı, bitirdiğinde nefes nefese kaldı. Kollarını açıp kendisine dönmesini beklemeden önce ona en güzel gülümsemesini takındı.

"Zavallı bebeğim," diye mırıldandı saçlarına, onu kendine doğru çekti, titreyen iç çekişini hissedince sırttı. Restoranda, onun hakkında her iltifat ettiğinde nasıl titrediğini fark etmişti; denizaşırı ülkelere tek başına gitme cesareti ya da yaptığı seyahatlere duyduğu hayranlık gibi. Nedenini anladığını düşündü.

Yalnız yaşıyordu, ailesinden uzaktaydı ve arkadaşları da onun gibi geçici hayatlar yaşıyormuş gibi geliyordu. Evdeyken dev kardeşlerinin arasında kaybolmuş gibi hissettiğini söylüyordu. Tek çocuk olduğu için onunla alay etmiş olabilirdi ama o dikkat çekmeye büyümemişti. Kendi başına dışarı çıktığında hep arkadaşlarıyla birlikte yaşamıştı, genellikle gruplar halinde, kalabalıktan güç alarak, her zaman ona eşlik edecek birileri vardı. Evlerini satın almadan önce Sorben'le paylaştığı apartman dairesine taşınmıştı ve dünyada yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmeye hiç ihtiyacı olmamıştı.

Moriah kendini dizlerinin üzerine çekti. Geniş gözleri ciddiyetle doluydu, sevimli bir spaniel gibi memnun etmeye hevesliydi ve eğer bir gayzer gibi erken patlarsa, bunu çok az şikayete yer bırakacak şekilde telafi etmek için üzerine düşeceğinden hiç şüphesi yoktu. Bebeğinin de onun geniş gözlü ciddiyetine sahip olmasını umuyor, zihinsel olarak onlara vermesi gereken tüm sevgi ve ilgiyi yağdıracağına söz veriyordu. Yine de bu arada gözlemlerini işe koyacaktı.

"Zavallı Lowell," diye mırıldandı yine, dudaklarını onun şakağına bastırıp tırnaklarını sırtında gezdirerek. "Endişelenmene gerek yok. Ben kararımı çoktan verdim ve

Sen." Sözlerini boynu ile omzunun birleştigi yere küçük bir öpücük kondurarak noktalandı ve onun bir kez daha titrediğini hissetti. "Ve eğer ikinci bir tura ihtiyacın varsa, benim için sorun değil. Acelem yok. Üçüncü rauntta en iyi işini yapacağına bahse girerim. Ama önce klinikte gösterilmeyenleri görmek istiyorum."

Parmakları çevikti, gömleğinin düğmelerini açtı, düğmenin altına giydiği tişörtü vücudundan yukarı ve başının üzerinden itti, tonda kollarının ve göğsünün uzun genişliğini ortaya çıkardı. Göğüs kasları koyu renk kaplıydı ve bu tüyler vücudunun aşağısındaki çizgiye doğru ilerleyerek parmaklarını bir kez daha kemer tokasına götürdü. Tırnakları yanlarını sıyırdığında nefesi kesildi ve bu bilgiyi daha sonra sırtarak bir kenara bıraktı. Erojen bölge mi? Gıdıklanma mı? Belki ikisi de?

Geniş omuzlu ama zayıf kaslıydı, kolları başını döndüren bir güçle onu sarıyordu. Onun ormanlarda yürüyüş yaptığını ve dağların sarp kayalıklarına tırmandığını, ağır kamera ekipmanını her yere taşıdığını, sadece hayalini kurduğu yerlerde olduğunu hayal etti. Öpücüğü sıcak ve ısrarcıydı. Dudaklar, dil ve dişler, ağızına girmesini talep ediyor, sonra bir başka ürpertici nefesle geri çekiliyor, elinden geldiğince hızlanıyordu.

Göğsünü yavaşça okşadı, parmak uçlarıyla kas yapısının haritasını çıkardı, parmaklarını göğüs kafesinden aşağı doğru sürükledi ve her bir meme ucuna saptı, her bir çakıllı tepeyi okşarken karın kaslarının nasıl zıpladığına dikkat etti. Bu adamdan bir bebek yapacaksın. Bu fikir garip bir şekilde heyecan vericiydi. Tırnaklarını adamın sert karnında gezdirerek kot pantolonunun bariyerine ulaştı ve elini hızlıca ön taraftaki şişkinliğin üzerinde gezdirdi.

Şimdi ya da asla. Gerçekten görmek istediğin şey bu değil miydi?

Kadın kemerini açıp fermuarını tekrar indirdiğinde nefesi neredeyse hırıltılı çıkıyordu. Moriah onu burada kızdırmamaya karar verdi. Başparmaklarını adamın kemerine

Her iki kotu ve altındaki boxer külotu düz bir şekilde aşağı çekerek adamın sikinin serbest kalmasını sağladı. Yataktan çıkmadan önce her iki bacağını da yıpranmış kotundan kurtararak ayakkabılarını ve çoraplarını tekmelemesine izin verdi, önünde diz çökerek en iyi görüntüyü elde etmek istedi.

Aleti muhteşemdi. En azından o öyle düşünüyordu. Bu düşüncesi tamamen farklı anatomiye sahip bir adamla on yıl evli kalmasından kaynaklanmış ve boşandığından beri bu kadar yakından ve kişisel bir penis görmemiş olmasından beslenmiş olabilirdi ama adamın kalın boyu ağzını sulandırmıştı. Hafif bir yukarı doğru kıvrımı vardı, benzer şekilli oyuncaklarla olan deneyimlerinden bildiği gibi içinde lezzetli hissedecekti. Sünnet derisi kısmen geri çekilmişti, sadece ona horoz başının parlak derisini gösterecek kadar, mavimsi bir renk tutacak kadar şişmişti. Yarığından çoktan berrak, yapışkan bir sıvı sızmaya başlamıştı ve kadın dilini yarığın ağzına bastırıp onu kucaklamaktan başka bir şey istemiyordu. Önce keşfetmeyi bitir. Dediği gibi, patlayabilir. Ve sen daha büyük ödüle ulaşmadın bile.

Aleti elbette gerekliydi ama bunun bir doğurganlık maçı olduğu düşünülürken, Moriah yardım edemedi ama taşaklarının onurun merkezi yerini hak ettiğini hissetti. Eski kocasının testisleri vücudunun içindeydi ve bir partnerinin testis torbasının ağırlığını avucunun içinde hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Lowell'inki şişman ve ağırdı. Tıpkı siki gibi taşakları da şiş ve sıkıydı, kesesi mükemmel bir kalp şekli oluşturunuyordu ve eğilip her birine yumuşak bir öpücük vermekten kendini alamadı. Ne de olsa sihrin gerçekleştiği yer burasıydı. Dudakları ilkine değdiğinde ürperdi, ağzı değişmeden önce ikizi beklenti içinde yükseliyordu.

"Bir yağmurluk giymelisin. Şu anda çok dolular ve sen de sıçrama bölgesindesin."

Kahkahalar içinde ona doğru yığıldı ve kalçalarını tırmaladı.

"İyi bir sporcu olduğun için teşekkür ederim. Bunu çıkarmak istiyorum. Seni ilk kez gördüğümü hayal bile edemiyorum."

Klinikte gösteri yapmamız gereken gün! Tamam.

. bana neyi sevdiğini söyle. Dokunmak için çok mu hassaslar?"

Başını salladı, düzensiz nefes alıyordu. Bir elini aşağı uzatarak kesesini çekiştirirdi, her bir taşağını esnetti ve kadının ellerini kendi elleriyle değiştirmesine izin verdi. Ağırlıklarını test etti, alışveriş listesine büyük erikler eklemeye karar vererek onları avucunda yuvarladı, esnemeyi yansıttı. Ekstra büyük yumurtaları da alışveriş listesine ekledi. Parmağını yavaşça dikiş yerinden aşağı çeken Moriah, taşaklarının ayrılmasını izledi, inlerken geri çekildi, ses vücudunda dalgalanan bir titreşimdi. Kesesini bir kez daha avuçlayarak, siki ısrarla sallanıp dikkatini çekene kadar onu okşamaya devam etti.

"Zavallı bebeğim," diye tekrar güldü ve ilk kez şaftını kavramadan önce derin bir nefes aldı. O haklıydı. Şeklini keşfedemeyecek ve dudaklarıyla her bir damarın yılan gibi kıvrılan yolunu öğrenemeyecek kadar ileri gitmişti. Daha önce sadece bir kez kesilmemiş bir horozla birlikte olmuştu ve bu, hızlı bir doruktan daha fazlasını tam olarak takdir edemeyecek kadar gençken olmuştu. Sünnet derisini incelemek ve nasıl gerildiğini öğrenmek istedi, eliyle okşayarak aletin genişlemiş kenarından geri çekmeyi denemek istedi ... ama hızlı bir bakış ona aletin pamuk ipliğine olduğunu gösterdi.

Çenesi kasıldı, gözleri sıkıştı ve eğer onun duygularını incitmekten korkmasaydı gülerdi. Hayatında tanıdığı en sevimli adamdı ve vücudunun her santimini öğrenmek için zaman ayırmak istiyordu

. . . Ama önce, diye düşündü, kafası serbest kalana kadar derinin zarını dikkatlice gevşeterek, onun biraz rahatlamasına izin vermek istedi.

Kadın onu yatağa geri çektiğinde karşı koymadı. Külotu ve eteği kolayca sıyrıldı. Kazağını kollarının ve başının üzerinden çektikten sonra parmakları sırtında beceriksizce dolaştı ve sonunda sütyeninin kopçasını çözdü,

Onu nazikçe yatağa yaslanması için itti. Dudakları tekrar onunkilerle buluştuğunda Moriah eridi. Bir genç kız gibi öpüşmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Sonlara doğru, Sorben'le paylaştıkları tüm yakınlık ateşine ve regl gününe göre belirleniyor, yumurtlama dönemini takıntılı bir şekilde takip ediyorlardı. Lowell'ın az önce yaptığı gibi biri vücudunu öpmeyeli çok uzun zaman olmuştu, sanki banliyöde yaşayan bir dul değil de bir tanrıçaymış gibi saygıyla tenine doğru nefes alıyordu. İki yıldır başka birinin önünde çıplak kalmamıştı, Sorben'den başka birinin önünde çıplak kalmamıştı ve bu ona sonsuza dek böyle hissettirmişti ve böyle olmanın ne kadar savunmasız bir gerçeklik olduğunu unutmamıştı.

"Kahretsin, çok güzelsin. Taşaklarım titremeyi bıraktığında her santimini öpeceğim, söz veriyorum."

"Devam etmek ister misin? ... bilirsin, sadece her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istiyorum."

"Tabii ki, bu önemli; doğru kararı verdiğinden emin olmalısın," diye homurdandı, gözleri neredeyse kafasının içinde yuvarlanıyordu ki, kadın bir kez daha sikini kavradı ve hâlâ onun düşünce zincirini takip ettiği için rahatladı. "İçinde nasıl hissettirdiğini görmek ister misin ..."

"Evet," diye nefes aldı, "evet, bence bu önemli. Bilirsiniz, sadece emin olmak için."

Sikinin başının klitorisine ilk çarpması yıldızların görünmesine neden oldu. İleri geri okşadı, gözleri ağırlaştı ve zevkten sırlandı, acilen omzunu kavrayana kadar kendini kayganlığıyla kapladı.

"Devam et. Sadece içimde nasıl hissettiğini görmek istiyorum, uzun sürmesi konusunda endişelenme."

Kadın onu tekrar kavrayıp açıklığına götürdüğünde inledi.

"Kendimi lanet bir bakire gibi hissediyorum," diye güldü. "Bunu bana karşı kullanma."

Kendi kahkahası, sikinin başının ilk itişiyile kesildi, alevlenen kenar iç dudaklarına takıldı ve

Yavaşça içine doğru bastırırken nefesi kesildi. Çok lezzetli bir şekilde kalındı, eski kocasının uzunluğunda sahip olmadığı şeyi telafi etmekten daha fazlasıydı.

"Bu iyi mi?" Sesi gergindi ve kendini sabit tutmaya çalıştığını anlayabiliyordu, bu çabasını takdir ediyordu.

"Çok iyi. Gerçekten çok iyi. Harika hissediyorsun."

Adamın kalçaları yavaşça geri çekildi, sikinin geriye doğru sürüklenişi kızın ayak parmaklarının kıvrılmasına neden oldu, sonra öne doğru itti, sert bir darbe kızın hırıldamasına neden oldu. Bir, iki, üçüncü kez kalçalarını içine soktuğunda inledi ve parmaklarını adamın kalın siyah saçlarına geçirdi.

"İyi mi?"

"Evet," diye hırıldadı, "çok iyi. Bu inanılmaz bir his. Tamam, evet, kesinlikle işe alındın. Dolunayda sikini içimde istiyorum. İçime boşalmak ister misin? Böylece bunun da iyi olduğundan emin olabiliriz?"

Çıkardığı ses boğazında boğuk bir hırıltıydı ama elleri kadının kalçalarını kaldırdı ve bir kez daha içine pompalamaya başlamadan önce onu kendine doğru bastırdı.

Pozisyonundaki hafif değişiklik neredeyse şaşı olmasına neden oluyordu. Onu mutlu edecekse, şişman testislerini sağlıklı tutacaksa, her zaman bu kadar inanılmaz hissettirecekse, hayatının geri kalanında her gün onu becermesine izin verirdi, çünkü aniden, o da sadece bir ipliğe asılıyordu, onunla gelmek için çaresizdi.

"İstersen daha sert olabilirsin," diye mırıldandı boynuna karşı. Moriah kollarını sırtına dolamış, tırnaklarını omuzlarına geçirmişti. Drea'nın derine inmekle ilgili söylediklerini düşünerek onun da dizlerinin üzerine çökmesini istiyordu ama Lowell onun içinde epey derin hissediyordu. Şaftının kalınlığı G noktasına sürtündü ve her itişte dibe vurdu, ağır topları ona tokat attı, horozunun başı onun içinde hırıltılı olmasına neden olan bir yere çarptı. Onun daha sert, daha derine, daha hızlı gitmesini istiyordu. Ama bir yandan da onun kendisine sarıldığını, pompalarken vücudunu öptüğünü hayal ediyordu

Yavaşça içine girdi, sperm donörüne uygun olandan daha samimi, diye kendine hatırlattı.

"Kahretsin, çok iyi hissediyorsun," diye inledi ona karşı. "İçeride bitirmemi istediğinden emin misin?"

Kalçaları hızlanmıştı, taşaklarının kızın tenine vuruşları odanın içinde yüksek sesle duyuluyor, kasık kemiğinin kızın klitorisine sürtünmesi her geri çekilişte kızın görüşünü bulanıklaştırıyordu.

"Evet," dedi kararlı bir şekilde, elini saçlarında sıkarak. Başka bir yerde bitirmesine izin vermenin bir anlamı olmadığına karar vermişti. Bütün mesele de buydu zaten. "İçime gel."

"Düğümümü atman için sabırsızlanıyorum. Çok sıkısın. Beni sıkarken çok iyi hissedeceksin." Bu düşünceyle başı döndü, adamın sıkı baskısı zaten neredeyse çok fazlaydı. "Lanet olsun. . . Boşalacağım."

Adamın omuzlarındaki gerginliği, sırtındaki titreşimi hissetti ve kalçaları duraksayıp öne doğru fırladığında nefesi kesildi.

"Doldur beni," diye soluk soluğa bağırdı, içindeki sıcaklığın yayılması tam olarak bunu yaptığını bilmesini sağladı. Bunu yapmasına neyin sebep olduğundan emin değildi ama kolu gerildi, parmakları onun testislerini bir kez daha kavrayana kadar aradı. Başparmağını bulduğu nabız gibi atan kasın içine bastırarak, adamın boşalırken ritmik bir şekilde kasılmasından heyecan duydu. Bunu yaparken çıkardığı ses onu sıktı, elinden geldiğince onun etrafında sıkılaştı, alıştığından çok daha fazla meninin basıncı onu bir balon gibi doldurdu.

"Aferin oğlum," diye mırıldandı saçlarına doğru. Lowell bu sevecenlik karşısında dalgalanıyor, boynuna doğru inliyor, kalçaları ritmini yeniden buluyor ve ona doğru pompalıyordu. Bir kurt adamın bu kadar çok boşalmasının normal olup olmadığından emin değildi, kalçaları kekeleyerek durdu ve iki kez daha yeniden başladı ve karnını görebilseydi, onun salgılanmasıyla şişkin olacağından emindi. Ve birkaç hafta içinde, senin içine böyle boşalacak.

tekrar sertleştirip seni düğümüyle dolduracak. Bu gidişle sana bir sürü kurt adam verebilecek.

Adam elini vücutlarının arasına soktuğunda Moriah tam olarak ne yapacağından emin değildi ve adam klitorisini sıkıştırdığında neredeyse yataktan fırlayacaktı. Sıkı, hassas daireler çiziyordu, siki hâlâ onu geriyordu ve daha iyi hissetmesinin tek yolunun ağzını kullanması olduğundan emindi. Bir çığlıkla boşaldığında tek düşünebildiği, Drea'nın ondan sonra orgazm olmasının, tohumunu vücuduna daha fazla emmesinin gerekli olduğu hakkında söyledikleriydi.

Sonraki anlarda çok istekliydi. Adamın siki yumuşayıp dışarı kayar kaymaz, kadın adamın salıverilmesinin fişkırmasının onu terk ettiğini hissetti. Yataktan fırladı ve bir nefes sonra havlularla geri döndü, temizlendiğinden ve yeterince yastıkla yorganın altına sıkıştığından emin oldu, sadece rahatlığını gördükten sonra yanına kaydı. Neden onunla bakkalda ya da postanede tanışmadın? Çok tatlı biri. Komik ve ilginç biri. Bu çok boktan bir durum.

"Sizi bilmem ama ben kendimle son derece gurur duyuyorum. Olabileceği kadar utanç verici değildi. Yine de harika bir gösteri değildi, muhtemelen bunu aile Noel kartına koymayacağım ama beklediğim kadar da trajik değildi."

Etrafında kıvrılırken göğsü kahkahalarını emdi, başını ona yaslamak için düşene kadar onun sıcak kokusu onu sardı, bunu yaptığı anda bunun akıllıca olmadığını biliyordu.

"Hiç de fena bir gösteri değildi! Eğer kendini utandırdıysan, ikinci raunt için sabırsızlanıyorum. Ve kurak dönemimi kırmama yardım ettiğin için teşekkür ederim. İşler bundan sonra sadece daha iyiye gidebilir gibi geliyor."

Adam komik bir şekilde nefes nefese kaldı ve kadın tekrar güldü.

"Sen de mi?! Ne zamandır? Bana söylemelisin, sana utanç verici sırrımı söyledim. Bu arada, daha önce beni emmeye çalışmadığın teşekkür ederim, emmek üzere olduğunu düşündüm ve

bu son olacaktı. Gözlerine, saçlarına, haliya sıçrayacaktı. Dolunaydan üç hafta önce kovulacaktım, hikayenin sonu."

O öğleden sonra kafeye geldiğinden beri o kadar çok gülmüşken, son birkaç yıldır hayatının ne kadar kahkahadan yoksun hayal etmek zordu.

"Şey, bir bakalım. Boşanmamın üzerinden iki yıl geçti."

Ciddiyetle başını salladı, koyu renk gözleri parlıyordu ve onun devam etmesini bekliyordu.

"Ve sanırım Bilmiyorum. Sanırım gitmeden önce bir ya da iki ay olmuştu? Belki de sadece birkaç hafta? Dürüst olmak gerekirse, hatırlamıyorum bile. O zamana kadar çok içine kapanıktı. İki haftadan fazla, iki aydan az."

Yanındaki Lowell gözlerini kırıştırdı. Tekrar başını salladı. Bekledi. Konuşmasının bittiğini anladığında kaşları yeniden bir araya geldi, iki kara tırtıl öfkeyle konuşuyordu.

"İki . . . Yıl mı? İki yıl mı?! Ama, ama sen çok güzelsin! Bu hiç mantıklı değil! Tanıdığın herkes kör mü? Ve sen ilginç birisin! Sanatçısın, komiksin ve Paris'te bir kafen var! Yani, şu haline bak! Gerçekten bir manastırda falan mı yaşıyorsun? Bekle. Seri katil misin? Bunun için tarama yapmaları gerektiğini hissediyorum, ama karaciğerimi mi keseceksin? Business class bir otelde mi öleceğim? Eğer planınız buysa bunu protesto etmem gerekiyor çünkü eğer bir otel odasında güzel bir yabancıнын ellerinde öleceksem, kardeşim en azından beş yıldızlı bir tatil köyü değilse çok utanacaktır. Business class bir otelde ölürsem öbür dünyada ona hesap veremem. Seninle bir hayalet olarak yaşamak zorunda kalacağım çünkü o bana musallat olacak. Nasıl oldu da bekar kaldığın an ilgilenenlere takılmadın?!"

İdrar kaçırarak daha önce hiç endişelendiği bir şey olmamıştı ama o kadar çok gülüyordu ki yatağını ıslatabileceğinden endişe ediyordu.

"Bir dakika," diye hırıldadı, "tuvaleti kullanmam gerekiyor. Bunu hemen yapmalıydım. Bana İYE yönetimimi unutturmanız, birinci raundun ne kadar trajik olmadığının bir kanıtıdır."

Kadın yatağa döndüğünde, adam daralmış gözlerle onu izledi, yorgan çenesine kadar çekilmişti.

". Bıçağını önce bunun farkında ol."

Tekrar kıkırdadı, yatağın üzerine narin bir şekilde tırmandı, adam onun için örtüyü geri atıp onu bir kez daha kendine doğru çektiğinde memnun oldu.

"Birlikte yaşadığın kardeşin bu mu? Hayaletine kızacak olan mı?"

"Mhm. Biraz züppe diyebileceğimiz biri. Tek artısı evi harika, hayal edebileceğiniz en lüks otelde kalmak gibi. Çamaşır servisi var! Bakkaliye teslim ediliyor ve en iyi şeyleri alıyor. Eğer özel bir şey istersem, buzdolabına sormam yeterli ve siparişe ekleniyor. Her öğün restoran kalitesinde, üstelik pantolon giymeme de gerek kalmıyor. Ayrıca, Noel'de mükemmel hediyeler veriyor, bu yüzden lütfen henüz ciğerimi almayın; istediğim lensle ilgili ipuçlarını çoktan bıraktım."

"Yani bana biraz olduğunu mu ?"

Adam öfkeyle oflayıp puflayarak inkârını dile getirince Moriah güldü, bu ona ilk kez söylenmiyordu.

"Kardeşinin evinde kalmayı sevdiğini söyledin çünkü güzel eşyaları var ve tüm yemeklerini yemeyi seviyorsun. Ve şimdiden pahalı Noel hediyesi almak için uğraşıyorsun. Bu bana oldukça şımarıkça geliyor."

"Ben şımarıklığın tam tersiyim! Sen neden bahsettiğini ."

Ona karşı kıkırdamaya devam etti, gözleri ilgiyle açıldı.

"Noel'i kutluyorsunuz o zaman? Gündönümünü değil mi?"

Sorben her ikisini de kutlamamıştı, birkaç yıl boyunca onunla birlikte toplum genelindeki Gündönümü gecesi kutlamalarına isteksizce katılmıştı, ta ki Sorben bunu önermeyi bırakana kadar. Bu evliliklerinde bir tema haline gelmişti - Sorben'in yapmak istemediği şeyleri Sorben yapmak istiyor, Sorben isteksizce katılıyor ve Sorben o şeyi yapmayı istemeyi bırakana kadar katılımının sadece isteksizce olduğunu belli ediyordu. Evliliğinde mutlu olup olmadığını anlamak için iki yılını terapide geçirmiş ve en başından beri çok farklı oldukları sonucuna varmıştı.

Noel'i kutlayarak büyümüştü ama toplumun çoğunluğu kutlamazken ve ailesinden bu kadar uzaktayken kendini bayramda hissetmek zordu. Bu yıl Noel partisine gitmelisin, dedi kendi kendine. Bayramın laik bir kutlaması vardı, topluluk planlama komitesi tarafından düzenlenen aile dostu birkaç etkinlik vardı, kasabanın ev sahipliği yaptığı ve hiç katılmadığı topluluk çapındaki birçok etkinlikten biriydi, komşularından bu kadar kopuk hissetmesinin bir başka nedeni de buydu. Sorben her zaman kalabalıktan yakınırdı ve tek başına kaldığı iki yıl boyunca, kendini yeterince iyi tanıdığı için gidip mutlu aile kutlamalarını bölmek istememişti. Hediyelerini açan küçük çocukları ve ellerini tutan gururlu ebeveynleri görecekti ve herkesin içinde parçalara ayrılacaktı, düşünmesi gereken utanç verici bir şey daha.

"Var. En azından benim ailem öyle. Kurt adamların çoğu tatilin seküler tarafını da kutladığımızı biliyoruz. İnsan dinlerini takip eden pek çok kurt aile var, biz onlardan biri değiliz ama evet, Noel'i kutluyoruz. Annem tüm o süslemeleri ve ağaç olayını yapmayı çok seviyor. O böyle büyümedi, bu yüzden her şeyi yapar. Erkek kardeşim de her zaman müsriftir; bu benim şımarıklığım değil! Para harcamak onun sevgi dili. Ama beni business class bir otelde öldürürseniz, bana ne alacağını asla öğrenme şansım olmayacak, o yüzden lütfen yapmayın."

"Ben Noel'i kutlayarak büyüdüm," diye mırıldandı göğsüne karşı, yanağını onun sıcaklığına bastırarak. O kadar sıcaktı ki, sanki derisinin altında bir cehennem vardı ve onu içten dışa ısıtıyordu, ama rahatsız olmak yerine ona sokuldu, rahat, konforlu ve kayıtsız hissetti. "Eski sevgilim hiçbir şeyi , bu yüzden tatillerde gerçekten hiçbir şey yapmadık. Sanırım pratikten uzaklaştım."

Lowell'ın kara kaşları birbirine yaklaştı ama hiçbir şey söylemedi.

"İnsanların yaşadığı bir mahallede mi yaşıyorsunuz?"

Moriah yutkundu. O adımı atmaya, o çizgiyi geçmeye hazır değildi. Bunun güvensiz hissetmekle ya da ona güvenmemekle pek ilgisi yoktu ve her şey ona evinden ve hayatından bahsederse ve onu ofisini ve küçük Fransız kafe kahvaltı köşesini görmeye davet ederse, sonsuza kadar kalmasını isteyeceği gerçeğiyle ilgiliydi ve onunla sadece birkaç saat önce tanışmıştı. Buna inanmak imkansızdı. Durum böyle. Zoraki yakınlık. Onunla büyük bir şey yapıyorsunuz ve hayatınızda olsa da olmasa da ona sonsuza kadar bağlı kalacaksınız. Bu yüzden hissediyorsun.

"Hepsi insan değil. Farklı türlerden çok sayıda komşum var, yani oldukça iyi bir karışım var. Yine de garip; orada yaşamayı sevmeme rağmen kendimi topluluğa o kadar da bağlı hissetmiyorum. Gerçekten oraya ait miyim bilmiyorum. Özellikle de şimdi. Eski sevgilim gittiğinde, kelimenin tam anlamıyla pılsını pırtısını toplayıp gitti. Bana evi bıraktı, itirazım yok. Ama orada yaşadığımız onca yıl boyunca toplum içinde pek bir şey yapmadık. Bilmiyorum, çok garip. Ve burası çok dedikodulu bir yer, herkes toplumla ve birbirlerinin işleriyle ve yerel siyasetle çok ilgili ve ben kendimi tüm bunlardan çok uzak hissediyorum. Kimin kim olduğunu takip etmek için evimden yeterince çıkmıyorum. Burayı seviyorum, ayrılmak istemiyorum. Ama aynı zamanda kendimi çok kopuk hissediyorum."

"Ben de geldiğim şehir hakkında böyle hissediyorum."

Ondan böyle bir özgüven beklemiyordu ama içinde bulundukları durumun zorunlu yakınlığını onun da hissettiğini tahmin ediyordu.

"Orada yaşamının getirdiği çok fazla beklenti var. Tanıdığım herkes olmadığım bir şey olacağımı umuyor. Ben de zamanımın yarısında ailem hakkında böyle hissediyorum. Onları seviyorum. Onları özlüyorum, bazen çaresizce, ama onlar sadece hayatlarını yaşıyorlar ve benim orada olmamam normal. Çoğu zaman gittiğimi fark ettiklerini sanmıyorum, ama burada olduğumda sanki Bilmiyorum. Sinir bozucu bir sürpriz. Şu anda yanında kaldığım ağabeyim beni kontrol eden tek kişi; varlığımı hatırlayan tek kişi o. Ve bunun sadece mecburiyetten olduğuna eminim."

O konuşurken başını yukarı çevirdi ve adamın koyu renk gözlerinin başlarının üzerindeki bir noktaya sabitlendiğini, kaşlarının hâlâ birbirine çekik olduğunu fark etti. Uzanıp gözlerinin arasındaki çatlağı öpmek istedi ama bunun bir kız arkadaşın yapacağı bir hareket olduğunu, onunla sadece saatler önce tanışmış, geçici bir tıbbi prosedürü paylaşan birinin yapmayacağını kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Bunun yerine tırnaklarını hafifçe göğsünde gezdirdi.

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Sizi kontrol ediyorsa, muhtemelen sizi özlediği ve sizi düşündüğü içindir. Seni özlemese business class bir otelde ölmeni umursamazdı. Hayallerini yıktığım için çok üzgünüm ama sen kolay unutulacak biri değilsin."

Adam çenesini eğdiğinde, kadın adamın dudaklarıyla buluşmaya hazırdı. Ağzının yavaşça onunkine doğru sürüklenmesi, dilinin onunkiyle buluşması ve vücutları birbirine şekil verirken dişlerinin birbirlerine bakması, adamın uzun, sert çizgisinin onun hafif gövdesine değmesi... Bu, hiç şüphesiz, en az on yıldır başka biriyle paylaştığı en samimi şeydi. Ve bunların hiçbirisi gerçek değil. O senin sperm donörün. O bir sözleşme imzaladı, sen de öyle. Moriah onun biraz fazla uzun saçlarının ipeksi ağırlığını parmaklarının arasında ezberlemeye çalıştı, teninin sıcaklığını

Göğsündeki kılların meme uçlarına değen yumuşak gıdıklaması.

Yalnızdı. Son iki yıldır yalnızdı ve ondan önceki sayısız yıl boyunca evliliğinde de yalnızdı. Hepsi bu. Yalnızdı ve biriyle bağ kurmak için yanıp tutuşuyordu ve adam tatlı, sevimli ve istekliydi. Bir bebeğin olduğunda her şeyin farklı olacağını kendine hatırlattı. Yeniden odaklanması ve bunu neden yaptığını hatırlaması gerekiyordu. Aleti ona karşı sertleşmişti ve kalp atışları bacaklarının arasında atıyordu. Onu çevirdiğinde bacakları kolayca açıldı, ikinci raunt için fazlasıyla hazırды.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Lowell

BO gece eve vardığında gökyüzü simsiyahtı. "Biliyorsun sabaha kadar odamız var," demişti.

Moriah otel odasının zemininde iç çamaşırlarını ararken tereddütle teklif etti. "Kalmak zorunda olduğumuzu kastetmiyorum, sadece eğer istemezsen -"

"Muhtemelen gitmeliyiz, de öyle değil mi?"

Başını şiddetle hayır anlamında sallamak istese de hevesle başını sallayarak onayladı. Otel odasından çıkmalarını hiç istemiyordu ama kadın kollarını sütyeninin askılarından geçirirken, adam giyinmeye razı oldu. Kadın haklıydı. Daha o öğleden sonra ilk kez tanışmışlardı. Geceyi birlikte geçirmek için henüz erkendi. Her halükarda bunu yapmak aptalcaydı ve aralarındaki yoğun çekime rağmen kendini ona ne kadar yakın hissederse hissetsin, bu bir ilişki değildi.

Beynine kazınmış belirli anılar vardı, her ayrıntı net bir mükemmellikte yakalanmıştı. Yaklaşık yirmi yıl önce, bir Cuma gecesi okul dansı için kız arkadaşını almaya giderken kardeşleri tarafından kendisine verilen öğüt de böyle bir andı.

"Herhangi bir ipucu var mı?" diye sormuştu, ikisi de yirmili yaşlarında olan Gray ve Trapp'a. Ortak bir arkadaşlarının düğününe katılmak için hafta sonu eve gelmişlerdi. Mutfak kapısında idi, o bahar akşamı güneş gün ortasında olduğu gibi pırıl pırıl parlıyordu, bir dans için pek de romantik bir zemin sayılmazdı. Kardeşleri akşam için planlarını düşünüyor, düğün şenlikleri sıkıcı bulunursa nereye gideceklerini tartışıyorlardı.

"Aminı yaladığında ona iyilik yapıyormuşsun gibi davranma. Bu beş çeşit yemek ve sen açlıktan ölüyorsun. Ona böyle davranmalısın."

Trapp, Grayson'ın sözlerini onaylarcasına başını salladı ve Lowell o ana kadar aklına bile gelmeyen bir şeyi yaparak şaşkın şaşkın orada durdu.

"Başka bir şey var mı?"

"Evet. Sekste kötü olma. Bunun ne kadar düşük bir çıta olduğunu görsen şok olurdun."

Gözlerini devirdi, eli çoktan kapının üzerindeydi.

"Bu gerçek bir tavsiye değil!"

"Öyle ama," diye araya girdi Trapp. "Çoğu erkeğin umurunda değil. Çaba gösterin, becerilerinizi geliştirin. İtibarımız var, bizi utandırmayın."

"Şimdi kaç oldun, on dokuz falan mı?" "On altı yaşımdayım, seni pislik!"

Grayson omuz silkti. "On altı yaşımdayken senin bakıcını beceriyordum. Arayı kapatman gereken işler var evlat."

"Bizi utandırma!" Trapp arkasından seslenmiş, kahkahalarının sesi onu dansa kadar takip etmişti.

Geçmişten gelen şeylerin uygunsuz anlarda tekrar aklına gelmesi garipti, çünkü Gray'in sözlerini ve Trapp'ın yeni bir partnerle her birlikte olduğunda, bir kızla ilk kez birlikte olduğunda yanında ciddiyetle başını sallayışını düşünmüştü. Moriah da bir istisna değildi.

Amını beş çeşit yemekmiş gibi yala. Sekste kötü olma. Onu klitorisinden yarığına ve tekrar yukarıya doğru yaladı, yavaş ve istikrarlı bir şekilde, bir santim bile kaçırmadan. Onun tadının, kaygan kıvrımlarının ipeksi kayganlığının ve seksinin zirvesindeki küçük inciyi emerken saçlarını çekiştirerek yumuşak bir şekilde inlemesinin tadını çıkardı. Yapması gereken şey bu değildi, küçük yatak odası görüşmelerinin amacı bu değildi. Aletinin içinde nasıl hissettireceğini bilmek istiyordu ve ona zaten göstermişti ... ama diline karşı gelmesini, adını inlediğini duymasını ve tırnaklarının boynunun arkasını kazdığını hissetmesini istiyordu;

Onu tekrar tekrar memnun etmek istiyordu, yumuşak küçük nefesleri ve inlemeleri şimdiye kadar duyduğu en tatlı müzikti.

Ona karşı inledi, dili klitorisini sürekli çalıştırdı, sırtı her kavislendiğinde siki seğirdi, dudakları emici bir büzüşmeyle her kenetlendiğinde de öyle oldu. Adam iki parmağını içine soktuğunda bütün boğazıyla inledi, parmaklarını içeriden okşamak için kıvırdığında ayak parmakları kıvrıldı. Ekipman çantasını dağlara ve kayalık arazilere taşımaya, asla düşmesine izin vermemeye, kamerasını saatlerce tutmaya, çekim üstüne çekim yapmaya alışkındı ve vücudunun üst kısmında sağlam bir dayanıklılık geliştirmişti. Kolları yorulmadan önce kız parçalanacak, diye düşündü klitorisini bir kez daha emerken, parmakları saçlarında sıkılaştığında gülümsedi, bundan emin olacaktı.

G noktasını bulmak hiç de zor değildi. Ovaladıkça haykırdı, doğru noktaya geldiğini bilmesini sağladı ve kolu ritmik bir şekilde pistonlamaya başladığında, parmaklarının pedleri içeride iş yaptığında, kayboldu. Kolu diliyle birlikte hareket etti ve orgazmının onu sarstığı anı hissetti. Kadının amı kasıldı, elinin etrafında sıkılaştı ama Lowell devam etti, ona verebileceği kadar zevk vermeye niyetliydi. Çok güzel, çok tatlıydı ve onun gülüşüne bayılıyordu.

Kendine bunun yalnızlık olduğunu hatırlattı. Korkunç derecede yalnızdı ve bu durum muhakeme yeteneğini etkiliyordu ama bu bilgi, bunun bir alışverişten daha fazlası olmasını dilemesini engellemedi. Bir daha aynı sıfatla işe dönüp dönemeyeceğini, dönmezse nerede yaşayacağını ve Cambric Creek'te kimseyle nasıl tanışacağını bilmiyordu. Ama onunla tanışmıştı, çok tatlı ve sevimliydi ve onu tekrar tekrar boşaltmak istiyordu.

Orgazmı boyunca klitorisini yalamaya ve emmeye devam etti, sadece saçındaki el yavaşladı, bir

baskıyı hafifletmesi için sessiz bir ricada bulundu, o da bunu hemen yerine getirdi. Yine de eli hareket etmeyi hiç bırakmadı.

"Aman Tanrım. Bana ne yapıyorsun, lanet olsun. . . .
Tekrar boşalacağım."

Cüzdanındaki son doları da temizlik görevlilerine bahşış olarak vermesi gerekecek, diye düşündü, kadın bir sıvı püskürterek serbest kaldığında çoktan menisine bulaşmış olan havluyu kaparken. Yine de inleme şekli buna değerdı, diye düşündü kendini beğenmiş bir şekilde. Sekste iyi olmak. Bu onun kalbine aldığı bir dersti.

"Sen de nesin be? Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Sen kurt adam mısın?! Yoksa gerçekten bir succubus musun? Ya da büyücü?!"

Omuz silkti ve ona en tatlı gülümsemesini verdi. "Sadece sekste iyiyim, sanırım? İkinci raunda hazır mısınız?"
Kökten uca kendini okşadı ve sert ereksiyonunun karnına çarpmasına izin verdi. "Çünkü kesinlikle öyleyim."

Onu üçüncü kez becerdiğinde - ve o noktada sevişmekten başka bir şey yapıyorlarmış gibi davranamazdı, kaç kez klinikteki işleri için doğru kararı verdiğinden emin olmak istediğini söylese de - arkadan alınmayı istedi.

"Arkadaşım birkaç ay önce kliniği kullandı ve şu anda hamile. Partnerinin ona bu şekilde daha derine inebileceğini söylediğini anlattı."

Onu bir kurt gibi becerirse daha derine inebilir, diye düşündü kendi kendine. Aleti daha büyüktü, tamamen farklı bir şekle sahipti, ucu rahim ağzına sığacak ve dilinin arkasında tadını alana kadar onu dolduracak şekilde tasarlanmıştı, ama bunun muhtemelen kliniğin parametrelerinin dışında olduğunu hissediyordu.

"İstersen daha derine inebilirim."

Kendini yatağın ortasında elleri ve dizleri üzerine çekti ve arkasında diz çöktü, kalçalarını tuttu ve onu horozuna geri çekti. O zaman itiraz etmedi

sırtının ortasına bastırdı. Kendini mecburen dirseklerine kadar indirdi, yanağını yatağa bastırdı ve kığını havaya kaldırdı, bu, içine pompalarken taşaklarının klitorisine çarpması için daha iyi bir açıydı. Lowell nihayetinde, onu vücuduyla kaplarsa en derin açıyı elde edebileceğini biliyordu, ona olduğu gibi kurt gibi kıızıştı ve bunu yaptığında zevk inlemeleri ona tam olarak doğru noktaya çarptığını söyledi.

. . . Sonra giysilerini giydi ve yatağı elinden geldiğince düzeltti, kirli havluları çarşafa sardı ve banyo zemininde şişman, utanç verici bir hamur tatlısı gibi düğümlenmiş halde bıraktı. Kadın saçını düzeltirken ve kazağını düzeltirken yataktan onu izlemiş ve eğer gece kalmayı planlamıyorsa kendisinin de kalkıp giyinmesi gerektiğini fark etmişti. Kalabilirdi de. Odanın ücreti sabaha kadar ödenmişti ve acele etmesine gerek yoktu. Ama orada onsuz kalma düşüncesi midesini bulandırdı ve kot pantolonunu çekti, tıpkı onun gibi ayrılmaya hevesli görünüyordu, bunun bir alışverişin başlangıcından başka bir şey olduğunu hayal ettiği için kendini aptal gibi hissediyordu.

Grayson arabasını garajın önüne çektiğinde Vanessa'nının de garajın önünde olduğunu midesi bulanarak fark etti. Doğruca havuz evine gidebilirdi, diye düşündü. Doğruca havuz evine gidebilir ve onları mutlu ve rahat bir şekilde bir arada görmekten kaçınabilirdi, bu da ona bu duyguları paylaşacak kimsesi olmadığını hatırlatırdı, gerçi bu iki duygu da artık pek aşına olduğu şeyler değildi. Yine de dizüstü bilgisayarını evdeydi ve şimdi havuz evine giderse, kendini eğlendirecek hiçbir şeyi olmayacaktı. Telefonunun şarjı daha fazla dayanmazdı ve şarj aleti yatak odasında idi. Uyumayı deneyebilirdi ama her zaman bir gece kuşu olmuştu ve önceki birkaç saat onu uykulu hale getirmek için hiçbir şey yapmamıştı.

Koşuya çıkabilirsiniz. Havuzun örtüsünün altına girip yüzebilirsiniz. Kimse gittiğinin farkına bile varmaz. Bu

Muhtemelen dışarı çıksan da fark etmezdi. Solungaçların çıkana ya da son kullanma tarihin geçene kadar orada kalabilirsin.

Kararsızca bocaladı, Grayson'ın muhtemelen garaj yoluna girdiğinden çoktan haberdar olduğunu fark etti, kameralı kapı zili her şeyi yakalıyordu. Ya da bir yetişkin gibi davranıp eve girebilirsin. Uyanık bile . Ya da belki de uyanmışlardır ve bunun bir önemi yoktur. Odana gidebilirsin. Ya da dizüstü bilgisayarını ve şarj aletini alıp kabine geri dönersin. Değişiklik olsun diye küçük bir çocuk gibi değil de bir yetişkin gibi davran.

Şansı yaver gitmemiş olacak ki iki arabanın yanından geçerek mutfak yan kapısını açtı ve anında sesler duydu.

"Bakın, burada! Sana o olduğunu söylemiştim."

Vanessa mutfak adasına yaslanmış, ona doğru salladığı bir çift yemek çubuğu ve elinde bir paket servis kabi tutuyordu.

"Lowell, lütfen, lütfen ye. O kadar çok yemek sipariş ettim ki, aklımdan ne geçiyordu bilmiyorum."

Yavaşlamayı planlamamıştı.

Grayson'ın kız arkadaşından hoşlanmıyor değildi; açıkçası onu tanımak için zaman ayırmamıştı. Ama onunla ilgili her şey onu şaşırtıyordu. Kalın siyah saçları, parlak, geniş gözleri ve kardeşinin abartılı lüks zevklerine pek uymayan bir komşu kızı güzelliği vardı. Gray'de tam olarak ne bulduğundan emin değildi, çünkü Lowell onun yakışıklı, kaslı dış görünüşünün ötesinde tartışmacı ve dar kafalı olduğunu çok iyi biliyordu ve bu kadın onun kavgacı, egoist kabadayılığına göre fazla hoş görünüyordu. Sadece kadının geçici olarak seks bağımlısı olduğunu varsayabilirdi, bu kesinlikle geçecek bir hastalıktı. Midesi gurulduyor, o gün tek yediği şeyin kafedeki pek de iyi olmayan meyve tabağı olduğunu ve aslında açlıktan ölmek üzere olduğunu hatırlatıyordu.

Grayson odaya girdi, Lowell'a uzun ve sert bir bakış attı ve ne yapacağını bilemediği için panik içinde sıkıştı.

Bu sefer kardeşinin öfkesini kazanmak için ne yapmıştı? "Eğer sonunda biriyle yattıysan, umurumda bile değil."

Rahatlaması boğuk bir kahkaha olarak tezahür etti, Vanessa'nın ona sunduğu biftek ve brokoli kabını memnuniyetle aldı. Önceki öğleden sonra Kamyonu yağ değişimine götürmekle görevlendirilmişti ve bu iş için kendisine bırakılan kredi kartı, otel odası için harcama yaptığı karttı. Gray, kartları kullanıldığında telefonuna uyarı gönderiyor olmalı.

"Evet," diye itiraf etti ağzını tika basa doldurmadan önce, bir süre sonra brokolinin etrafında konuşmaya başladı. "Taşaklarım 10 kilo hafiflemiş gibi hissediyorum."

Lowell, Grayson'ın kahkahasının zengin, derin bir cızırtı olduğunu ve kaç yaşında ya da nerede olursa olsun her zaman evinin sesi olduğunu düşündü, Moriah'nın sözlerini hatırladıkça karnında bir sıcaklık birikti. Kızdığı zaman öfkelenirdi ama Moriah haklıydı. Onu önemseydiği için aramıştı. Grayson'ın derin kahkahası ve iğneleyici alaycılığı ile Trapp'ın parlak gülümsemesi ve havlayan kahkahası her zaman evinde olacaktı; bu da ikiziyle oynamak yerine iki ağabeyinin peşinden koşarak ne kadar çok zaman geçirdiğinin bir kanıtıydı.

"Bunun için lanet olası yıldızlara şükürler olsun. Umarım artık bu kadar huysuz bir sürtük olmazsın."

Anında, sıcaklık dondu. Bu kadarı da fazla. Grayson pisliğin tekiydi ve hep öyle kalacaktı. Peki sana ne dedi? Kötü niyetli küçük bir pislik mi?

"Evet, bu öğleden sonra onunla ticaret parkında öğle yemeği için buluştum. Burgess Coffee'nin yanındaki yeri biliyor musun? Aslında bazı satirler senin hakkında dedikodu yapıyordu."

Lowell elinde, kimsenin kontrol etmediği kaldırımdaki kutudan gelen kalın bir yığın posta olduğunu fark etti.

"Başka yeni ne var?" Grayson homurdanarak zarfları karıştırdı ve önemsiz postaları adaya fırlattı. "Muhtemelen Jackson'ın resmen aday olmasından dolayı heyecanlıdır. Nasıl

Eğer posta kutularımız varsa bu kadar çok postamız var mı? Anlamıyorum."

Lowell başını salladı. "Hayır. Özellikle sen. Aslında sen ve Sulya."

Grayson başını kaldırdı, koyu renk gözleri Lowell'a doğru kısıldı ama olan olmuştu. Lowell biftek ve brokolisinden bir ısırık daha aldı, Vanessa canlanırken sosun tadını çıkardı.

"Sulya Slade? Sizinle birlikte Greenbridge'deki evin sahiplerinden biri, değil mi? Ne olmuş ona?"

"Mhm, o ve bir avuç insan daha. Hayır kurumu belgesi onun adına kayıtlı. Harmond tatilden sonra burayı turlara açmakla ilgili bir şeyler söyledi. Bence bu iyi bir fikir. İnsanlar neyi koruduğumuzu görsünler."

"Bu iyi bir fikir! Aslında buna tatilden önce başlamalısın. Her şey şenlikli olsun. İnsanlar buna bayılır."

Grayson bir profesyoneldi. Lowell onun neden bu kadar başarılı olduğunu anlıyordu, çünkü bir mil öteden görmediği hiçbir tuzak yoktu, kolayca atlatıyordu. Vanessa, Greenbridge Glen'deki evin önündeki çam dalları ve ışıklandırmadan ve karda ne kadar güzel görüneceğinden bahsederken, kardeşinin hafifçe söylediği birkaç sözle tamamen yön değiştirdi. Bu Gray'in babalarından miras aldığı bir süper güçtü ve Lowell'ın genlerinde yoktu. Neyse ki strateji kurmada kaçırdıklarını bok çıkarmada iki katıyla geri kazanmıştı.

"Hayır, bir evden bahsetmiyorlardı. Araba kazası hakkındaydı. Bir keresinde onu hapiste bırakmıştın, hatırladın mı? Kokainle birlikte?"

Moriah ile geçirdiği gecenin bitiş şekli yüzünden kendini kötü hissediyordu. Arabalarına geri dönerlerken parmaklarını onunkilerle birleştirmiş, satirin aracının hâlâ kendi araçlarının arasına sıkışmış olduğunu görünce gülmüş ve muhtemelen birinin çağırması gerektiğini düşünmüştü. Onu öptü

arabasının kapısında, koyu kızıl saçlarının bir tutamını baş ve işaret parmakları arasında ovuşturarak, ipeksi kayışını ve yumuşak, tatlı kokusunu ezberlemeye çalışarak, önce geri çekildi, ona bir parçasını eriten bir gülümseme verdi.

"Sanırım birkaç hafta sonra görüşürüz. Bugün zaman ayırdığınız için tekrar teşekkür ederim, bu gerçekten çok güzeldi. Seni seçtiğim için çok mutluyum. Dolunaydan önce görüşürüz."

Yanlış bir şey söylememişti; kırıcı ya da üzücü bir şey söylememişti ama her kelime ona sadece donör olduğunu hatırlatmıştı. Bir dölleme aracı. Bu bir alışverişti. O bir müşteriydi, kız arkadaşı değil, hatta bir randevu bile değildi. Yıllardır hatırlayabildiği en iyi randevu olmasına, onunla yalnızlığının ve ilgi görme arzusunun ötesinde gerçek bir bağ hissetmesine rağmen ... birkaç hafta sonra onu klinikte tekrar becerirken görecekti ve hepsi bu kadar olacaktı. Kafasındaki ve kalbindeki sızıdan hoşlanmıyordu ve Grayson acımasız ve kolay bir hedefti.

Vanessa'nın ağzı bir karış açık kaldı ve kardeşinin ona attığı bakış tam anlamıyla öldürücüydü.

"Ne?! Ne kazası? Hapishane mi?!"

Grayson derin bir iç çekti, şimdiden hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. "Uzun, çok uzun zaman önceydi. Aptal bir çocuktum, 23 yaşındaydım.

yaşındayım. Hukuk fakültesinin nasıl olduğunu bilirsin. Kokain aslında migren kontrolünde son derece etkili bir maddedir; bunu biliyor muydunuz? İnsanların saflık kültürü saçmalığı, eskiden her şey için kullanılırken onu uygun bir ilaç olarak piyasadan uzak tutuyor! Başınız mı ağrıyor? Dişçide mi? Biraz kokain al. Dürüst olmak gerekirse çok saçma."

Onu iş başında izlemek, oyalama taktikleri konusunda bir ustalık dersi gibiydi ama Lowell'a Vanessa'nın kendisinin de bir avukat olduğu ve bu numaralara kanmadığı hatırlatıldı.

"Onun bununla ne ilgisi var ki? Sana kokain mi satıyordu? Aileleriniz çok uzun zamandır arkadaş olmalarına rağmen mi?"

Lowell genişçe sırttı. Tahmin edebileceğinden çok daha kötüydü. Aileleri Grayson'ın LSAT sınavına hazırlanmak için eve geldiği yazdan beri Sulya Slade'le yattığını öğrendiğinde, bu yeterince büyük bir skandal olmuştu. Anneleri çok öfkelenmişti. Sulya'nın o zamandan beri ona kokain tedarik ettiği, sık sık onu seks ve uyuşturucu dolu hafta sonları için eve uçurduğu ortaya çıktığında, neredeyse akıllarını kaçıracaklardı. Grayson'ın şehirde olduğunu bile bilmedikleri böyle bir hafta sonu, Sulya Slade'in arabasını bir telefon direğine doladığında, her ikisinin sisteminde de hukuk kariyerinin başlamadan bitmesini sağlayacak kadar uyuşturucu ve alkol vardı.

Gray, Gray olarak, o gece bir şekilde nezarethaneden çıkmayı başarmış, tutuklayan memurları ne yaptığını bilemeyecek kadar genç olduğuna, zaten o kadar da sarhoş olmadığına ve babasıyla konuşmayı çok istediğine ikna etmişti. Bir gram bile daha az ayrıcalıklı biri olsaydı aynı nezaketi göremezdi, bu gerçeği hepsi çok iyi biliyordu. Jack'in adını anmak çaylak memurları ürkütmeye yetmiş ve Grayson serbest bırakılmış, gecenin bir yarısı eve gelip babalarına her şeyi berbat ettiğini söylemişti. Lowell Owen merdiven boşluğundan Jack'in bağırıp çağırmasını izlemişlerdi; bu, her şeyin yanına kâr kalacağını düşünen büyük kardeşleri için nadir görülen bir cezaydı.

Yine de, diye düşündü Lowell, Grayson aslında paçayı kurtarmıştı. Babalarının öfkесinin etrafından dolanarak, gittiği rekabetçi ve prestijli hukuk fakültesinde sınıfının en iyisi olduğunu, ilaçların migrenine gerçekten iyi geldiğini, bırakın bir kadını, kendi yaşındaki bir kadınla bile korunmasız seks yapacak kadar aptal olmadığını anlatmıştı.

Kendisinden on beş yaşı büyük evli bir şekil değiştiren; araba kazasının gece yarısı, banliyö sokakları bomboşken meydana gelmiş olması ve kimsenin yaralanmamış olması ve en önemlisi, alkol ve uyarıcıları karıştırma konusunda değerli bir ders almış olması, bir daha asla yapmayacağı bir hataydı. Lowell, babalarının yüzeysel öfkesi geçtikten sonra, özellikle de Grayson'ın beladan sıyrılma konusundaki kaypak yeteneği karşısında, durumdan keyif aldığını düşünüyordu.

Sandi'nin öfkesiyle, 15 yaş küçük bir adam tarafından önce yakalanıp sonra terk edilmenin utancıyla ve kaza nedeniyle yüklü bir para cezası ödemek zorunda kalan Sulya'ydı. Lowell bunca yıl sonra nasıl olup da ikisinin birlikte mülk sahibi olduğunu bilmiyordu ama görünüşe göre tüm bu çirkin olay artık köprü'nün altından çok sular geçmişti.

Ama Vanessa bu konuda hiçbir şey bilmiyordu, duygularını sindirmek ve kabullenmek için yılları olmamıştı ve Lowell neşeyle tezgâhın üzerinde zıplayarak onun gözlerinin daha da kısılmasını izledi.

"Onu beceriyor muydun?! Altmış yaşında falan değil mi?"

"Altmış yaşında değil, Tanrı aşkına. Neredeyse elli beş yaşında, onunla muhtemelen altı aydır konuşmuyorum ve evle ilgili bu olayın içine çekilmeden önce yıllar geçmişti. Bu olay ben 23 yaşındayken oldu, iki hafta öncesini zar zor hatırlıyorum. Ay Kanlı Üreme de neyin nesi? Muhatap adı yok." Elinde bir posta parçası tutuyordu, konuşmayı bir kez daha kendi kabahatlerinden uzaklaştırmıştı.

"O benim."

Lowell ve Vanessa aynı anda konuşmuşlardı ve Grayson'ın sinirlerini bozduğu için duyduğu neşe çabucak dağıldı.

"Orası benim," diye tekrarladı sessizce, ağabeyinin kaşları birbirine yaklaşırken. "Orası benim-orası benim"

şey. Bekle, bu lanet olası bir fatura olmasa iyi olur. Sigorta bunu aylar önce ödedi."

Lowell izlerken, ağabeyinin yüzü konuşmayı değiştirmiş olmanın verdiği zaferle kısa bir şaşkınlık arasında hızla gidip geldi, sonunda anladı ve başını sallayarak zarfı kız arkadaşına uzatırken gözleri kısa süreliğine kapandı. Lowell'ın elleri yumruk oldu ve kızın mektubu yırtıp açmasını, birkaç satır okumasını, sonra da gözlerini şaşkınlıkla kısarak onun gözlerine dikmesini izledi.

"Bu senin mi?"

"Evet, dediğim gibi," diye mırıldandı, kadın uzattığı elinde zarfla mutfağı iki adımda geçerken ensesinde bir sıcaklık hissediyordu.

"Her neyse. Bu kokain hikayesinin geri kalanını duymak istiyorum, unuttuğumu sanma. Ve eğer bana anlatmak istemiyorsan, sorun değil. Babana sorarım. Ben yatmaya hazırlanacağım; Trophy Wives başlarsa benim için durdurmayı unutma."

Grayson onun ayak sesleri koridorda ilerleyene kadar bekledi ve merdivenleri tırmanırken onu dinledi. Ebeveyn yatak odasının kapısı kapandığı anda atladı. Lowell buna hazır olmalıydı. İri cüssesine rağmen kardeşinin ne kadar hızlı olduğunu unutmuştu. Boynunun etrafında ezici bir el vardı, başının arkası dolaba çarpıyordu, Grayson yüzüne birkaç santim öteden bakıyordu.

"Eğer bir daha böyle bir numara yaparsan, o lanet dilini keser ve kahvaltıda yerim. Anladın mı?"

Lowell serbest bırakıldığında hırıltılı bir ses çıkardı ve bir ciğer dolusu hava emdi. Daha iyi bilmeliydi ama şansını deneyecekti. Küçük kurbağa kardeş olmanın faydalarından biri de hem Grayson hem de Trapp için tüm mecazi cesetlerin nereye gömüldüğünü bilmesiydi.

"Bebek sahibi olmaya mı çalışıyorsun?"

Gray'in koyu renk gözleri kısıldı ve bu düşünce karşısında yüzü tiksintiyle buruştu.

"Ne? Neden böyle düşündün ki?"

"O yer. Bir doğurganlık kliniği."

"Aslında bir aile planlama kliniği. Kurtadamlar için. Eminim bir dizi hizmet sunuyorlardır."

"Yani oraya hamile kalmaya çalışmak için gitmediniz mi?"

Grayson durakladı, buzdolabını açtı ve cevap vermek için acele etmedi. Lowell, Vanessa'nın bardağını orta raftaki çilek nane karışımı su sürahisinden doldurmasını ve ardından kendisi için bir bardak daha doldurmasını izledi. Küçük, önemsiz bir şeydi ama bu hareketi izlemek ona kendini inanılmaz derecede yalnız hissettirdi.

"Aslında orada bir hamileliği sonlandırmıştık. Geçen yıl."

Bu düşünce Lowell'ın midesini alt üst etti ve oda birdenbire çok aydınlık, çok yakın göründü. Bir şey söylediğine pişman oldu ama Grayson sadece hafifçe omuz silkti.

"Bu bizim için yakın zamanda söz konusu değil. Muhtemelen hiçbir zaman. Zaten iyi bir durumda değildik, yapılacak en doğru şey buydu. Jackson'ın aile soyunu devam ettirmek için üzerine düşeni yapması iyi bir şey. Orada o kadar uzun süre nasıl yaşadın bilmiyorum. O lanet evdeki her yüzey yapış yapış. Sanırım sen ve Owen'ın hızlanmanız gerekiyor."

"Şimdi daha iyi bir yerde misin?" diye sordu, kazmayı görmezden gelerek.

"Aslında öyleyiz. İnanması zor ama öyleyiz. Başlangıç olarak, artık onun patronu değilim. Bunun büyük bir engel olduğu ortaya çıktı, kim bilebilirdi ki? Dengeyi korumak zor.

. . şey, sadece zordu. Artık her türlü konuda birbirimize bağırabilir ve bunun ertesi gün işte hissedilmesinden endişe etmeyebiliriz. Şiddetle tavsiye ederim. Buradan mektup alarak ne yapıyorsun?"

Lowell kekeledi, kardeşinin gevezeliğinden eser yoktu.

"Bu, genetik, kurt adam üremesi için gönüllü bir şey, ah-"

"Biliyor musun, boş ver. Aslında umurumda olmadığını hatırladım. Bir daha böyle bir şey yaparsan, annemle babamın evine dönüp Liam'dan emir alırsın. Yan kapıyı kilitletiğinden emin ol."

Mektup, seçildiğine ve bilgilerinin verildiğine dair bir onaydı ve gelecekte hastaların kendisiyle iletişime geçmesini istemiyorsa, tek yapması gerekenin erişim koduyla web sitesindeki gizlilik ayarlarını değiştirmek olduğunu hatırlatıyordu. Kısa bir süre sonra yatağına tırmandı ve zarfı çöpe attı. Donör olarak seçildiğini hatırlatacak bir şeye ihtiyacı yoktu. Ne de olsa donörden başka bir şey değildi ve bunu unutmaması zordu.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 6

OceanofPDF.com

Moriah

SAYIM BAŞLAMIŞTI. Yıllardır saplantılı bir şekilde yumurtlama dönemini takip etmesi, dolunayı bekleme konusunda ona bir avantaj sağlamıştı. Takvimden günleri kontrol etmeye, ateşini ve servikal mukusunu takip etmeye, göğüs hassasiyeti ve ne kadar uyuduğu hakkında küçük takip günlüğüne notlar almaya alışmıştı. Rutini biliyordu. Ama bu işleri kolaylaştırmıyordu.

Lowell'la ilk kez karşılaştıktan sonra günlerce çarşaflarının içinde dönüp durmuştu. Lowell'ın belini saran büyük elinin hayali fısıltısını, boynundaki nefesinin sıcaklığını ve taze, naneli kokusunu hissedebiliyordu. Rüyalarında, onun gür saçlarının parmaklarının arasından kayışını hissedebiliyor, yüzünü bacaklarının arasına bastırırken ona can havliyle tutunabiliyordu. Kalın siki arkadan içine doğru pompalanırken omzundaki beyaz dişlerinin sürtünmesini, parmaklarının klitorisinin üzerinde gezinmesini ve orgazm olurken vücudunun ellerinin altında titremesini hâlâ hissedebiliyordu.

Daha da kötüsü, uyanmadan hemen önceki saatlerde gördüğü yumuşak rüyalar, gözlerini açmayı asla hayal kırıklığına uğratmayan rüyalar. Bunlar onu özlemle kamburlaştıran, yastığını göğsüne sıkıca sararak yatağında yalnız bırakan rüyalar. Şafak öncesi saatlerin o yumuşak, pembe renkli fantezileri, onun gülümsemesinin ve bulaşıcı kahkahasının ana kayası üzerine inşa edilmişti.

Onun espri anlayışını seviyordu ve çıplak bacaklarını onunkilere dolamak ve sadece görmeyi hayal ettiği yerlere yaptığı seyahatlerin hikâyelerini dinlemek istiyordu. Rüyalarında, gerçekte olduğu yerde, yatakta olurdu, ama yanında boş sokakların pürüzsüz, serin genişliği yerine

Onun sıcaklığını hissediyordu ve yavaşça yaklaşıyor, onun alanını işgal ediyor, kolları açılana ve onu kendine çekene kadar yavaşça yastığını ele geçiriyordu, asla tam olarak uyanmıyordu.

Ne zaman o yumuşak, evcil küçük rüyalardan birini görse, midesinde ağır ve dolu bir taşla uyanırdı. French press makinesinde kahve yaparken, onun uzun gövdesini küçük sandalyelerinden birine doğru eğdiğini, pembe ve krem rengi kahvaltı köşesinde yüzünde bir sırıtış ve gözlerinde bir ışıltıyla oturduğunu hayal ederdi.

Ondan bu kadar hoşlanmaması gerekiyordu. Ona bağlanmak aptalcaydı ve bunu biliyordu. Ona aşık olmanın ne yararı vardı? Bu bir ilişkiye dönüşecek gibi değil. Bu süreç bittiğinde onu bir daha görecektik değil. Kim bilir, sınırlar yeniden açılabilir ve yarın dünyanın öbür geri uçabilir.

Moriah kafasının neden bahsettiğini bildiğinin farkındaydı. Çoğu zaman biliyordu. Ancak kalbi pek de umursamıyordu. Pırıl pırıl gülümseyen siyah saçlı kurt adamı sevmiştii ve onu tekrar görmek istiyordu.

Lowell'la geçirdiği o ilk öğleden sonra bir buçuk hafta sonra Black Sheep Beanery'ye girip yemek salonunda Drea'ya el salladı. Saat erkendi, iş kalabalığı henüz yerini kahvaltı kalabalığına bırakmamıştı ve bir masaları olduğu için rahatlamıştı. Bir buçuk hafta. Bir buçuk hafta geçti ve iki haftadan biraz daha fazla bir süre kaldı.

"Çok mu heyecanlısın?" Drea masanın karşısındaki sandalyeye oturur oturmaz ciyakladı. "Sadece birkaç hafta daha!"

"Öyleyim," diye kabul etti, "ama ben de gerginim. Doktor genellikle birkaç ay sürdüğünden bahsetti, bu yüzden çok fazla umutlanmak istemiyorum."

"Oh, tabii ki hayır! Yine de heyecan verici. Araştırmanı yaptın mı? Benim için başka sorular düşündün mü?"

Drea aynı zamanda anne arkadaşı, iş bitiriciydi, her zaman başkalarının sorunlarını çözmek isteyen biriydi. Moriah'nın dolunay randevusu hakkında konuşacaklardı ama arkadaşını o kadar kolay bırakmayacaktı. Moriah sivri bir bakışla arkadaşını düzeltti.

"Tabii ki istiyorum, ama önce nasıl hissediyorsun?! Kaç haftalıksın, on üç mü?"

Drea genişçe sırtarak elini hayali bir şişliğin üzerine koydu, çünkü Moriah arkadaşının karnında hiçbir şişlik göremiyordu, hâlâ her zaman olduğu gibi formda ve güzeldi.

"On dört hafta, neredeyse on beş. Hala bağırsaklarımı kusuyorum. Normal doktorum şimdiye kadar bu noktayı aşmış olabileceğimi düşünmüştü ama hayır. Yine de genel olarak iyi! Biraz ağrım var, biraz huysuzum. Yine de geçen ay hissettiğim kadar bitkin değilim. Herhangi bir hareket hissetmek için hala çok erken ama yakında. Elijah bebeğin ilk hareketini hissettiğimizde altını ıslatacak; çok heyecanlı." Bilinçli bir gülümsemeyle masanın üzerine eğildi. "Tamam, bu kadar hamilelik muhabbeti yeter. Beni bu şekilde kandıramazsın. Annemin tek konuşmak istediği bu ve ben de diğer insanlara bağırsak hareketlerimi ve mide yanmamı anlatmaktan çok yoruldum. Gerçekten çok sıkıcı; yakında göreceksin."

Arkadaşını takdir ediyordu. Drea hamileliği hakkında konuşmamaya özen göstermişti, ki bunu yapmasına gerek yoktu, çünkü bu bir sır değildi, ama Moriah gereksiz de olsa bu düşünceyi takdir etmişti.

"Önümüzdeki birkaç hafta içinde bize gelmeni istiyorum, böylece çocuk odası hakkında konuşabiliriz, yine de seni serbest bırakıyorum. Sadece Elijah'ın bütçesine sadık kalmak zorundasın." Geniş geniş sırttı. "Şimdi, tüm sorularınızı duymak istiyorum. Kurdunu seçtin mi?"

Moriah kulaklarının ısındığını hissederek başını salladı. Daha iyi bir kurt seçemezdi.

"Mükemmel. Ve onunla bir röportaj yaptın? Seçiminiz hakkında iyi hissediyor musunuz? Fikrini değiştirmek için çok geç olmadığını biliyorsun, bir adam seçmek zorundaymışsın gibi hissetme

ve buna sadık kal. Bunun bir kısmının sadece bir sayı oyunu olduğunu biliyorsunuz. Eğer biriyle iyi hissetmiyorsanız, yedeğini seçebilirsiniz."

Drea'nın sözleri midesinin bulanmasına neden oldu. Başka birini seçmeyi hayal bile edemiyordu, şimdi olmazdı. Ona kahvaltı hazırlamak, uyumasını izlemek ve yan tarafının gerçekten gıdıklanıp gıdıklanmadığını öğrenmek isterken olmazdı. Yatakta sarmaş dolaş, burun buruna olurlardı. Onu yumuşak bir öpücükle uyandırırды, onları yuvarlarken kıkırdardı, vücudunun sıcaklığı onunkinin üzerine yerleşirken saçlarının ipeksi ağırlığını ellerinde hissedebilirdi, eve kayarken yumuşak iç çekişi, kendini onun içine vururdu. Kadın ona kahve yapacak, o da boş evi gevezelikleri ve kahkahalarıyla dolduracaktı.

Ona Paris'ten bahsederken ya da daha iyisi birlikte Paris'i ziyaret etme planları yaparken küçük Fransız kafesinin kahvaltı köşesinde oturlardı. Ona önceden hazırladığı estetik panoları gösterirdi - yumuşak, sessiz renkler, pembeler, griler ve mavilerden oluşan rüya gibi bir yıkama, ezilmiş kadife ve suluboya çiçekler. Onları Champs-Élysées'de el ele dolaşırken, gün batımında manzaralı bir köprüde öpüşürken hayal etti.

"Seçimim konusunda kendimi iyi hissediyorum. Yedeğe ihtiyacım olduğunu sanmıyorum ... şey, göreceğiz."

Boğazını temizledi ve adı söylendiğinde yerinden sıçradı. O kadar uzun süredir zihninin ön saflarında step dansı yapıyordu ki, Lowell'ı arkasında görmeyi umarak sandalyesinde döndü ve bir süre sonra kahve siparişinin olduğunu fark etti.

gel! Neyin var senin? Bu klinik süreci hakkında düşünüyor olmalısınız, ona beignet yedirip Louvre'da sizi sırtında gezdirmesini hayal ediyor değil.

"Tamam, büyük bir sorum var," diye açıkladı masaya döndüğünde. "Ne giydin sen böyle? Ne giyeceğimi bulmaya çalışırken beynimi zorluyordum.

hastane önlüğüyle. Yoksa kendi sokak kıyafetlerimi mi giyeyim? Kolay erişim için bir elbise mi? Bana yardım edin; ne yapmalıyım?"

"Ooo, tamam, evet! Bir soyunma alanı var ve eve giderken başka bir şey giyme şansınız olacak. Ben rahat bir elbise giydim ve iç çamaşırlarımı paketledim. Ama evet, kolay erişilebilen bir elbise giydim; benim de aklımda tam olarak bu vardı. Sanırım ilk seferinde çok daha şirin görünmek için çaba sarf ettim ama üçüncüsünde ne yapacağımı biliyordum. Çok güzel bir şey giyme, makinede yıkanabilir olmayan hiçbir şey giyme."

Drea bir grup öğrenci koridordan geçerken duraksadı, bekleyip masalarına fazla yaklaşan olmadığından emin olduktan sonra bir kez daha komplocu bir tavırla eğildi.

"İşi bitince gidecek. Sonra bir hemşire gelecek ve size bir tıkaç takacak. Muhtemelen o zamana kadar zaten sızdırıyor olacaksınız. Gerekirse soyunma odasında temizlenebilirsin ama tıkaç takılsa bile her şey yine de dağınık olacak. İlk seferinde sevimli iç çamaşırı giyme hatasını yaptım ve onları attım. Ondan sonra, çamaşır günü pamuklu büyükanne külotu oldu. Eve dönerken yol boyunca sızıntı yapacaksınız, bunu aklınızda bulundurun."

Lowell'ın menisiyle dolu külotuyla Cambric Creek'teki evine dönme düşüncesi inlemesine neden oldu. Lowell tekrar tekrar içine boşalacaktı ve eğer otel odasındaki havlu karmaşasının utanç verici olduğunu düşündüyse, Moriah o zaman neyle karşı karşıya olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etti.

"Ne tür bir fiş?"

Muhtemelen tamamen saygın, sıradan bir tıbbi cihaz olduğunu biliyordu ama zihninde anında düğüme benzer bir şey canlanmasına engel olamadı ve düşüncesi bile kalçalarını sıkmaya yetti.

Onu arabasının kapısında öptüğünden ve alacakaranlıkta onu terk ettiğinden bu yana bir buçuk hafta geçmişti ve o zamandan beri tüm günler boyunca onun horozunu düşünmekten vazgeçmemiştir.

Ona kahvaltı hazırlamak, burnunu öpmek ve kollarında, göğsüne bastırarak uykuya dalmak istiyordu ... ve onu sertçe ve siki bademciklerine değecek kadar derin sikmesini istiyordu. Moriah kendi kendine, içinde çokluk barındırdığını hatırlattı. Dolunay yaklaştıkça adamın alacağı şekli düşünmeden edemiyordu; sikinin tabanı şişecek, tohumunu içine hapsedecek düğümü oluşturacak ve gebe kalma olasılığını artıracaktı. Ayrıca, harika bir his olacak.

İkinci raunt, eğer ortalama bir çift gibi çıksalardı, onunla yatağa girmenin nasıl bir şey olacağının mükemmel bir ön gösterimi olmuştu. Onun ne kadar tatlı olduğunu, ne kadar komik olduğunu, onu daha yakından tanımayı ne kadar çok istediğini düşünmeden edemiyordu. Ama aynı zamanda onun kendisini ne kadar iyi becerdiğini de düşünmeden edemiyordu.

Şaftını tutmuş, kalın başını kızın damlayan kıvrımlarına sürüyor, sıg bir şekilde içine bastırıyor ama asla ucundan daha ileri gitmiyordu. Tekrar tekrar, kadın daha fazlası için yalvarana kadar kendini tuttu. Yatağın üzerinde dik bir şekilde diz çöktü, bacaklarından birini vücuduna doğru çekti, ayak bileği kulağının yanındaydı ve sikini yavaşça içine soktu. Dibe vurduğunda, taşaklarının kıvrımı kızın kışının kıvrımını öptüğünde inledi ve başını dişlerini kızın ayak bileğine geçirdi.

"Hâlâ iyi hissediyor musun?"

Hırıltılı bir sesle cevap verdi, adam kalçalarını oynatmaya başladığında gözleri dönüyordu, siki içinde bir dalga gibi hareket ediyordu.

"Sadece emin olmaya çalışıyorum. Bilinçli bir karar vermenizi istiyoruz, unuttunuz mu?"

O zaman, dişlerini sıkıp çarşafı yumruklarken, onun sakin ifadesine bakarak, ilk rauntlarında aslında ne kadar gergin olduğunu fark etmişti. İkinci raunt tamamen farklıydı ve kontrol tamamen ondaydı. Odak noktası lazer gibi ve sivriydi, kalçalarını ciğerlerini titretecek şekilde ona doğru yuvarlıyordu ve merak etti.

Çalışırken de böyleydi. Odaklanmış ve hassas, işinde uzman ve tamamen kontrollü. Dişleri kızın ayağının kemerinde kendine bir yol bulmuş, hafifçe ısırıktan sonra kızın tenine doğru kıkırdamış ve kıza onun bir kurt olduğu hatırlatılmıştı.

"Umarım içinde hâlâ iyi hissediyorumdur çünkü benim yanımda harika hissediyorsun."

Onu üçüncü kez elde ettiğinde, Moriah kendisinden tamamen üstün olduğunu fark etmişti. Bir zamanlar eğlenceli bir kızdı. Tam bir parti kızı sayılmazdı ama üniversitedeki zamanından keyif almıştı, bazen biraz fazla. Seks konusunda iyi olduğunu ve evliliğinin uzun yıllarının onu paslandırıldığını düşünüyordu ama o zaman, şişman, dolgun testislerinin klitorisine daha iyi vurmasını sağlamak için vücudunu yeniden düzenlerken, sadece bir acemi olduğunu anladı. Sekste iyi olmak böyle bir şeydi ve bunun başka bir yolu yoktu. Hayatında hiç bu kadar sert boşalmamıştı, daha önce hiç fışkırmamıştı ve bunu onunla yapmış olması, sonunda sayabildiğinden daha fazla orgazm olmasının yanı sıra, onu azarlamak için yeterliydi.

"Çocukların taktığı şu şeker halkalarını biliyor musun? O tür

Bana hatırlattığı şeyi. Küçük bir halkaya bağlı büyük, yumuşak bir ampul gibi, böylece çekip çıkarabilirsiniz. Bu arada bunu duşta yapmak isteyeceksin. Tam bir karmaşa."

Yanakları kızardı ve hızla başını salladı. Nasıl bir karmaşa olacağını zaten biliyordu. Lowell kayar kaymaz neredeyse anında bir sel oluşmuştu. Ortalığı temizlemek için birkaç havlu gerekmiş, kısa bir süre sonra da kendi utanç verici pisliğini yapmıştı. Utanç içinde bütün kirli bezleri bir araya toplayıp nemli çarşafların arasına sıkıştırmıştı.

"Tamam, yani . . . Rahat bir elbise, güzel iç çamaşırı değil, duşta fişi çıkar. Sonra ne olacak?"

"İşiniz bittikten sonra, dediğim gibi, kurdunuz gidecek. İşinizin bittiğini size söyleyecek. Açıkçası, kendinizi rahatsız hissediyorsanız, istediğiniz zaman bırakabilirsiniz, ancak devam etmek için iyi olduğunuz sürece, size bittiğini söylemesini bekleyin. Devam edebileceklerini biliyorsun, değil mi? Sanki yedek pil takıyorlarmış gibi."

Moriah zayıfça başını salladı ve kalçalarını tekrar sıktı. Lowell zaten etkileyici bir dayanıklılık sergilemişti ve bu ayın faydası olmadan yapılmıştı. Ayrıca çok azgın olduğunu da söylemişti. Muhtemelen bir dahaki sefere farklı olacaktır. Moriah, kendi iki yıllık kuraklık dönemine ne kadar şaşırmış olsa da, onun kadar yakışıklı ve neşeli birinin kapıdan her adım attığında nasıl olup da sikini yalatmadığını anlayamıyordu.

"Söyleyeceğim tek şey, bu kurtadamlara bakış açınızı tamamen değiştirecek. Şu anda siparişini alan bir adam var; onu hep burada görüyorum. Sanırım itfaiyeci ya da onun gibi bir şey. Çok seksi ve şimdi onu her gördüğümde düşünebildiğim tek şey, muhtemelen her dolunayda karısını bir sonraki aya kadar beceriyor olması."

Fincanlarını yudumlarken kıkırdamaya başladılar ve Moriah nefesini tutarak arkasını dönmeden önce üçe kadar saydı. Çoğunlukla insan olmayan bir ortamda bir insan olarak insanlara bakarken yakalanma konusunda her zaman aşırı bilinçliydi. Asla gücendirmek istemezdi ve tedbiri elden bırakmazdı.

Birkaç dakika fazla beklemişti, çünkü adam iki elinde sürahi kutularıyla kapıdan çıkmaya başlamıştı bile. Adam uzun boylu, geniş omuzlu, kalın kaslı ve siyah saçlıydı ve arkadaşının düşüncesine katılmadan edemedi. Tanıdığı her kurt adam uzun boylu, esmer ve yakışıklıymış gibi görünüyordu.

"Unutmayın, her zaman rahat olmanızı istiyorlar. Bunu düşünmenin garip ve utanç verici olduğunu biliyorum ve ilk seferin kesinlikle utanç verici olmadığını iddia etmeyeceğim, en azından başlangıçta. İşte bu

Seçtiğimiz donör hakkında iyi hissettiğimizden emin olmak için mülakat süreci bizim için bu kadar önemliydi."

"Kesinlikle," diye onaylarcasına iç geçirdi Moriah. "Garipliği aradan çıkardığımıza çok sevindim. Ve o çok hoş ve tatlı biri. Aslında onu düşünmeden edemiyorum." Güldü, başını eğdi ve arkadaşının kaşlarının çatıldığını görmek için gözlerini kaldırdı. "Ama haklısın. Atmosferin kendisinin bunu çok garip hale getireceğini biliyorum. İnsanların bizi izlediğini düşünüp duruyorum."

Drea başını salladı. "Eninde sonunda unutuyorsun ama bu beni de biraz paranoyak yaptı. Peki, sana benzeyen birini mi seçtin? Ya da en azından ailenden birine benzeyen birini?"

Moriah gözlerini kırıştırdı. Bu düşüncenin aklına bile gelmediğini itiraf etmekten utanıyordu. Klinik kataloğunun sayfalarında fiziksel olarak kendisine benzeyen bir kurt, açık tenli ve kızıl saçlı biri ya da onun yeşil gözlerine sahip biri olup olmadığına dikkat bile etmemişti. Lowell'ın gözleri koyu, neredeyse siyahtı. Saçları da aynı derecede gür ve koyu renkliydi ve teni, yazını havuz kenarında geçirmiş birinin altın sarısı, güneşten öpülmüş ışıltısını taşıyordu.

Ya da en azından Olimpik yüzme takımı için antrenman yapan biri. İki kez madalya kazanmış, sırtüstü yüzüşünde patlamış. Onun tuhaf mizahını düşünerek sırtıttı ve dolunaydan önce onu aramanın korkunç derecede uygunsuz olup olmayacağını merak etti. Belki son bir kez daha bir araya gelip klinik prosedürü hakkında konuşabiliriz... ya da belki sadece birbirlerini daha iyi tanımak için zaman geçirebilirler, diye düşündü.

Her iki durumda da ona hiç benzemiyordu ve bebeklerinin onların görünüşlerinden hangisini tercih edeceğini merak etti. Kızıl saçları ve ışıltılı siyah gözleriyle küçük bir kız çocuğu ya da yeşil gözleri ve yaramaz gülümsemesiyle küçük bir oğlan çocuğu hayal etmeye çalıştı ve bunu şaşırtıcı derecede zor buldu. Bebek sahibi olmak için çabaladığı onca yıl boyunca, kendisini göğsüne bastırıldığı bir kundakla hayal etmişti ama çok nadiren

Zihin gözü, kundak geri çekildiğinde tam olarak ne bulacağını ifade edebiliyordu.

"Oh, um, hayır . . . Sanırım ben yapmadım. Bana hiç benzemiyor," diye zayıfça güldü.

"Sanırım sorun yok, değil mi? Onu nasıl seçtiniz? Biyografisinde bir şey mi var?" Drea genişçe sırttı. "Gizliden gizliye geleceğin cerrahı olmayı mı umuyorsun?"

"Hayır," diye mırıldandı, garip bir kıkırdama daha çıkardı, "Sanırım onu gülüşü yüzünden seçtim."

"Gülümsemesi mi?"

Drea'nın sesi şüpheciydi ve Moriah anında tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

"Evet," dedi biraz daha kararlı bir şekilde, koltuğunda doğrulup. "Muhteşem bir gülümsemesi var. Fotoğrafını görür görmez kendimi iyi hissettim. O adamların çoğu sanki şirket fotoğrafıymış gibi sert bakıyor. Gülümsemek için fazla mı erkeksiler? Ben yanlarındayken hâlâ sert adam numarası mı yapacaklar? Neden böyle bir şey için gülümsemezsin ki?! Yabancı bir kadının seni çocuğunun babası olarak seçmesini istiyorsun; neden olabildiğince asık suratlı görünmek için elinden geleni ardına koymuyorsun? Neden fotoğrafının içinden bana bağıracaktı gibi görünen biriyle çocuk yapmak isteyeyim ki? Sorben bir ömür boyu yeterince zorlandı. Böyle biriyle böyle bir şey yapamam; yapamam işte."

Moriah dişlerinin arasından uzun bir nefes çekti, patlamasından dolayı kızarmıştı. Terapistiyle yeniden görüşmeye başlaması gerekiyordu. Başlangıçta kendisini ve yaşadıklarını anlayacak bir insan bulmak için Bridgeton'a geri dönmesi gerektiğini düşünmüştü ama önce yerel birini denemeye karar vermişti ve bu mükemmel bir uyum olmuştu. Hayatına girecek insanları yan özelliklerine göre seçtiğini fark etti, çünkü terapistinin harika, korna çalan bir kahkahası vardı, büyük bir kaz gibi ve bu onu ilk randevularının ötesinde Sfenks'le görüşmeye ikna eden şeydi. Tüm bu bebek meselesi eski duyguları ve korkuları yeniden canlandırıyor,

ve her şeyi konuşabileceği biri olmalı. Yarın arayıp randevu alabilirsiniz.

"Yani evet, onu gülümsemesi nedeniyle seçtim. Ve bunun iyi bir seçim olduğu ortaya çıktı çünkü o harika biri. Komik ve sanatsal biri; tüm dünyayı gezmiş. Biraz baş belasıdır," diye ekledi gülerek, satirin arabasını ve Lowell'ın kafenin küçük park yerine döndüklerinde arabayı hâlâ iki araçlarının arasında sıkışmış halde bulduğunda duyduğu büyük sevinci düşünerek. "Normalde yurtdışında yaşıyor; pandemi nedeniyle sadece burada. Şu anda ailesinin yanında kalıyor. Hayır, bana hiç benzemiyor. Bunun bir faktör olabileceğini düşünmemiştim bile. O bir cerrah değil ve Ivy League okuluna gitmedi. Sadece tatlı, normal bir adam. Ve birlikte olduğumuz birkaç saat içinde beni son on yılda güldüğümünden daha fazla güldürdü, bu yüzden iyi bir seçim yaptığımı düşünüyorum."

"Vay, ne?" Drea araya girdi, kaşları birbirine yaklaşıyordu. Gözlerinin etrafındaki altın rengi işaretler tepedeki ışıktaki parlıyordu ve Moriah ensesinde yeniden bir sıcaklık hissetti. "Birlikte geçirdiğiniz birkaç saatten kastın ne? Onunla sadece röportaj yaptınız, değil mi?"

"Evet! Tam olarak dediğini yaptım. Onun için bir soru listesi hazırladım ve her şeyi yaptım! Küçük bir kafede buluştuk; halka açık bir yer olmasına dikkat ettim ve-"

"Onunla tanıştın mı?! Yüz yüze mi?"

Moriah sanki aniden ortak dili anlama yeteneğini kaybetmiş gibi hissetti.

"Ne?! Onunla röportaj yapmamı söyleyen sendin! Sizce röportaj ne anlama geliyor?!"

Drea başını tutuyordu, kaşları hâlâ birbirine yapıştı ve ağzı açıktı.

"Tamam, doğru anlamış mıyım? Onunla röportaj yapmak için bir kafede buluştunuz, yani fiziksel olarak yüz yüze. Yani, harika, bazı soruları yazdığınızı duyduğuma sevindim, bu iyi, ama saatlerce birlikte olduğunuzu söylediniz?"

Yere düşmek istedi.

Drea'nın önerdiği şeyi aynen yapmıştı. Arkadaşı donörüyle mutlaka bir görüşme yapmasını söylemişti ve o da bunu yapmıştı. Sorular hazırlamıştı; onun uygun bir donör adayı olup olmadığına karar vermek için hazırlıklı gitmişti. Kafeden ayrıldıktan sonra olan her şey ... şey, biraz senaryo dışıydı, bunu kabul etmeye hazırdı. Ama onlar daha masadayken bunu başlatan oydu, ona ilk dokunan oydu. Ama bu gerekliydi! Arkadaşının dehşete kapılmış bakışları onu öfkeliendirdi. Eğer bu adamdan bir bebek yapacaksa, onun ne tür şeyler paketlediğini bilmesi gerekiyordu.

"Aman Tanrım, Moriah, ne yaptın sen?"

"Bunun olmasını istememiştim!" diye bağırdı, yüzü alev alev yanıyordu. "Yani, yaptım. Yapmak istemediğim hiçbir şeyi yapmadım. Hiçbir şeye zorlanmadım. Ama o çok iyiydi! Ve o çok tatlı, tanrılar, o çok tatlı. Çok seksi, harika bir vücudu var ve yakışıklı, anlıyor musun? Odanın öbür ucundan onun geldiğini görüyorsunuz ve durup 'vay be, ne yakışıklı adam' diyorsunuz. Ama sonra, yakından bakınca, bebek gibi bir yüzü var. Her an yaramazlık yapmaya hazır gibi görünüyor ve ben bunu seviyorum. Çok iyi bir enerjisi var ve sanırım patolojik olarak yerinde duramıyor, ama Beni çok ama çok güldürdü, Drea. Yıllardır böyle gülmemiştim. Yıllardır! Ve o çok ilginç biri, dünyanın her yerinde bulunmuş! O bir fotoğrafçı ve ziyaret etmek istediğim tüm yerleri görmüş. Onunla konuşmaya bayıldım. Kendimi iyi hissettirdi. Uzun zamandır kendimi iyi hissetmemiştim."

Sesi kesilip gözleri dolduğunda çok utandı. gözyaşlarıyla doldu. Hormonlar yüzünden, diye kendine hatırlattı. İğneden gelen hormonlar sistemini yeniden düzenliyor, duygularına ve muhakeme yeteneğine zarar veriyordu. Drea'nın eli masanın diğer tarafına uzandı, uzun ince parmakları kendi parmaklarıyla birleşti ve nefes alarak kendini dengeledi.

"Sadece klinikte nasıl olacağı konusunda endişeliydim ve önce garipliği aradan çıkarmak iyi bir fikir gibi geldi, değil mi? Böylece kafenin arkasındaki parkta biraz oyalandık ve sonra otele gittik."

"Moriah!"

"Onunla röportaj yapmamızı söyleyen sendin!"

"Bu görüntülü görüşme falan demekti! Kahve dükkanının arkasında 'tanıştığımıza memnun oldum' saksosu değil!"

İkisinin de kafası dönüp komşularından birinin yakınlarda durup aval aval bakıp bakmadığını kontrol etti.

"Sana açıklamalarını el sallayarak yapmamı söylediğimi hatırlıyor musun?" Moriah talep etti. "Görmeden bir yabancıyla yatmaya razı olan sensin; seninle bunu yapması için kandırmaya çalıştığın birine süreci açıklamaktan çekinemezsin! Bunu sana haftalar önce söyledim! 'Seçtiğin kurdu mutlaka ara ve boğazlı kazak ve kışlık parka giyerken görüntülü bir görüşme ayarla' demedin. Onunla röportaj yap dedin! İki hafta içinde sikini içime sokacaksa neden görüntülü görüşme yapayım ki?"

Drea dehşet içinde inledi ve iki eliyle yüzünü kapattı.

"Hayır! Hayır, hayır, hayır," diye homurdandı Moriah. "Bunu bir daha yapamazsın. Gördün mü, tam burası? İşte sorun bu. Sen çok namuslusun! Arkadaşını arayıp ona kurt adam sikiş fabrikası hakkında her şeyi anlatmak ve kesinlikle bir bilet alması gerektiğini söylemek istiyorsan, sorun değil. Ama sikiş kısmını atlama."

"Sizi bilmem ama ben kurt adam sikiş fabrikasına bir bilet isterim. Eğer bir posta listeleri varsa, bir kıza yardım edin ve bunu iletin."

Masalarının yanında duraklayan kızın asimetric platin sarısı saçları ve uçuk mavi gözlerinden dışarı taşan buz gibi lavanta rengi göz farı vardı. Onun İngiliz

Aksan neşeli ve iyimserdi ve devam etmeden önce göz kırptı, omzunda dev bir çanta sallanıyordu.

Moriah ve Drea utanç dolu kahkahalar atarak dağıldılar.

"Kendinden memnun musun?" Drea tıslayarak yüzünü masanın üzerindeki kollarının arasına sakladı, omuzları titriyordu. "Artık kasabada böyle bir şöhretimiz olacak. Muhtemelen şu kurt adam seks partilerinden birine davet edileceğiz."

Moriah hırıltılı nefes alıyordu. Bu ruh hali değişimlerine hormonların neden olduğunu kendine hatırlattı. Hormonlar ve ayın gökyüzündeki doluluğuna bakmaksızın onu tekrar görmek istediğine dair kesinliği.

"Partileri sadece senden biliyorum! Tüm bu X-rated kurt adam ilişkilerini bilen sensin. Çok cesursunuz, bayan."

"Lütfen güvende olduğundan emin ol," diye iç geçirdi Drea, sonunda otururken. "Bu adamları ellerinden geldiğince izlediklerinden şüphem yok ama bir yabancıyla pervasızca bir şey yapmak istemezsin."

Kısa bir süre sonra ayrıldılar ve Moriah arkadaşının sözlerini zihninde tekrar tekrar çevirdi. Aralarındaki kopukluğun akıl almaz olduğunu düşündü. Bir yabancıyla pervasızca bir şey yapmak istemezsin. Pervasızca hiçbir şey. Pervasızca bir şey, hiç pervasızca bir şey.

Bilirsin, biriyle bebek yapmak gibi.

OceanofPDF.com

Lowell

Odayla ilgili her şey çok fazlaydı. Tepedeki ışıklar aşırı parlaktı ve gözlerini yakıyordu. Duvardaki saatin tik takları çok gürültülüydü, her saniye onu kaçınılmaz sona biraz daha yaklaştırıyordu. Lowell yavaşça bir nefes çekti, tuttu, sinirlerini yatıştırmaya ve zihnini sakinleştirmeye çalıştı, ölçülü bir tıslamayla bıraktı. Donmak üzereydi. Son 24 saattir düşük dereceli bir ateşi vardı, bu ayın bu noktasında normaldi, ama ısınmış tenine çarpan klima soğuk hissettiriyordu ve kolları tüylerle diken diken olmuştu.

Doktorun nihayet odaya girmesi saatler sürmüş gibi geldi.

"Haftanın geri kalanında hava serin ama güneşli olacak gibi görünüyor," dedi doktor, parmaklarıyla boğazını ve boynunu yoklayarak lenf düğümlerinin boyutunu ve şişmiş bezleri kontrol ederken. "Hava durumunda görmekten daha çok hoşlandığım bir şey yok. Sizi bilmem ama ben değişim sırasında ıslanmaya tahammül edemiyorum. Bu konuda ne olduğunu bilmiyorum ama sanki bir hafta boyunca kuru kalamıyorum."

Adam eldivenli parmak uçlarını göğsünde düz bir çizgi halinde gezdirirken Lowell doktorun sözlerine kısa bir kahkaha attı, göğüslerini dürtmek için durakladı ve her bir meme ucunun etrafını yokladı.

"Oh, bunu çok iyi anlıyorum. Birkaç yıl önce birkaç aylığına Vietnam'daydım ve her gün yağmur yağıyordu. Hem de her gün. Üç ay üst üste sağanak yağmur yağdı. Bir daha asla kuru kalabileceğimi düşünmemiştim."

Doktor kıkırdadı, karnına bastırdı, böbreklerini dürtmek için sırtına doğru ilerlemeden önce göbeğine kadar hissetti. Lowell muayene devam ederken daha sonra ne yapacağına odaklanmaya çalıştı. Her ikisi de

kendi yollarına gideceklerdi. Önce o çıkacak, binayı terk edecekti. Klinik bu konuda çok netti: donör burada oyalanmayacaktı. Donörler hastayla ilişkilerini kestikten sonra klinikten ayrılacaklardı. Sıkı bir güvenlikle yakından izleniyordu. O gün eve yalnız gidecekti ve bundan kaçış yoktu.

"Derin nefes al . . ."

Stetoskop göğsünün buz gibi bir öpücük kondurdu ve o da irkilmemeye çalıştı. Bunun ne önemi var ki? Bu bir işlem. Sen sadece bir donörsün. O da bir hasta. Hepsi bu. Fedakarlık, hatırladın mı? Bunu yapmanın nedeni bu değil mi?

". . . Ve dışarı."

İç sesi gerçekten konuşuyordu ve dinlemesi gerektiğini biliyordu. Ne yazık ki cıvık sakız damlası kalbi bunu umursamıyor gibiydi. Birlikte geçirdikleri öğleden sonradan beri Moriah'yı düşünmeden edemiyordu.

Gülümsemesinin parlaklığını, zümrüt gözlerinin ışıltısını ya da gözleri bir iki saniyeden fazla her buluştuğunda güzel yüzüne yayılan kızarıklığı düşünmeden edemiyordu. Onun küçük beyaz güvercinler gibi zarif ellerini hayal etmekten kendini alamıyordu, hala onların sıcaklığını onun büyük ellerinde hissedebiliyordu. Zihni, o küçük parkta otururlarken koyu kırmızı saçlarının güneş ışığını yakalayıp ateş gibi yakmasını ve onu ilk kez öptüğünde verdiği yumuşak iç çekişin hala kulaklarının arasında yankılanmasını yeniden yaratmayı durduramıyordu.

"Şortunuzu indirin lütfen. Merak etmeyin, neredeyse bitirdik."

Son birkaç gündür yarı erekte durumdaydı, yaklaşan ayın ve çarpık, karışık düşüncelerinin ve hayallerinin bir yan etkisiydi bu, ama Lowell parmaklarını boxer külotunun bel bandına sokup, kendi kendine dizlerine kadar kayacak kadar kışından aşağı çekerken, doktorun kalınlaşmış sikinin görüntüsüyle ilgili bir sorunu varsa, adam bunu kendine saklamak için iyi bir lütufta bulundu.

Onun teninin yumuşaklığını ve tatlı kokusunu düşünmeden edemiyordu. Göğüslerinin avuçlarının içine nasıl düzgünce oturduğunu, onu yalarken saçlarını nasıl sıkıldığını zihninde canlandırmadan edemiyor, amının lezzetli tadını ve sikini nasıl mükemmel bir şekilde sıkıldığını düşünmeden edemiyordu. Onu becerirken başı geriye düştüğünde kendisine sunulan gırtlığının uzun, beyaz sütununun görüntüsünü aklından çıkaramıyordu ve boşaldığında, kasları onun etrafında kenetlendiğinde çıkardığı tiz, küçük sesi duymayı asla bırakamayacağından emindi.

Aleti seğirdi ve onu tutan elin bir genç kız gibi özlem duyduğu kadına değil, bu beyaz saçlı doktora ait olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Mantıklı aklı, CYBE'nin görsel bir belirtisi için kontrol edildiğini biliyordu, ancak sünnet derisi horoz başının üzerinden geri çekilirken, gözü seğirdi ve dürtmeyi yapan daha küçük, daha yumuşak bir el olmasını diledi.

Moriah'yı düşünmeden duramıyordu ve belki de daha sinsi bir şekilde, onu hayal etmeden de duramıyordu. O otel odasındaki yatakta birlikte yaptıkları her şeyi defalarca tekrarlardı, geçen hafta boyunca zihinsel mastürbasyon yemiydi, ama uyanmadan önceki saatlerde gördüğü yumuşak REM döngüsü rüyaları çok daha tehlikeliydi.

Onunla birlikte yatağında uyandığını hayal etti - kendi yatağında, gerçek yatağında, Tokyo'daki dairesinde. Tabii ki daire artık onun değildi ama rüyasında bunun bir önemi yoktu. Onu boynunun kenarından ve gül goncası dudaklarından yumuşak öpücükler bırakarak uyandırır ve kalkık burnunda bitirirdi. Onun için mükemmel yumurta ve miso çorbası, sebzelerle dolu ve çıtır çıtır kızarmış yeşil soğan krepleri yapardı ve rüyasında, küçük mutfakta oturmuş onu izlerdi, mutlu ve kayıtsız bir şekilde onu beklerdi. Onu ıslak bir pazardan ya da çarşıdan geçirirken, bir dağın sarp kayalıklarına tırmanırken ya da bir dağın sık çalılıkları arasından geçirirken el ele olurlardı.

Orman, gittiği her yer, sadece resimlerde gördüğünü itiraf ettiği yerler. Kız dünyayı görmek istiyordu ve adam da umutsuzca ona dünyayı göstermek istiyordu.

Jackson, Grayson ve Trapp'in Shadowbend Gölü'nde, ormanın derinliklerinde, gözlerden uzak ve huzurlu kulübeleri vardı ve babaları birkaç yıl önce çevredeki arazinin bir kısmını satın almış, büyükbabaları mallarını ve mirasını en büyük üç Hemming torununa bıraktığında henüz doğmamış olan üç oğlu için de benzer yapılar inşa etmeyi planlamıştı. Lowell projenin neden durduğu hakkında hiçbir fikre sahip değildi ama kulübeler henüz inşa edilmemişti.

Bu, hayalperest zihninin Moriah ile ormanda birlikte oldukları bir senaryo yaratmasını engellemedi. Değişimden sonra Moriah ona bebek gibi bakar, onu yatağında tutar, kollarına sarar, kaslar ve kemikler tanıdık formuna geri dönerken, aydan sonraki güne her zaman eşlik eden ağrılar onun sıcaklığına sarıldığında biraz daha az keskin olurdu. Onun yatağında ve Grayson'ın evinde uyanmak her zaman bir hayal kırıklığıydı ve sadece bir donör, kardeşinin çatısı altında üçüncü bir tekerlek, ailesinde sinir bozucu, sık sık sorun çıkaran bir dipnot ve nihayetinde onun için bir yabancı olduğunu hatırladığında boğazı düğümlenirdi.

Onu hayal etmediği zamanlarda, tüm bu durumu zihninde evirip çeviriyor, hala onun mantığını ya da gerekçelerini anlayamıyordu. Seyahat etme arzusunu bu kadar özlemle dile getirmişken bunu neden yaptığını anlamıyordu. Gençti, güzeldi ve onu bağlayan hiçbir şey yoktu.

Neden bunu yapmayı seçtiğini, tamamen kendi başına büyütme üzere bir yabancından bebek sahibi olmayı tercih ettiğini anlamıyordu, özellikle de kendi tarafında doğurganlıkla ilgili herhangi bir sorun varmış gibi görünmediği için. Eski kocasından gebe kalamamıştı ve Lowell bir konuşma sırasında birden fazla kez

Ona kocasının artık ortalıkta olmadığını ve bunun iyi bir şey olduğunu hatırlatma dürtüsü. Noel'i kutlayarak büyüme olmasına ve yaşadığı toplumun gündönümü kutlamalarından keyif alıyor gibi görünmesine rağmen, eski kocası için bayramları kutlamadığından gelişigüzel bahsettiğinde, elleri sinirle çarşafları sıkmişti.

Huysuz herifi evde bırakmalı ve iyi vakit geçirmek için kendi başına dışarı çıkmalıydı. Kim bilir, belki de daha önce biriyle tanıştırdı. Lowell, Moriah'yla baharatlı brendiyle ıslatılmış festivalde tanıştığını, soğğun yanaklarının elmalarını ve burnunun ucunu kızarttığını, dudaklarının yumuşaklığını takdir edecek biri tarafından öpmek için yalvardığını hayal etmeye çalıştı. Grayson'ın şehrin her yerinde yuva yıkan biri olmak gibi bir arzusu yoktu ama şu anki bilgileriyle zamanda geriye gitme gücüne sahip olsaydı Lowell bir an bile tereddüt etmeden kendini geriye doğru iterdi. Bir başkasının mutsuzluğuna sebep olma fikrinden hoşlanmıyordu ama Moriah hangi topluluğun gündönümü festivaline tek başına katılıyorsa orada ona rastlasaydı, suratındaki çatık kaşları öpmekten ve yüzüne çılgınca bir gülümseme yerleştirmekten büyük mutluluk duyardı.

Onların dışında herhangi bir sorun olduğundan bahsetmemiştir.

Biyolojik uyumsuzluk. Lowell bunu sormak istememiştir, bunun kabalığın zirvesi ve annesinin muhtemelen nerede olursa olsun sırtındaki hayali dalgalanmayı hissedeceğini ve rulo yapılmış bir gazeteyle kafasına vurmak için arayacağını biliyordu. Boşandığından beri neden bekâr olduğunu anlayamıyordu, özellikle de bir bebeği bu kadar çok istiyorsa; bu deneyimi paylaşacağı bir eş bulmak için neden kendini yeniden flört havuzuna atmadığından emin değildi. Ona göre dışarı çıkıp dünyayı görmek, sevdiği biriyle bebek sahibi olmak için bundan daha iyi bir zaman olamazdı.

bir ya da iki yıl içinde gerçek bir maceradan geri döndü. Ama bu onu ilgilendirmmez. Bu odanın dışında olan hiçbir şey seni ilgilendirmmez. Sen sadece bağışçısın.

"Başını çevir ve öksür," diye talimat verdi doktor, testislerini avuçlayıp fitikleşme tehlikesi olmadığından emin olmak için yokladı. ", burada işimiz bitti. Grafik iyi görünüyor; sanırım devam etmeye hazırız. Sen de buna hazır görünüyorsun," diye kıkırdadı ve Lowell'ın yarı kalkmış ereksiyonu öfkeyle sallanırken eldivenlerini çıkardı. "Odaya ne zaman girebileceğiniz dahili telefondan bildirilecek ve işiniz bittiğinde bu kapılardan geri dönecek, eşyalarınızı toplayacak ve güvenlik koridorundan çıkacaksınız. Orası izleniyor. İyi şanslar ve bu hafta size iyi dönüşler."

"Evet, sana da. İyi dönüşler. Orada kuru kalın."

Doktor kapıdan çıkarken tekrar güldü ve Lowell'ı yalnız bıraktı. Neredeyse tek işini yapma zamanı gelmişti. Ne giymesi gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama sıkıntılı, düğmeli kot pantolonunun kötü bir seçim olduğuna dair bir his vardı içinde. O sabah neredeyse ayağını dizindeki açıklıktan içeri sokacaktı, tökezleyip yatak odasındaki televizyona çarpmamak için tek ayağının üzerinde zıplarken, Grayson ve Vanessa'nın şehirdeki dairelerinde olmasından ve neredeyse devrilirken ayak parmağını yere vurduğunda duyduğu panik çığlığına tanık olacak ya da duyacak kimse olmamasından dolayı rahatlamıştı.

Lowell sürecin bu kısmını her hayal ettiğinde, hem kendisinin hem de Moriah'nın steril bir hastane önlüğü giydiğini fark etti. Şimdi neredeyse komik geliyordu ama zihninde canlandırdığı ve peşini bırakmadığı görüntü buydu. Şimdi kendisini kâğıttan bir örtü olmadan bulmak açıkçası biraz hayal kırıklığı yaratmıştı.

Tek seçeneği boxer külotunu yukarı çekmek ya da tamamen çıkarmak gibi görünüyordu. Birkaç dakika içinde onu beceriyor olacaksın. Ne fark eder ki?

Giymek mi? Onu çıkaracaksın! Her zaman ileriye giden en düz yolu aramıştı. Bacağını sallayarak koyu gri kumaşın yere düşmesine izin verdi, onu yerden aldı ve diğer giysileriyle birlikte kapının yanındaki sandalyeye yerleştirdi. Beklemekten başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Neyse ki uzun süre beklemesi gerekmedi. "Devam edebilirsiniz."

Muayene masasının kenarına tünemişti, ayak bileklerini zarifçe kavuşturarak bunu gizlemeye çalışsa da sinirlerini belli edecek şekilde kenarları tutuyordu. Kapısı açıldığında kafasını kaldırdı ve onu görünce ağzı bir karış açık kaldı. Lowell onun her şeyi tüketen şehvetini ilan etmesine hazırdı, her şey onun içindi, kendini zor zapt ediyordu. Lowell bu düşünceyle aletin yeniden seğirdiğini hissetti. Yumuşak, esnek bir tişörtten yapılmış, spagetti askılı bir sundress giyiyordu ve Lowell onu üzerinden çıkarmak için sabırsızlanıyordu. Kesinlikle bir hastane önlüğü değildi. Koyu kızıl saçları hafifçe gelişigüzel toplanmıştı ve küçük beyaz elleri dehşet içinde ona bakarken ağzını kapatıyordu. Aleti kaşlarını çatı.

"Lowell! Neden çıplaksın?!"

Sırtı sertleşti. Gördün mü? Onları tekrar giymeliydin. Ama bir hastane önlüğü bekliyordu, diye düşündü inatla, öfkeyle püskürerek.

"Kimse bana ne giyeceğimi söylemedi! Bize hastane önlüğü verileceğini sanıyordum!"

Son bir buçuk haftadır kendini kötü hissetmesine ve kızın kendisine gülmesine rağmen, kızın sesi ve görüntüsü kendi ağzının da bir gülümsemeye dönüşmesine neden oldu.

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en dramatik ortanca çocuk şeyi," diye kıkırdadı ona karşı, kelimeleri zar zor çıkarabiliyordu.

"İnanın bana, onu odada nasıl giyeceğimi düşünmek için çok zaman harcadım. Olması gerektiği gibi,

Sırtım açık mı? Kıç yanaklarım esintide çırpınırken mi? Ya da arkaya doğru giyip sikimi dışarı mı çıkarayım? Bu en pratik seçenek gibi görünüyordu, ayrıca trençkotmuş gibi davranabilme avantajı da vardı. Parktaki bir sapık gibi kapıyı açık tutarak odaya atlayacaktım. Ama sonra buraya geldim ve hiçbir şey yoktu!"

Gülmesi henüz durmamıştı ve yapışkan, sakızlı kalbi haftalardır olmadığı kadar sıcak hissetti. Kızın elleri ona doğru uzanıp omuzlarını kavradığında ve boynuna dolanıp onu kendine çektiğinde, adam memnuniyetle bir kolunu kızın beline doladı ve kız yüzünü onun boynuna gömdü. Omuzları hâlâ kahkahalarla titriyordu ve adam onu iki koluyla sardı, burnunu tenine dayadığında hafifçe eridi.

"Çok gülünçsün. Çok gülünçsün. Burada olmana çok sevindim."

Küçüklüğünden beri onun gülünç olduğunu duymuştu ama bu sözler kalbinin o zamanki kadar çılgınca çarpmasına neden olmamıştı.

"Son on dakikadır burada oturmuş panik atak geçirmemeye çalışıyorum ve sen burada olmasaydın bunu yapabileceğimi sanmıyorum." Kollarını ona doladı, ezici bir sarılmayla kendini daha da sıktı ve yüzünü bir kez daha onun omzuna gömdü. Adam onun tavşan nabzını, hafifçe zorlanan nefesini hissedebiliyordu ve onun bariz sinirsel sıkıntısı karşısında daha da eridi.

"Hey, yok. Sorun yok, değil mi? Tüm gariplikleri aradan çıkardık."

Yukarı baktı, gözleri parlıyordu. "Bunu yaptığımıza çok memnunum. Başkalarının ne dediği umurumda değil."

Hafifçe geri çekildi ve Lowell isteksizce onu serbest bırakarak bundan sonra olacakları onun yönetmesine izin verdi. "Burada kalmalı mıyız? Yoksa yatağa mı gitmek istersin?"

Lowell ilk kez odanın etrafına baktı ve her şeyi içine çekti. Kolsuz bir şezlong vardı.

Muhtemelen onu arkadan becermek için mükemmel bir yükseklik; şu anda üzerinde oturduğu muayene masası, onu yemek ve yüz yüze sağlam bir sikiş için uygun ve odanın diğer ucunda, bir otel modeline benzeyen küçük bir kurulum. Bej yatak örtüleri ve dolgun yastıkları olan çift kişilik bir yatak, sanki yeni giriş yapmışlar gibi örtüsü indirilmiş, ona yapmayı planladığı diğer her şey için iyi.

"Adamım, bir kral bile bulamamışlar mı? Belli ki fazla maceraya atılmamızı istemiyorlar."

Kadın tekrar kıkırdayarak adamın kolunu sıktı ve adam doğruldu.

"Burada olmana çok sevindim."

Sesi hafifçe dalgalandı, omurgasında çelik katılaştı. O bir çocuktı ve kendi etini kesmek için bıçağa bile güvenmemeliydi ama o anda güçlü olmasına ihtiyacı vardı ve o da istediğı her şeyi yapacaktı.

"Burada kalalım, sadece birkaç dakika, tamam mı? Seni koklamak istiyorum."

Moriah keskin bir nefes alarak dudağını sevimli bir şekilde ısırđı ve geniş gözlerle başını salladı. Lowell onun kollarına geri çekilmesine izin verdiğinde rahatladı ve dudaklarını boynunun kenarına bastırmak için başını eğdiğinde yumuşak bir şekilde iç çekti. Çevresel görüşünde, köşelerdeki iki CCTV kamerasının yanıp sönen ışıklarını yakaladı. Füme camla gizlenmişlerdi ve kızın onları göremeyeceğini biliyordu, dikkatini çekmemeye karar verdi.

"Hey," diye fısıldadı, dişleri kulak memesini ısıırıyordu. "Sadece biz varız. Değil mi? Bunu daha önce de yapmıştık. Sadece sen ve ben."

Yutkunmuş bir hıçkırık gibi bir ses çıkardı, başını geriye doğru savurdu ve dudaklarını onunkilere çarparak saçlarını sıkıca kavradı. Onun önderlik etmesine ihtiyacı vardı ve bu iyiydi. Onun sinirlerini, korkusunu, tatlılığının üzerindeki metalik kaplamayı tadabiliyordu. Sadece ona her şeyin yolunda olduğunu hatırlatmanız gerekiyor. O bunu zaten yaptı.

Seninle daha önce de birlikte oldum ve sorun değil. Çenesini kavradı, dudaklarını yavaşça öptü, sonra ağzını çenesinin üzerinde gezdirdi, kulağının arkasından derin bir nefes aldı ve boğazından aşağı doğru devam etti. Kızın başı dönüyordu. İçinden akıp giden endişenin tadını alabiliyordu ama hemen altında bir arzu kokusu vardı. Hormon iğnelerinin neden olduğu sıcaklık, sinirleri tarafından geçici olarak azaltılmıştı ama hâlâ oradaydı, hâlâ sıcaktı ve tatmin edilmeye ihtiyacı vardı. Korkusuyla rekabet ediyordu ama Lowell onu bulduğunda başka hiçbir şeyin kokusunu alamıyordu.

Kadının kokusu doğrudan sikine gitti ve bir çelik gibi sertleşti. Tarçın ve bal gibi sıcak ve tatlıydı, son birkaç gecedir tek başına yaşadığı hayal kırıklığını hissedebiliyordu, umutsuzca onu doldurmak için sikine ihtiyaç duyuyordu. Endişesinin tadını alabiliyordu ama aynı zamanda ne kadar ıslak olduğunun da tadını alabiliyordu ve kurdu hırlayarak ağzını onun kalçalarının arasında ıslatmak istedi.

"Siktir," diye inledi tenine karşı, dili onu tatmak için dışarı fırladı. "Şimdiden nasıl bu kadar güzel kokuyorsun?" Zaten çıplak olduğu için memnundu, çünkü aşağı uzanıp sikini kolayca kavrayabiliyordu, parmak uçlarını kökten uca gezdirdikten sonra elini onun etrafına sarıp yavaşça pompaladı.

Lowell tanıdığı neredeyse her kadının ergenlik çağından beri bir kızgınlık giderici kullandığını fark etti. Çalışma programı nasıl olursa olsun ve bulunduğu ülke ne kadar uzak olursa olsun, dönüş için her zaman güvenli bir yerde olduğundan emin oluyordu. Güvenli ve olabildiğince تنها, özellikle de seyahat ederken.

İnsan diğer formundayken nasıl bir bölgeye girebileceğini asla bilemezdi ve dünyada kurt adam olmanın güvenli olmadığı pek çok yer vardı. Tehlikeli bir duruma, kendi türünü avlayanlara ya da kendi bölgeleri ve dişileri üzerinde hak iddia eden diğer kurtlara rastlamayı asla istemezdi. Yurtdışına seyahat ederken burnunun kızgın bir kurdun kokusunu almasını asla istemezdi;

Yanlış kurtadamlarla çiftleşerek, sıcağın bunalıp hayatının ve uzuvlarının zarar görmesini riske atmak istemiyordu.

Artık onu hiçbir şey durduramazdı. Daha önce hiç bu kadar yakından bastırılmamış bir sıcaklık kokusu aldığından emin değildi. Moriah insandı, bu yüzden tamamen aynı değildi, ama modern tıp her gün mucizeler yaratıyordu ve yarattıkları yapay döngü burnuna otantik, otantik ve lezzetli kokuyordu. Onu hiçbir şey durduramazdı ve sahip olmak için onun olacaktı; bütün mesele buydu ve sonra tenine karşı hırladı, siki ellerinde sarsıldı. Kendini onun kaygan, sıkı kucağına gömmek ve kendini tekrar tekrar harcamak için çaresizdi, amının spazmını ve onu sıktığını hissetmek istedi, gözleri kaşınana kadar taşaklarını ona boşaltmak istedi . . ama o bir Hemming'di ve Hemming oğlanlarının korumaları gereken itibarları vardı. Onu yürüyemeyecek hale gelene kadar ama önce amını beş çeşit yemek gibi yalayacaktı.

Tekerlekli tabure mükemmel bir yükseklikteydi. Oturak, kolayca atılabilen plastik bir kılıfla kaplanmıştı ve gerçekten her şeyi düşündüklerini fark etti.

"Taşaklarım buna yapışacak, bilgin olsun. Ayağa kalktığımda daha iyi olması için onları öpmen gerekebilir. Seni şimdiden uyarıyorum." Kadın tekrar güldü, küçük parmakları adamın omuzlarını sıkıca kavradı ve adam bankın üzerine oturup kadının içine doğru yuvarlandı. "Ayaklarınızı üzengeye koymanızı istiyorum hanımefendi. Yapmam gereken bir muayene var."

Kurdu tekrar hırladı, ayaklarını gümüş krom üzengeye kaldırdığında kemiklerinin içinde kıpırdandı. Kız onun önünde bir ziyafet gibi yayılmıştı ve adam açlıktan ölüyordu. Lowell acele etmedi, uyluklarının iç kısmına bir meze yaptı, hassas deriyi ısırды, bunu her yaptığında çıkardığı küçük gıcırtiların tadını çıkardı. üzerinden öptü, kabarık dudaklarından bir ısırık almasına izin vererek kurdunu tatmin etti ve bir ciyıklama daha kazandı.

"İşe koyulmak istediğini biliyorum ama kurdum önce amının tadına bakmak istiyor. Biraz yalayabilir mi? Lütfen?"

Moriah konuşamayacak gibiydi. Başı yükseltilmiş muayene masasının üzerine düştü, burnu klitorisinin üzerinde ileri geri hareket ederken gözleri kapandı ve dişleri klitorisinin başlığını sıyırdığında inledi.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," diye mırıldandı. Lowell inledi, dilini üzerinde gezdirdiğinde kurdu titriyordu, açılmış seksini uzun uzun yaladı. Kadın şimdiden onun için damlıyordu, kadının lezzetli, misk gibi tatlı tadı diline yapışıyordu.

Bizi utandırma. Ona iyilik yapıyormuş gibi davranma. O zaman uzun zaman önce verilen tavsiyeye ihtiyacı yoktu. Son birkaç haftadır gerçekten de onun için yanıp tutuşuyordu ve bu bir angarya sayılmazdı. Onu düğümüne hazırlaması gerekiyordu, zaten sikinin dibinde karıncalanmayı hissedebiliyordu, şişmeye ve partiyi durdurmaya hazırdı, ama en azından o zamana kadar uyarılmış ve yağlanmış olacaktı, çünkü onu diline karşı boşaltmaya tamamen niyetliydi. Kalçaları hareket ediyor, dili ona karşı çalışırken ağzına doğru küçük itişler yapıyor, bir sinek kuşunun kanatlarının hassasiyeti ve hızıyla klitorisinin üzerinde titreşiyordu ve iki parmağını içine kaydırduğunda, ona karşı bir gelme hareketiyle okşadığında, sırtı masadan yükseldi.

"Çok iyisin. Beni yalayışına bayılıyorum," diye sızlandı, başı bir o yana bir bu yana savruluyor, parmakları adamın saçlarını sıkıyordu.

Onun Moriah'sı -yumuşak, tatlı, cıvı cıvı Moriah'sı-gitmiş, yerini Heat'teki Moriah almıştı, bununla bir sorunu olduğundan değil. Lowell onun yüzüne daha sert vurmak ve daha hızlı boşalmak istediğini anlayabiliyordu ve babasının insanları küçümsemesiyle büyümüş olan küçük bir parçası onun bir kurt olduğu için yas tuttu, çünkü güzel bir kurt olabilirdi. Kızın çaresizliği damarlarında sıvı bir ateş gibi dalgalanıyordu ama adam kalçalarını aşağı bastırdı, steril kâğıt örtü kızın altında buruşup büküldü.

"Beni her gün böyle yalamanı istiyorum. Ağzına boşalmak istiyorum. Çok, çok iyisin. Lütfen

Beni boşalt." Sesi bir sızlanmaydı ama sözleri taşaklarının kasılmasına ve sikinin karnına doğru zıplamasına neden oldu. Geri kalan zaman boyunca her gün onu yalamaktan mutluluk duyacaktı, özellikle de ona ne kadar iyi olduğunu söylediğinde. Birdenbire küçük tabure yeterli gelmedi, kadının açılmış bacakları çok fazla davetkârdı ve adam çaresizce kendini onun sıcaklığına gömmek istedi. Dili iki katına çıktı, dudakları emmeye başladı ve kadın kendini tutamadan inledi. Lowell orgazmının ilk dalgasının kalçalarını titrettiğini, klitorisinin diline karşı titreştiğini, tatlı balının fışkırarak ağzını kapladığını hissetti ve gözleri kafasının içinde geriye doğru yuvarlandı.

Tek bir akıcı hareketle tabureyi itti, taşakları gerçekten de plastiği yırttığında yüzünü buruşturdu. Aleti çelik gibi sertleşmişti ve şimdiden boşalmak için yanıp tutuşuyordu. Haklıydı - muayene masası mükemmel bir yükseklikteydi. Moriah ona arzuyla parlayan patlak gözlerle baktı, sikini bir kez daha kavradı ve eve doğru kaymasını sağladı.

Kızın içine pompalamaya başladığında izlendiklerini hatırladı, çıplak kıcının bir piston gibi hareket ettiğini gören izleyicilerin ne düşündüğünü merak ediyordu, masanın onu tutmak için orada olduğuna şükreliyordu. Kendini farklı, daha iyi hissediyordu, bir şekilde, ki bu imkânsız görünüyordu çünkü ilk kez birlikte olduklarında kendini harika hissetmişti, ama şimdi her şey daha da gelişmişti. Sıcaklığından kaynaklanan aşırı kan akışı derisinin altında şişmiş, sikinin etrafına daha sıkı bir şekilde oturmuştu, başının genişlemiş kenarı içindeki her dalgalanmaya ve çıkıntıya takılıyordu. Adam her ileri itişinde tiz bir gıcırta çıkarıyor, düğümü girişine bastırıyor, ön kapısını çalıyor ve içeri alınmayı bekliyordu.

"İçime gel Lowell," diye hırladı Lowell'ın boynuna karşı, Lowell içindeki tatlı bir noktaya doğru sallanırken hâlâ o yüksek iniltiyi çıkarıyordu. "Lütfen, lütfen içime gel. Beni doldurmanı ve büyük düğümünü bana vermeni istiyorum."

Daha yeni başlamış olmalarına rağmen umutsuzca boşalmaya ihtiyacı vardı. Onun kokusu beyinde bir şeylere kısa devre yaptırıyordu ve onu temizlemek ve görüşünü sıfırlamak için taşaklarını boşaltması gerekiyordu ve kız ona bu kadar tatlı bir şekilde yalvardığında reddedemedi. Kadın adamın omuzlarını sıkıca kavradı ve Lowell gözleri kapalı bir şekilde ona başını salladı.

"Her şey daha kolay olacak. Sadece bunu hatırlayın. Bu ilk kez oluyor ve acıtabilir ama daha da kolaylaşacak." Kalçaları piston gibi hareket etmeye devam etti, her itişinde biraz daha genişledi ve sonunda düğümünü yerine ittiğinde oda bembeyaz oldu. Tüm bildiği, amcığının etrafındaki sıkışma, düğümündeki baskı ve parmaklarını klitorisinin üzerinde yuvarlarken sarsılma yollarıydı, onun içinde patlarken ona katılmak için o son zirveyi aşmasına yardımcı oldu.

"Aferin oğlum," diye mırıldanarak içine çekti.

Uzanmasına gerek kalmayacak kadar yakındı ve muayene masası gerçekten de mükemmel bir yükseklikteydi. Parmakları testis torbasının üzerine kapanıp, boşalırken taşaklarını ritmik bir şekilde sıkıttığında Lowell ürperdi ve kurdu da ürperdi, bacakları titriyordu, neredeyse onu ayakta tutabiliyordu. Başparmağı, kesesinin hemen arkasında nabzının attığı bölgeye bastırarak prostatını uyardı ve mevcut orgazma biraz daha fazladan sik beni yanlamasına oomph verdi. O sırada kadının beyinde onu jöleye çeviren bir şeyin kilidini açtığını fark etmedi ama neredeyse yere kayıyordu.

"Aferin oğlum," diye mırıldandı saçlarına karşı. "Benim için çok fazla boşalıyorsun. Ne kadar iyi bir çocuksun."

Ben böyle ölmek istiyorum. Bu daha önce de aklına gelen bir düşünceydi. O zaman, en iyi son kullanma koşullarının en sevdiği cinsel pozisyonda olacağını düşünmüştü - üçlü bir sandviçi doldurmak, aleti güzel bir kıza taşaklarına kadar gömülü, başka birinin aleti prostatını öperken, herkes ona dikkat ediyor, her şeyin merkezinde, tam olarak olması gereken yerde
- her taraftan zevk alıyordu. O zorlandı

Şimdi bunu değiştir. Heteroseksüel gibi sözcüklerden ya da bunun tam tersini ifade eden herhangi bir şeyden hoşlanmıyordu; iyi hissetmeyi seviyordu ve kiminle olursa olsun seks iyi hissettiriyordu ... ama kalbi nadiren bir faktör oluyordu.

Bu kıza aşık olabilirsin. Aptalca, aptalca, tamamen saçmaydı ve Grayson'ın sert sevgi dolu gerçekçiliğinden sağlıklı bir doz almaya ihtiyacı vardı, büyük olasılıkla ... ama bunun doğru olduğundan oldukça emindi ve genellikle hiçbir şeyden tam olarak emin olmazdı.

Aleti kadının içinde kasılmayı bırakıp son tohumunu da dışarı akıttığında Lowell'ın ayakları yerden kesilmişti. Her zaman ilk seferinde en sert şekilde boşalırdı. En acil, en baskıcı ve en hacimli olanıydı. Bu aynı zamanda ondan en çok şey götüren şeydi ve şimdi yapmak istediğı tek şey gözlerini kapamak ve düğümü yumuşayana kadar ona karşı uykuya dalmaktı. Henüz değil, diye hatırlattı kendine.

Muayene masası mükemmel bir yükseklikteydi ama şimdi bağlanmışlardı, kadının ayakları hâlâ üzengideydi ve adam geri adım atamıyordu.

"Tamam. Yapacağımız şey şu. Seni masanın kenarına çekeceğim, bacaklarını dikkatlice kaldıracaksın ve sonra belime saracaksın. Biraz acırsa şimdiden özür dilerim."

Düğüm onu çektiğinde inledi, bacaklarını dikkatlice üzengilerden çıkardı ve dar kalçalarının etrafına yönlendirmesine izin verdi, ayak bilekleri kışının kabarıklığının üzerinden geçti.

"Hastane önlüğü gibi, bunu da enine boyuna düşünmedim," diye itiraf etti ve omzuna yaslanan kızın gülümsemesini kazandı. "Ben yatağa doğru yürüyeceğim. Çekmemesi için kendini biraz sikimin üzerine bırak, tamam mı? Sonra ben çekilene kadar sarılabilirsin. Sonra da dediğin gibi dizlerinin üzerine çöküp güzelce ve derinlemesine içine almanı istiyorum."

Moriah ona kocaman bir sırtış atarak eğilip ağzının kenarını öptü ve sakız damlası kalbi titredi.

"Tamam, sana güveniyorum."

Lowell onları penguen yürüyüşüyle yatağa götürürken kapalı devre kameralara kaba bir el hareketi yapma içgüdüleriyle , Moriah bunu yaparken gıcırıyor, onları elinden geldiğince dikkatli bir şekilde yatağa indirdiğinde inliyordu.

"Şimdi ne olacak?" Burnunu adamın göğsüne sürterek nefes nefese sorguladı.

Ondan kurtulması en az yirmi dakika kadar sürecekti. Onun tekrar etrafında kasıldığını hissetmek istiyordu ve parmaklarını ona doğru kaydırırsa, nefis klitorisine daireler çizerse, yapacağını biliyordu. Bırak dinlensin. Yakın zamanda hiçbir yere gitmiyorsun.

"Şimdi bekleyeceğiz. İsterseniz biraz kestirin. Yirmi soru oyna. Çok meraklı biriyimdir. Bana en karanlık sırlarını anlatabilirsin. Ne istersen."

"Beni tekrar öp," diye fısıldadı, kalbini bir origami turnası gibi bükerek. Adam mecburen çaresizdi. Lowell yumuşak bir elle çenesini kavradı, önce üst dudağını, sonra alt dudağını, sonra da ikisini birlikte öptü, dilini hafifçe dudaklarının kenarlarında gezdirdi, ta ki kız ona giriş izni verene ve öpücük derinleşene kadar.

"Bu hafta akşam yemeği yiyebilir miyiz?" Gözleri kocaman açılmıştı, gözbebekleri hâlâ patlaktı ama sesindeki o akılsız sızlanma gitmiş, her zamanki cıvıltısı geri gelmişti. "Bunun muhtemelen kötü bir fikir olduğunu ve buluşmamamız gerektiğini biliyorum ama umurumda değil. Neden bunu kendi yöntemimizle yapamıyoruz?"

Tırnakları göğsünde kayarak ilerledi, avuç içi kalp atışlarına ulaştığında düzleşti ve Lowell cevap vermeden önce gözlerini kapattı.

Onun kalbini kıracaktı. Bunun başka bir yolu yoktu ve bunu kesinlikle biliyordu. Yumuşak, zayıf ve çok muhtaç biriydi ve bu programa kaydolmaması gerektiğini en başından bilmeliydi. Pickled Pig'deki masalarında otururlarken kardeşlerine ne yaptığını anlatmalıydı, Gray ve Trapp'in biraz konuşmasına izin vermeliydi.

Ama o bunu yapmamıştı ve artık çok geçti. Çok kolay bağılılıklar kurdu, çok çabuk aşık oldu ve kız onu paramparça edecekti.

Ama Lowell kendi kendine, yapacak başka bir şeyi olmadığını hatırlattı. Yalnızdı, depresyondaydı ve geleceği hakkında endişeliydi ve kırık bir kalbi olsa da olmasa da yine yalnız ve depresif olacaktı. Üçüncü teker olmaktan, bir eklenti olmaktan, burada tamamen amaçsız olmaktan bıkmıştı. Yaptığı şeyin bir hata olduğunu düşünüyordu ama bu onun yapacağı bir hataydı. Onun kalbini kıracaktı ama bu salgın sonsuza dek sürmeyecekti. Eninde sonunda buradan uçup gidebilecek ve kendini elinden geldiğince toparlayabilecekti. Hiçbir şey olmasa bile, Grayson'ın evinden birkaç saatliğine de olsa kurtulmuş olacaktı.

"Bu bir randevu," diye mırıldandı saçlarına karşı, çenesini bir kez daha ağızıyla buluşması için kaldırdı.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 7 Moriah

İlk ay ne bekleyeceğini gerçekten bilmiyordu.

Sanki o içeri girmeden önce saatlerdir prosedür odasında oturuyormuş gibi hissetmişti - saatlerce tüm düşünce sürecini çözmüş, tamamen eksik bulmuş, tüm kararlarını zayıf bulmuş, eve gitmesi ve bir daha asla evinden çıkmaması gerektiğine karar vermişti. Ne yaptığını bilmiyordu. Uzun zamandır tek bir şeye takılmıştı ve şimdi ona takıldığı için kendini suçlu hissediyordu. Takıntı değil. Ondan gerçekten hoşlanıyorsun. Ve o kadar uzun zamandır kimseden hoşlanmadın ki bu sana garip, yeni ve heyecan verici geliyor. Dolunaydan önce onunla tekrar bir araya gelmek istemiş, bunu Drea'ya söyleyerek hata yapmış ve karşılığında arkadaşının yargısına maruz kalmıştı.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum bebeğim. Donörünüzü seçmenizin tüm amacı, onlarla rahat hissetmenizdir, ancak onlar bunun bir parçası değildir. Genetik materyale katkıda bulunuyorlar, hepsi bu. Bebeğinizi onlarla paylaşmak zorunda değilsiniz; velayet ya da onların fikirleri hakkında düşünmek zorunda değilsiniz. Bu iş böyle yapılmıyor. Onu bu işe dahil etmenin iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

O sırada arkadaşının sözlerine katılmıştı ama üzerinde düşündükçe Drea'nın kendi durumundan bahsettiğini ve bunun ötesini düşünmediğini fark etti. Elbette, o ve Elijah donörleriyle zaman geçirmek ya da donörlerinin gereğinden fazla işin içinde olmasını istemiyorlardı - Elijah'ın diğer adamın karısını becereceği gerçeğiyle yüzleşmesi gerekiyordu ve kendi hayatlarının iyiliği için bunu sineye çekebilecekken

Bebeğim, onunla kırmızı şarap ve peynir fondü eşliğinde vakit geçirmek istemiyorlardı.

Moriah'nın böyle bir kısıtlaması yoktu. Tek başınaydı, bunu tek yapıyordu. Bu şimdiye kadar düşündüğün en aptalca şey. Ne düşünüyorsun?! Düşünmüyorsun; sorun da bu. Evliyken bebek sahibi olmak istiyordun. Şimdi yalnız olduğuna göre hâlâ istiyor musun? Cevabını bilmiyordu ama kendini sorgulaması için çok geç görünüyordu.

Lowell nihayet doğduğu günkü gibi çıplak bir halde odaya girdiğinde, bunun bir önemi olmadığına karar verdi. Onunla ilgili doğru seçimi yapmıştı, arkasındaki neden ne olursa olsun ve onunla zaman geçirmeye devam etmek istiyordu. Adam enerjiyle doluydu ve onun bu kadar gülünç ve abartılı olmasına bayılıyordu.

"Beni herkesten daha iyi yiyorsun," diye boynuna karşı, onun bu iltifat karşısında titrediğini hissetti. "Beni çok iyi hissettiriyorsun."

Adamın yakınlığı, damarlarındaki sıcaklık cızırdarken kadının iki büklüm olmasına neden oldu. Odaya girdiği anda bacakları açılmaya hazırdı ve inlediğinde, boşalırken siki içinde sarsıldığında, testislerini tekrar kavradı. Onun nabzının atması, zonklaması, onun için boşalması hissini seviyordu, başparmağı o spazm geçiren kası arıyordu.

"Aferin oğlum. Benim için çok fazla boşalıyorsun."

Adamın omurgası titriyor, taşakları elinde titreşiyor gibiydi ve eğer bu şekilde zonklamasına neden olacaksa ona sonsuza dek iyi çocuk demekten mutluluk duyacağına karar verdi.

Adam onları beceriksizce yatağa götürdüğünde daha fazlası için hazırdı. Elleri bağlıyken vücudunu öpebildiği kadar öpmüştü, her çekiş rahatsız edici bir acı veriyordu, en azından öyle olmayana kadar. Düğümü kızın açıklığını test ettiğinde başının nasıl geriye düştüğünü, gözlerinin nasıl kapandığını ve parmaklarının kızın klitorisine inip onu kararlılıkla ovuşturduğunu fark etmişti.

"Beni sıkıldığını hissetmek istiyorum," diye inlemişti saçlarına karşı, kadın elinin içine girmeye başladığında. Klitorisini iki parmağının arasına hapsetmişti ve başparmağının ucu açıktaki incinin üzerinde çalışıyor, başlığını çarpıyor ve yıldızlar görmesine neden oluyordu. "Sikimin yeniden sertleştiğini hissedebiliyor musun? Aminin onu sıkıca kavradığını hissetmek istiyorum. Benim için boşalacak mısın, Moriah?"

Klitorisi kıvılcım çıkarıyormuş gibi hissetti ve onu ateşli bir doruğa kadar ovuşturduğunda, tam olarak istediği gibi yaptı.

Onu ikinci kez becerdiğinde, dizlerinin üzerine çöktürmüş, sikini içine alabildiğince derinlemesine pompalamıştı. Taşaklarının kıza çarparken çıkardığı ses odada müstehcen bir perküsyona dönüşmüştü ve kız kameraların bunu duyup duymadığını merak ediyordu.

"Çok iyi hissediyorsun," diye inledi boynuna doğru, kalçaları hiç yavaşlamıyordu. "Düğümümü almaya hazır mısın? Çünkü sikim patlamaya hazır."

Boşaldığında, düğümünün baskısı onu uçurumun kenarına itti ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi, boğazının arkasında tadına bakabileceğinden emin olana kadar onu sıcak, kalın salgısının fışkırtma üzerine fışkırtmasıyla doldurdu.

O zaman ikisi de yatakta uyuyakalmıştı. Önce kadın uyandı, adamın içindeki düğümün vericiliğini test etti ve kendi kendine çekilebileceğini fark etti ama bunu istemedi. Adam onun etrafında kıvrılmış, bir kolunu beline dolamış, dizini bacaklarının arasına sokmuş, nefesini ensesinde hissetmişti. Onunla daha yeni tanışmıştı ve bunu düşünmek aptallığın da ötesindeydi ama kendi yatağında böyle uyanmak istediğini düşündü.

Onu üçüncü kez becerdiğinde, onları kameralarda gören izleyicilerin ne düşünmüş olabileceğini merak etmişti. Lowell küçük bir sonsuzluğu onun vücudunda aşağı doğru öpüşerek geçirdi, boğazının çukur nabız noktasını emdi, pembe meme uçlarının her birini ağzına aldı, çekerken dişlerini üzerlerinde gezdirdi, göğüslerinin üzerinden öptü ve

Karnı, kalçaları ve tümseği, yüzünü bir kez daha bacaklarının arasına daldırdı.

"Seni içimde istiyorum," sızlanıyor, adamın boynunu tırmalıyor ve kıvranıyordu. "O koca sikini tekrar içimde istiyorum Lowell."

Sonunda sikini içine bastırduğında, nefes nefese kalmış, onun için yalvarmış, parmaklarını saçlarına dolamış ve tırnaklarını sırtına geçirmiş, içine girerken bacaklarını dar kalçalarına dolamış ve ona olabildiğince sıkı sarılmıştı.

"İşte benim iyi oğlum," diye mırıldandı, inlediğinde onu daha sıkı kavradı.

"Sanırım organlarım kurumaya başlıyor," diye mırıldandı içine dördüncü kez dökülüştünden sonra saçlarına.

Moriah'ın hamile kalması gerekiyordu ama bu, adam kadının derinliklerine gömülmedikçe, düğümü güçlü tohumunu kök salması için vücudunda tutmadıkça gerçekleşmeyecekti ama Moriah, adamın göğüslerine ve karnına girip onu yapışkan beyaz kreminden iplerle kaplamasını düşünmekten kendini alamıyordu. Onu eve getirmek ve kendi yatağında sikmesine izin vermek istiyordu, dizlerinin üzerine çöküp sikini yutmak istiyordu, ağzında patladığını hissetmek istiyordu, şişko testisleri nabız gibi atıyor ve bunu yaparken ellerinde kasılıyordu.

"Sanırım bunu söylemek zorunda kalabiliriz. Beni kuruttun, cadaloz."

Boğazına doğru güldü ve ağzının köşesini öptü. "Beni beklemek ister misin? Gelip bana bir tür tıkaç ya da başka bir şey takmaları gerekiyor ve sonra _"

"Yapamam," diye sertçe araya girdi. "Gitmek zorundayım; bu konuda çok ama çok kesin konuştular. Siz daha muayene masasına geri dönmenden önce 'bağışçıların binadan çıkmasını sağlamak için' her yerde güvenlik kameraları var."

Onu son bir kez öptü, uzun ve kalıcı, burnunun ucuna yumuşak bir öpücükle noktaladı. "Umarım

Ateşinizin geri kalanı çok da kötü değil."

"Lowell," diye seslendi ve yatağın birkaç metre uzağındayken onu durdurdu. "Üstünü iyi değiştirdin mi? Dikkatli ol, tamam mı? Dışarıda başına bir şey gelmesine izin verme."

Bir kurt olarak geçirdiği süre boyunca ona neler olduğunu, vücudunun nasıl değiştiğini ve nasıl geri döndüğünü hayal bile edemiyordu ve bu düşünce onu büyülüyordu. Onun neye benzediğini, yumuşak ve kabarık mı yoksa keskin dişleri ve pençeleriyle kaba mı olduğunu bilmek istiyordu. Diğer formunda neye benzediğini, nasıl davrandığını ve geri döndüğünü bilmek istiyordu.

Sırıtarak ona göz kırptı.

"Olmadığından emin olacağım. Yakında görüşürüz, tamam mı?"

Ona taktıkları tıkaç tam olarak Drea'nın tarif ettiği gibiydi, ampul yerinde kalacak kadar sertti ama kaslarının etrafında yetecek kadar ezilmişti ve onu ateşinin önümüzdeki 24 saati boyunca idare edecekti. Moriah topun etrafında kaç kez kasıldığının sayısını unuttu, onun gibi davranarak koleksiyonuna onun düğümünün çevresine yaklaşan bir oyuncak eklemesi gerektiğine karar verdi ve klinik prosedürleri arasındaki haftalarda ona odaklanacak bir şey verdi.

Ayın ertesi günü onu aramıştı, nasıl hissediyor olabileceğinden emin değildi. Değişimden sonra uzun bir iyileşme süreci mi geçirdiğini, bir lastik bant gibi hiç atlamadan geri mi döndüğünü yoksa her ay yatağa mı düştüğünü bilmiyordu. Her ay haftanın yarısını yatakta iyileşerek geçirmeleri gerekseydi, dünyanın her yerinde iktidar kurtadamlar olmazdı, saçmalama.

Ben iyiyim. Yorgunum, hala biraz ağrım var.

Şu anda Fransız tostı ve domuz pastırmasıyla karnımı doyuruyorum, bu yüzden gerçek bir şikayetim yok.

? Ayı iyi atlattın mı?

Telefonuna bakarak sırtıttı, içini bir sıcaklık kapladı.

Drea haklıydı. Daha sonra araba yoluna geri döndüğünde berbat bir haldeydi, eve dönüş yolu boyunca her dur işaretinde ve kırmızı ışıkta amcığı ampulün etrafında sıkılıyordu. Kaslarını titretmiş, adamın içine boşaldığı hissini yeniden yaratmaya çalışmıştı, ta ki direksiyonu parmak eklemleriyle kavrayıp, kendini parmaklamak için kenara çekmeden eve varıp varamayacağından emin oluncaya kadar. Sızlanıp inledi, içindeki ampulün baskısına karşı kalçalarını eğdi, tekrar onun siki olmasını diledi, damarlarındaki sıcaklığın tamamen sönmediğini fark etti. Yeni doğmuş bir geyik yavrusu gibi titreyen bacakları üzerinde araba yoluna doğru yürümüş, külotundaki lezzetli karmaşayı hissetmeye başlamıştı bile.

Duşta fişi çekmen gerekecek. Çok dağınık. Drea ona böyle söylemişti. Moriah fişin halkasını kavrayıp hafifçe çekiştirdikten sonra, Drea'nın onu becerme şeklinin zayıf bir benzeriyle tekrar içeri iterken, arkadaşının da aynısını yapıp yapmadığını merak etti. Drea'nın yabancı kurt adamın düğümünün hayali varlığını hâlâ içinde hissedip hissetmediğini, kasları onun etrafında sıkılaşıp siki patlarken menisinin basıncının onu bir balon gibi şişirip şişirmediğini merak etti.

Duş barına tutunmuştu, tutunacak bir şey olduğu için rahatlamıştı çünkü aksi takdirde, ampulle kendini becerirken muhtemelen fayanslara kayacaktı, gözlerini kapatıp Lowell'miş gibi yaptı, kalın siki her itişte G noktasına sürdü, ağır topları ona tokat attı ve kalın düğümü kalçalarının her pompasıyla seksinin dudaklarını öptü, yerine itilene kadar giriş talep etti, onu bir şarap fıçısı gibi durdurdu ve onu bir tane kadar çok cum ile doldurdu.

Fişi tamamen çektiğinde, birlikte geçirdikleri öğleden sonranın kanıtları kanalizasyona dökülürken, duş fayanslarına sıçrayan salıverme sesi onu inletmişti.

Atlattım, diye cevap vermişti.

Belki gelecek ay plan yapabiliriz?

Onu bunu sormaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyordu ve gönder tuşuna basar basmaz ciğerleri sıkışmış, yaptığı her şeyi ikinci kez tahmin etmişti.

Kesinlikle!

Ailem ertesi gün herkesi brunch'a çağırıyor ama bire bir görüşmeye hayır diyeceğimi düşünüyorsanız Bebeğim, sanki benimle hiç tanışmamışsın gibi.

Onun cüretkârlığına yüksek sesle gülmüştü, özünde bir veletti ama sevimli biriydi.

Artık görünmez ve bağlantısız hissetmek zordu çünkü artık biri için var olmuştu. Sonraki bir hafta boyunca günler boyunca ona mesaj attı, daha önce eksikliğini hissettiği rastgele küçük mizah ve sohbet parçaları ve telefonunun çalacağı anı yaşamaya başlamıştı, eğer arayan Drea, arkadaşları Ava, kasabadaki bir fırıncı ya da annesi ise hafifçe sönüyordu.

İşi, ailesi ve seyahat arzuları hakkında sorular sordu. Ona denizaşırı ülkelerde geçirdiği zamanlardan, çocukluğundan hikayeler anlattı; bunların hepsi, yaramazlıklarda hiçbir suçu olmadığını iddia etmesine rağmen, her zaman merkezinde kendisinin olduğu özenle hazırlanmış şamataları içeriyordu ve bundan sonra ne yapacağını bilmediğini, aynı kapasitede işe geri dönemeyeceğini ve varlıklı erkek kardeşinin sırtından geçinme planının, erkek kardeşinin kız arkadaşı tarafından engellendiğini itiraf etti.

Akşam yemeği için buluştukları gece bu konu gündeme geldi. Greenbridge Glen'i önermişti, çünkü burası çoğunlukla insan olmayanların yaşadığı bir yerdi ve dolayısıyla iş yerleri açıktı. O gece dolabının önünde durup ne giymesi gerektiğini düşünürken, Moriah kendini hiçbir yerde tam olarak var olmayan, sınırdaki bir boşlukta asılı kalmış gibi hissetmekten alıkoyamadı.

Cambric Creek'teki komşularından uzaklaşmış hissediyordu. Sorben o kadar içine kapanık bir huysuzdu ki, topluluk çapındaki etkinliklere hiç katılmamışlardı.

Kalabalıktan hoşlanmadığı için festivallere ve sokak panayırılarına katılmadılar ve kadın toplum merkezinde hiç ders almadı. TDT çiftliklerinden ürün toplamanın sakıncalı olduğuna karar vermişti ve Drea hiçbir zaman Cumartesi günleri düzenlenen Maker's Mart'a tek başına katılmak istememişti. Drea ile tanışana kadar kasabada pek arkadaşı olmadığını fark etmişti, en azından kendi gelişimleri dışında. Son yıllarda bunu değiştirmek için çabalamıştı ama yine de gecikmiş bir çabaydı bu.

Kendisini Cambric Creek'teki topluma ait hissetmiyordu ve pandemi başladığından beri Moriah insan dünyasından da ne kadar uzak olduğunu fark etti. Neredeyse on yıldır insanların çoğunlukta olduğu bir kasabada yaşamamıştı. Ailesi çok uzaklardaydı ve Bridgeton'a sık sık gitmek için bir nedeni yoktu. Pandemi onu teğet geçiyordu, tüm küresel insan topluluğu bu korkunç zamanda bir araya toplanmıştı ama o büyük ölçüde etkilenmemişti, evini terk etmemekten ve benzer şekilde uzaklaştığı komşularının insan olmayan nüfusu arasında kalmaktan memnundu.

Coşkulu gebe partnerinde çok çekici bulduğu şeylerden biri, onun da benzer şekilde yerinden edilmiş ve arkadaşsız olması, ailesine uyum sağlayamaması, topluma uyum sağlayamaması ve ona göre hiçbir yere uyum sağlayamamasıydı. Size mükemmel bir şekilde uyuyor.

"Size bir soru sorabilir miyim? Duyarsızca olacaksa şimdiden özür dilerim, ama ben sadece Nedenini anlamakta zorlanıyorum..."

Bütün gece sormak istediği sorunun etrafında dans edip durmuştu ve kadın onun dile getirmesine gerek kalmadan sorunun ne olduğunu biliyordu.

"Bunu neden yapıyorum?"

Boynu kızardı ve öne doğru eğildi.

"Bu çok uzun zamandır istediğim bir şeydi," diye mırıldandı. "Çok genç evlendim. Bunu şimdi anlıyorum. Daha fazla yaşamaya ihtiyacım vardı. Dünyayı tek başıma daha fazla deneyimlemem gerekiyordu.

Yaşamak için biraz daha zamanım olsaydı kocama evet bile demeyebilirdim."

Sorben'le hâlâ birlikteyken klinik bir tanrıça hediyesi olabilirdi. Sorben'in metodolojiyi kabul etmesi gerekse bile, evliliği içinde istediği bebeğe sahip olmanın bir yolu. Şimdi ise bundan pek emin değildi. Moriah bunu yüksek sesle nasıl itiraf edeceğini bilmiyordu, en azından kendine. Bu tek şeyi çok uzun zamandır istiyordu ve bu fırsatın peşinden gitmemek... boşa harcanan onca zaman için kendini aptal gibi hissetmeden fikrini değiştirmiş olmayı kabullenemiyordu. Bridgeton'daki doğurganlık kliniğinde harcadığı zaman ve para, evliliğinin sağlığı, yıllar boyunca döktüğü onca gözyaşı. Ve daha da kötüsü, fikrini değiştirip değiştirmedini bilmiyordu, sadece ne istemesi gerektiği konusunda kafası karıştı.

"Özür dilerim, sizi üzmemek istememiştim; muhtemelen Şu anda çok kaba bir pislik gibi davranıyorsun," diye hayıflanmıştı. "Sanırım neden ... bilirsin işte," yerine bu yöntemi seçtiğinden emin değilim.

"Bir ortak bulmak," diye cevap verdi, zorlukla yutkunarak. Drea'nın heyecanına kapıldığını kendisi de itiraf etti. Yıllardır bir bebek istiyordu, Drea da öyle; arkadaşlıklarının ortak dokusu buydu ve şimdi bir tane edinmenin bir yöntemi vardı ve böyle bir fırsatı nasıl geri çevireceğini bilmiyordu.

"Yani," diye garip bir şekilde güldü, "kendi başına bir kurt adam yetiştirmek vahşi bir macera olacak. Eğer yapmayı planladığın şey buysa. Umarım sana ders falan veriyorlardır."

Gözlerini kırpıştırarak adama baktı ve uzun süre ne dediğini anlayamadı.

"Oh, ben-ben olmayacak mıyım? Bu işler böyle yürümez. Özür dilerim, sanırım sizin aynı şekilde yetiştirilmediğinizi fark etmedim."

Lowell'ın kara kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaştı ve süreci duraksayarak açıkladı. Rahim içi bastırma.

Uygulanması güvenliydi; bu konuda kendisine defalarca güvence verilmişti ve tüm bu süre boyunca kliniğin gözetimi altında olacaktı. Bebek doğduktan sonra aylık aşılar için geleceklerdi, tıpkı onunki gibi, tipik bir takviyeden farklı değildi.

"İşte bu " diye açıklamıştı Dr. Ulric gülümseyerek. "Rahim içi bastırma ve ardından erken çocukluk dönemine kadar devam ettirme, ergenlikteki ilk değişimin asla gerçekleşmemesini sağlar. Çocuğunuz, tüm niyet ve amaçlar için, tıpkı sizin gibi insan olacak."

Göz kırpma sırası Lowell'daydı, uzun ve yavaş bir şekilde ve o da kıpırdandı.

"Kurt adam olmayacaklar mı? Anladığımı sanmıyorum. Bu nasıl oluyor?"

Önerdiği restoran sessiz ve karanlıktı, bu da sohbetlerine özel bir inziva havası veriyordu.

"Peki, baskılayıcıları uygulamaya başlıyorlar mı? . İğneleri doğrudan göbek kordonundan alacağım."

Masanın karşısında Lowell geri çekildi.

"Kulağa gerçekten acı verici geliyor," dedi şüpheli bir ifadeyle ve yüzünü buruşturdu.

"Evet, sanırım öyle. Arkadaşım, şu hamile olan mı? Klinikteki mi? Önümüzdeki hafta ilk aşılara başlayacak. İkinci üç aylık dönemin ortasından önce başlamak çok tehlikeli, ama bebeğin yeterince iyi geliştiğini düşündüklerinde aylık iğnelere başlıyorlar. Tıpkı benim kızgınlığı uyarmak için aylık iğneler yaptırmam gibi. Bebek doğduktan sonra da birkaç yaşına gelene kadar klinikte aylık aşılarla devam ediyoruz. Hepsi bu kadar."

Adamın yüzündeki ifadeden hoşlanmamıştı. Belli belirsiz bir şekilde dehşete düşmüş görünüyordu, işleminden mi yoksa kendisinden mi, emin değildi.

"Annen de baban da kurt adam mı?" diye sordu, adam hemen bir şey söylemeyince. "Annem dediğini biliyorum ama emin değildim-"

"Ah evet. Babam kesinlikle bir kurt adam. Bunu inkâr etmek mümkün değil." Sessizce kıkırdadı, gözleri bir anda ondan milyonlarca kilometre uzaklaştı.

O gece onu arabasına kadar geçirdiğinde hâlâ sakinleşmemişti ve gömleğinin önünü tutarak gitmesini engelledi.

"Bana bunun iyi bir şey olduğunu söyle," diye ağzından kaçırdı, gözyaşları aniden çok yakındı. "Olmadığını hiç düşünmedim mi? Klinik kurtadamlar tarafından işletiliyor, ben de sadece ... diye düşündüm. Bana tüm bunların senin için sorun olmadığını söyle, lütfen."

Lowell uzun, sonsuz gibi görünen bir an boyunca tereddüt etti.

"Bilmiyorum. Sadece şaşırdım, sanırım? Bunu bize söylemediler, yani... Eminim sorun yoktur. Değil mi? Etik olmayan bir şey yapmıyorlar, bu şekilde açıkta değiller sanırım. Sadece şaşırdım, hepsi bu. Sanırım ne beklediğimi bilmiyorum. Atlamadan önce etrafıca düşünmek benim güçlü yanlarımdan biri değil."

Eğildi, adamın dudaklarını kendi dudaklarıyla yakaladı, adamın elleri beline dolanıp onu kendine doğru çektiğinde memnun oldu. Adamın elleri onu arabaya doğru kaldırdı ve kadının elleri adamın kemerine doğru indi. Hiçbir şey akıllıca değildi; hiçbir şey mantıklı değildi. Onun kafa karışıklığını anlıyordu, anlıyordu çünkü bunu kendisi de hissediyordu.

O hafta terapide itirafını kısık bir sesle yapmıştı ama sfenks her zamanki gibi onun sözlerinden rahatsız olmamıştı.

"Peki sen bu konuda ne hissediyorsun? Onun ne düşünebileceği konusunda çok fazla endişe duyuyorum, ancak bu konuda kendi duygularınızı tartıştığınızı duymuyorum."

Sfenks'in sesi rahattı ama yine de sandalyesinde rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Bu yeni bir sorgulama değildi.

"Daha önce aktarım hakkında konuşmuştuk, değil mi? Bu genç adamlar aynı türden kişilik çatışmaları yaşıyor gibi görünmüyorsunuz, dolayısıyla kendinizi ifade etme korkunuzu bu yeni ilişkiye taşımanıza gerek yok."

Moriah zorlukla yutkunarak başını salladı. Kendisine görüntülü konuşma seçeneği sunulmuştu ama o ofise gitmeyi tercih etmişti. Çevresiyle oyalanmak çok kolaydı, tele-sağlık randevularını günün işleri listesine yerleştirmek çok kolaydı, hepsi de evinin rahatlığında tamamlanmıştı. Ofise geldiğinde daha büyük bir sorumluluk duygusu hissediyordu. Daha kaygılıydı, ama bu kaygı işi ciddiye aldığı anlamına geliyordu, dedi kendi kendine.

"Nasıl hissettiğimi bilmiyorum. Bunun gerçek bir cevap olmadığını biliyorum ama . . . Bilmiyorum."

"Bu gayet iyi bir cevap. Ama bunu biraz daha irdeleyelim. Nasıl hissettiğinizi bilmiyor musunuz? Ya da nasıl hissetmeniz gerektiğini bilmiyor musunuz? Çünkü hissettiğiniz şey basitçe neyse odur. Gerekçeler atfetmenize gerek yok. Sadece kabul etmeniz gerekir. O yüzden tekrar sorayım. Bu konuda nasıl hissediyorsun?"

Gözleri yaşlarla doldu ve son beş yılın hayal kırıklığı boğazında düğümlenerek onu boğdu.

"Kafam karışık. Kafam karışık ve kendime kızgınlım ve onunla birlikte olmaktan keyif alamadığım için deliriyorum. Ve onunla vakit geçirmeyi gerçekten seviyorum."

"Neden onunla vakit geçirmekten keyif almıyorsun? Bu bir yargılama değil; sadece soruyorum. Anlamama yardım et."

"Çünkü bu gerçek bir ilişki değil. Onunla klinik dışında bile görüşmemem gerekiyordu. Gerçi bunu bilmiyordum. Hamile kalmaya odaklanmam gerekiyordu, hepsi bu."

Moriah sfenksin gözlüklerini çıkarışını izledi ve nazikçe gülümsedi. Düz siyah saçları ve geniş bir ağzı vardı, sandalyesinde kendini ayarlarken geniş aslan pençeleri halıyı itiyordu, pençeleri keskin bir pembeye boyanmıştı.

"Bu kararı kim verdi?" Yine gelişigüzel sordu. Her soruyu hava durumu sorgusu kadar zararsız hale getirmenin bir yolunu bulmuştu ve Moriah

Neden bu kadar işe yaradığını bilmiyordu ama normalde her yönden üzerine geldiğini hissettiği yargının yükünü hafifletmişti.

"Bu yüzden klinikteyim, bu bir dölleme yöntemi. Önemli olan hamile kalmak -"

"Ama odaklanmanıza izin verilen tek şeyin bu olduğuna kim karar verdi? Klinik size orada tedavi gördüğünüz süre boyunca başka hiçbir arzu ya da duyguya sahip olmamanızı kabul eden bir sözleşme mi imzalattı?"

Moriah burnunu çekerek, "Yaptım," diye cevap verdi.

"Kararı ben verdim." "Ama Bu a karar o görünüyor için olmak yapmak sizi perişan eder.

Şimdi size şunu sorayım - kendinize başka şeyler için yer açsaydınız ne olurdu? Birdenbire artık hamile kalamayacak mısın? Çünkü hissediyorum ki ihtiyaç için hatırlatmak

Sen, Moriah, var. Gebe kalmanızı fiziksel olarak engelleyen hiçbir şey yok. Yaşadığınız sorunlar içinde senin EVLİLİK vardı tamamen temelli üzerinde farklı

biyolojiler."

"Ama uzun zamandır tek odaklandığım şey buydu. Diğer klinikte o kadar çok para harcadık ki -"

"Kimin umurunda?" diye omuz silkti sfenks. "Bugün çok fazla sözünü kesiyorum ve özür dilerim," diye güldü, her duyduğunda Moriah'nın yüzüne bir gülümseme getiren o mükemmel kahkahasıyla. "Ama ben sadece seni doğru yolda tutmak istiyorum; ikimiz de aynı düşünce yapısına tekrar tekrar dönmeyi ne kadar kolay olduğunu biliyoruz. Ne kadar para harcadığın kimin umurunda? Sorben gitti. Harcadığınız o para da gitti. Bunun için kendinizi cezalandırmak onu geri getirmeyecek. O prosedürler için harcadığınız para, kocanızla evliliğinizde yaptığınız bir seçimdi. Evliliğiniz sona erdi. Geçmişte kalan ve tek başınıza yapmadığınız seçimler için kendinizi hırpalamayı bırakabileceğiniz bir noktaya gelmemiz gerekiyor. Şimdi seni bu kararı vermeye kim zorluyor?"

"Hiç kimse," diye mırıldandı usulca. "Kimse beni zorlamıyor. Ama . . ."

Sfenks başını sallayarak kaşlarını cesaretle kaldırdı.

" et. Ama ne?"

Moriah gözlerini kapattı, keskin bir şekilde nefes aldı ve vınlayarak verdi.

"Uzun zamandır odaklandığım tek şey buydu. Bundan sonra ne yapacağım? Ya Drea ve ben artık arkadaş değilsek? Eğer bu ben değilsem kim olacağımı bilmiyorum."

Sfenks ısıltı ısıltı gülümsedi. "Bunlar harika sorular; seninle gurur duyuyorum. Hepsini teker teker ele alalım, tamam mı?"

Moriah başını salladı ve koltuğuna geri yerleşti. Bunu biriyle konuşması, ne yapacağına karar vermesi gerekiyordu çünkü hayatının son iki yılında olduğu gibi zaman neredeyse hiç fark etmeden akıp gidiyordu. Saatler günleri, günler haftaları, haftalar ayları, aylar ayları zar zor hatırlıyordu ve bu ay da bir istisna değildi.

Dolunay bir kez daha belirmişti ve ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

OceanofPDF.com

Lowell

ÇOK UZUN BİR İKİ HAFTA OLDU.

Akşam yemeğinden sonraki hafta, kardeşleriyle eğlenmek için iyi bir çaba göstermişti. Her hafta Grayson ve Trapp'la birlikte iş merkezindeki popüler bir gastropub olan ve her zaman görmeye ve görülmeye gelenlerle dolup taşan Pickled Pig'e gidiyordu. Trapp ve Gray tamamen rahat görünüyorlardı ama Lowell her hafta gözlerin üzerlerine kaydığını, kafaların bir araya geldiğini ve aralarındaki Hemmings hakkında fısıldaştıklarını hissediyordu.

Grayson ve Trapp'in her hafta nasıl bu kadar çok konuşacak şeyleri olduğunu anlayamıyordu. Ona öyle geliyordu ki, aktif olarak işle meşgul olmadıkları günün her dakikasında birbirleriyle telefonda konuşuyorlardı, ama masalarına oturur oturmaz kalkıyorlardı - Lowell'in hiçbir referans çerçevesine sahip olmadığı şeyler ve insanlar hakkında dedikodu yapıp haykırıyorlar, planlar yapıyorlar ve birbirlerine haftalarının küçük ayrıntılarını anlatıyorlardı.

Bu, Owen'la böyle davranmaları gerekip gerekmediğini merak etmesine neden oldu. Grayson ve Trapp çok farklı insanlardı ama özlerinde birbirlerine ikizler kadar bağlıydılar ve Lowell ile gerçek ikizinin tek bir ortak noktası bile yokken bu açıkça haksızlık gibi görünüyordu. Owen sessiz, kibar ve asil biriydi ve her zaman da öyle olmuştu; her yönden onun tam tersiydi.

Lowell kendini bildi bileli kardeşinin yanında olmak onu gerginleştirirdi. Owen çok sessiz ve durgundu ve küçükken bu Lowell'in beyninde bir şeyleri tetikliyor gibiydi - daha gürültülü, daha şamatacı, daha fazla olmak. Hiçbir zaman çocukken oynadıkları oyunları oynamak istemediler ve oynadıklarında da kavgaya ettiler. Owen, Lowell'ı hile yapmakla suçluyordu,

Owen'ı işleri bilerek uzatmakla, çok uzun sürmekle ve elini zorlamakla suçlardı. Çocukken ikiz olmaktan nefret etmişti. Bir başkası gibi giyinmek, oyuncaklarını paylaşmak, annesinin sınırlı ilgisini paylaşmak, sahip olduklarını düşündüğü kıyıntıları paylaşmak istemiyordu - ve üç didişen aşırı başarılı ebeveynlerini şaşkına çevirdikten sonra geriye kalan tek şey kıyıntılardı. Birlikte oynamaya nasıl başarlarsa başlasınlar, her zaman aynı şekilde sona eriyordu - Lowell, Grayson ve Trapp'i aramaya giderken daha mutluydu ve Owen, Lowell'ın olmadığı zamanlarda daha mutlu görünüyordu.

"Hayır diyemezsin. Anlamadığın kısım bu. Hiçbir şeye hayır diyemezsin." Konuşmanın içeriğini bilmiyordu ama görünüşe göre için olmak at Grayson'ın Gider. Trapp görünüyordu

Çok memnun oldum.

"Eğer senden 10 karatlık bir elması olan bir istiridye için dalmanı istiyorsa, lanet elmasın cebinde olduğundan ve istiridyenin kulübenin altındaki suya demirlediğinden emin olsan iyi edersin. Tüm dünyaya senin nasıl bir pislik olduğunu anlatan altın bir gök yazısı istiyorsa, bunu nasıl yapacağını bulmalısın. Bu bir özür gezisi. Hiçbir şeyin üzerine fiyat etiketi koyamazsın."

"İstiridyelerin incileri vardır," dedi Lowell şaşkınlıkla, yeni gelmişti. "Neyi kaçırıyorum?"

"ne olduğu önemli değil. Hindili sandviç istese de fark etmez. O istiridyeye dalacaksın ve sandviçini ıslanmadan yukarı çıkarmanın bir yolunu bulacaksın. Hayır diyemezsin."

Grayson inledi. "Zaten neredeyse yarım milyon harcadım, ve daha ayrılmadık bile. Sahip olduğum her şeyi benden alacak."

Trapp başını arkaya atıp gülerken Lowell konuşulanları anında anlamıştı. Grayson süper kötü kız arkadaşını aylar önce işlediği büyük bir suçun kefaretni ödemek için abartılı bir tropik tatile götürüyordu.

Daha önce. Lowell sessizce Fransız Polinezyası'na defalarca gittiğini ve ancak birkaç yüz dolar harcadığını düşündü - yerlilerle tanışmış, onların yediği yerde yemiş, geziye ihtiyaç duymadan kristal berraklığındaki sularda yüzmüş ve iş onu oraya her götürdüğünde mükemmel vakit geçirmişti - ama bir şekilde kardeşi daha oraya varmadan yüz binlerce dolar harcamayı başarıyordu. Bu doğru.

"Neyin çok daha ucuza mal olacağını biliyor musunuz? Çift danışmanlığı. Duygularınız hakkında yeterince iyi konuşmayı öğrenebilirsiniz, böylece kız arkadaşınız sizi her üzdüğünde tatile başka kadınları getirmek zorunda kalmazsınız. O da tamamen anlaşılabilir olan saldırganlığını ezmeye çalışmadan ifade etmenin sağlıklı yollarını öğrenebilir. Muhtemelen cebinizden bir şey ödemeye bile gerek kalmaz. Ama gerçek şu ki, bu seyahatte onun istediği hiçbir şeye hayır diyemezsiniz. Suçu sen işledin ve şimdi bedelini ödemek zorundasın. Kanla ya da parayla, hangisini isterse. Ve evet, sahip olduğun her kuruş için seni kesinlikle alacak."

"Evlilik sözleşmeleri bunun için değil mi?" Lowell kaşlarını şaşkınlıkla birbirine vurarak sordu. Trapp, tıp fakültesindeki kız arkadaşıyla herhangi bir evlilik sözleşmesi yapmadan düşüncesizce evlendiğinde okulda değildi ve bu durum babalarını çok şaşırtmıştı. İlişki bir ya da iki yıl sonra bozulduğunda, üç halkalı bir sirke dönüşmüştü.

Trapp neredeyse kahkahalara boğulurken Grayson, "Ona evlilik sözleşmesi yapmaya kalkarsam beni uykumda sünnet eder," diye düşündü.

İkisi sohbetlerine devam ederken Lowell bara doğru kaymış, barın kenarındaki özel kokteyl menüsüne uzun uzun bakmış, beyni tek bir kelimesini bile çözememiş, kendi düşüncelerine dalmıştı.

Birlikte akşam yemeği yemek istemişti. Bu bir randevu, söylediği buydu. Ama değildi, gerçekte ve kalbinde değildi,

Bunu biliyordu. Her şey hakkında kendini daha iyi hissettirmeye, bunu daha az bir işlem gibi göstermeye çalışıyordu ve ilk kez, gerçekten işe yararsa nasıl hissedeceğini merak etmeye başlamıştı. Hamile kaldığında ne olacaktı? Hâlâ senin gelmeni isteyecek mi? Onun bebek sahibi olmasını izleyecek ve sonra ...

Ne? Başka biriyle buluşmak mı? Hiçbir yasal hakkın yokken mi? Şu anda sahip olduğunuzdan değil.

Greenbridge Glenn'de buluşmalarındaki ironi gözünden kaçmamıştı. Bu küçük mezra en çok çapkın seks partileri ve bir tatil köyüyle tanınıyordu; orada olup bitenler açık bir sırdı. Kardeşi, tatil bölgesinin dışında, uzun, dolambaçlı özel bir yol üzerindeki tepelerde yer alan geniş bir mülkün ortak sahibiydi. Lowell, Grayson'ın her yıl düzenlediği Lupercalia kutlamaları ve yıl boyunca düzenlenen diğer partiler için eve geldiğinde birçok kez oraya gitmişti ama tatil köyünün kendisine hiç gitmemişti. Her şeyin bir ilki vardır, diye düşündü kendi kendine alaycı bir tavırla, akşam için ayrılırken.

Gergin görünüyordu. Gergin, gergin ve onun huzurunda kendinden emin değildi, tahmin ettiği her şeyin doğru olduğunu biliyordu. O hasta, sen de donörsün. Bu kadar. Prosedürün gerçek doğasını ve ne yapacaklarını açıklaması onu belli belirsiz hasta hissettirmişti ve kliniğin yaptığından emin olduğu şey olan yanlış yönlendirilme hissinden hoşlanmıyordu.

Adam onu yine el ele arabasına kadar götürmüştü, tıpkı ilk gece yaptıkları gibi, ama bu sefer kadın onu gömleğinin önünden tutmuş, ağzıyla buluşturmak için aşağı çekmişti. Tırnakları boynundan aşağı inmiş, dişleri dudaklarını yakaladığında ona doğru iç çekmişti ve kurdu kemiklerinde kıvrandı. Aptal ve düşüncesizdi ve her zaman da öyleydi ve o anda Lowell dişlerini onun omzuna geçirip tüm dünyanın görmesi için onu sahiplenmekten, onu eşi olarak almaktan ve ona sahip olmaya çalışacak herhangi biriyle savaşmaktan başka bir şey yapmak istemiyordu.

Ona kimyasal baskılayıcı zehir enjekte edecek kadar aptal bir kurt.

Onu arabanın kaputuna ne zaman kaldırdığından emin değildi. Ellerinin kemer tokasına ne zaman gittiğinden emin değildi ve fermuarını indirmesine yardım edip etmediğinden de emin değildi ama külotunun kenarının altından kayan, ıslaklığına doğru iten ve bunu yaparken çıkardığı küçük iniltinin tadını çıkaran parmaklarıydı.

"Senden hoşlanıyorum," demişti inatla ve adam ona söyleyip söylemediğini ya da kendini ikna edip etmediğini merak etmişti. "Bunda yanlış bir şey olduğunu sanmıyorum. Beni becermen istiyorum ve bunu yaparken ikimizin de kötü hissetmesini istemiyorum."

Hızlı, sert ve edepsizdi ve yardım edemedi ama bunun ikinci kez birlikte olmaları ve aynı zamanda ikinci kez herkesin içinde sikini çıkarması olduğunu fark etti, bu kesinlikle bir rekordu, ama tam olarak istediği gibi yaptı. Bağımsız olmayı ve büyük bilinmezliğin kıyısında tek başına yaşamayı seviyordu ama Lowell Hemming ona ne yapması gerektiğini söyleyen bir kadın için enayiydi.

Daha sonra kızdan ayrılırken menisinin yere çarpma sesini duydu, kızın kuyruk ışıkları yolun yukarısında kaybolmadan önce onu uzun uzun öptü ve onu bir kez daha alacakaranlıkta bıraktı. Ayakları onu küçük şehir merkezine, batakhane gibi görünen bir bara götürmüştü, ellerindeki en sert likörden bir duble sipariş etmişti. Tüm bunlardan nasıl uzaklaşacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ve bu düşünce aklına gelir gelmez, bir şekilde yapması gerekenin bu olduğundan emindi.

"Araba kullanabilecek durumda mısın delikanlı?" diye sordu barmen kuşkuyla, hafif aksanı kuşkulu tonunu yumuşatırken Lowell'ın boşluğa bakmasını izledi, sanki aradığı cevaplar boş bardağının dibinde yatıyor olabilirmiş gibi. "Bir kamyonun bagajından fırlatılmış gibi görünüyorsun."

"İyiyim," diye güvence verdi Lowell. "Ben iyiyim. Belki de baba olacağım."

Barın arkasındaki adam vahŖi ve tehlikeli bir Ŗey gibi kokuyordu; Lowell'ın hayatı boyunca sadece bir kez, Mardeesh'in zehir pazarında kokladığı bir Ŗey. Bir ork ya da en azından bir buçukluk gibi görünüyordu ama çok çok daha karanlık bir Ŗey gibi kokuyordu ve Lowell içgüdüsel olarak geri çekildi.

Adam Lowell'ın anonsu karşısında burnunu kırıştırarak ona bir kadeh daha doldurdu.

"Zavallı piç. O zaman buna ihtiyacın olabilir."

Kalbinin kırılacak olmasını umursamıyor gibi göründüğünü fark etti. Bunu bir yabancıyla yapmayı kendine yediremiyordu ve bu yüzden bunu yaptıkları sürece, gerektiği kadar sık, onun bir yabancı olmamasını sağlayacaktı.

Vazgeçebilirdi. Buna hakkı vardı, ertesi sabah kliniği arayıp fikrini değıştirdiğini söyleyebilirdi, çünkü kendisi için yarattığı pembe tablo ile o klinikte yaptıkları çılgın bilim deneyi aynı Ŗey değildi ve o bir Hemming'di, o bir kurt adamdı, kurt adam olmayı seviyordu, olduğu Ŗeyle ve geçmiŖiyle gurur duyacak Ŗekilde yetiştirilmiŖti ve bunun düşüncesi onu hasta hissettiriyordu.

. Ama kendini bunun için de yeterince iyi tanıyordu. Zayıftı, yumuŖaktı ve onu tekrar öpmek istiyordu. Bu da acele edip onu hamile bırakman gerektiği anlamına geliyor, böylece buna bir son verebilir ve yaralarını sarmak için kaçabilirsin.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 8 Moriah

Hala ne yapmak istediğini bilmiyordu ve yüzden karar vermek yerine aşırı bir eylem seçmişti.

korkaklık.

SBoşanmanın kesinleşmesinden kısa bir süre sonra gülünç bir kabadayılık anı yaşamıştı. Jinekoloğuna gitmiş, doğum kontrol reçetesi almış ve dışarı çıkıp istediği kadar vahşi seks yapmaya karar vermişti, kocasının onunla asla yapmak istemediği türden bir seks. Sabaha kadar içip parti yapacak, eskiden olduğu eğlenceli kızla temasa geçecek, çeşitli türlerden heyecan verici, ilginç erkeklerle tanışacaktı.

Artık 19 yaşında eğlenceli biri olmadığını, hiçbir zaman fazla içki içmediğini ve saat on birde yatakta olmayı çok sevdiğini hatırlaması için sadece bir kez dışarı çıkması yetmişti. Kullanılmayan ve ihtiyaç duyulmayan doğum kontrol hapi o zamandan beri iç çamaşırı çekmecesinin arkasında, üstü örtülü ve unutulmuş bir şekilde yaşamıştı. Ta ki şimdiye kadar.

Lowell'la klinikte buluşacağı günden bir gün önce beyaz haplardan birini, ertesi sabah da bir tane daha attı. O bir korkaktı ve bunu kabul ediyordu ama hâlâ ne yapmak istediğini bilmiyordu. Terapistiyle konuşmuş, kendisiyle konuşmuş ama bir cevaba yaklaşamamıştı. Kesin olarak bildiği tek şey, ısıltılı gözleri olan siyah saçlı kurt adama vurulmuş olduğuydu ve ona fikrini değiştirmiş olabileceğini nasıl itiraf edeceğini bilmiyordu.

Odaya tamamen giyinmiş olarak girdi. Moriah sırtarak başını salladı, hâlâ ona kızgın olmadığını umuyordu.

"Eee?" Uzun, kaslı kollarını uzatarak sordu. "Bu ay çıplak değilim. Bak ne kadar çok ekstra iş

şimdi sahipsin."

Adam yaklaştığında ona doğru yığıldı, kollarını boynuna doladı ve derin bir nefes çekti. Teni sıcaktan yanıyordu ve hırıltılı bir şekilde nefes alıyordu.

"Seni becermem gerek," diye mırıldandı boynuna karşı. "Çok ama çok kötü. Yemin ederim son kırk dakikadır senin kokunu duvardan alabiliyorum ve Diyelim ki sıçrama bölgesine geri döndün."

Ona karşı kıkırdadı, giydiği tişörtü göğsünün üzerinde sürükledi, tırnaklarını kot pantolonunun içinde kaybolan siyah saçlarına geçirdi.

"Bu iyi çünkü son üç gündür başka bir şey düşünemiyorum," dedi ona dürüstçe.

O ay, kadının onu ayağa kaldırıp emmeyi talep ettiği nokta hariç, tüm zamanı yatakta geçirdiler.

"Bunun seni hamile bırakmanın ruhuna aykırı olduğundan eminim," diye inledi göbeğinin altındaki deriyi yalarken.

"İçeri girip bize doğru şekilde seks yapmadığımızı mı söyleyecekler?" diye sordu. "Ciddi misin? Onlara meydan okuyorum."

Kadının dili başının üzerinden kayarak onu ağzına almadan önce tamamen çevrelediğinde ürperdi ve yukarıdan gırtlaktan bir inilti yükseldi. Sünnet derisi dudaklarıyla birlikte hareket etti, tıslayana kadar geri itti, yuttuğunda horoz başı tamamen açığa çıktı. Hiçbir zaman öğürme refleksine sahip , bu iyi bir şeydi, çünkü adam evliliği boyunca alıştığından çok daha kalındı. Lowell onun sikini gırtlığa kadar sokarken kedi yavrusu gibi inledi, dudakları sikin düğümüne ulaşana kadar durmadı.

Geri çekilirken nefes verdi, salyası onu ağzına bağladı ve adam tekrar inledi.

Başını sallamaya başladığında frenulumunun alevlenmiş kenarı dudaklarını yakaladı, dilini alt tarafına doğru  ırp tı, inleyene kadar her geri  ekili inde etini emdi, parmaklarını koyu kırmızı saçlarına gömdü.

Kalçaları sı  bir şekilde sallanmaya başladığında Moriah gözlerini açtı, ta aklarının hareketle birlikte sallanı ından hipnotize olmuştu, ta ki ta akları vücuduna sıkıca yapı ana kadar. Ba ı geriye e ilmi ti ve sonunda geri çekilip onu bıraktı ında nefes nefese kaldığında gözleri kapanmı tı.

"Sıçrama bölgesine hazır ol," diyerek onu tekrar güldürdü. "E ilip siper alırsan duygularımı incitmezsin."

"A zımda bitir," diye talimat verdi kararlılıkla. "Seni tatmak istiyorum."

 lk patlama bir an sonra diline çarptı ve ağzı dolduğunda onun hırıltısını dinledi. Moriah, adamın salgısı a zından ta arak çenesinden a a ı damlamaya başladığında abartmadı ını fark etti. Elini d   m ne götürdü ve sıkmadan önce parmaklarını kendi parmaklarıyla etrafına sarmasına izin verdi. Sıktı ında adam inledi ve kadın bir daha elleriyle yapmak istediği başka bir şey olmadığına karar verdi. Sonunda dudaklarından kayıp gittiğinde, çenesinden a a ı akan ve g   slerine doğru biriken pisli i görünce belli belirsiz deh ete d  m   görünüyordu, yüzünü tekrar bacaklarının arasına gömmek için onu yatağa çekti.

Vücudunu kapladı ında, sırtı g   s ne bastırıldı ında ve kolları onu sardı ında, kalçaları yavaşlamadan içine girdiğinde, bunun bir kurtken ormanda elleri ve dizleri üzerinde götürülmek gibi bir şey olup olmadığını merak etti.

"Bu hafta benimle gel ve   ren," diye inledi boynuna karşı, soruyu dile getirdiğinde ve kanı heyecanlandı.

Moriah iki gün sonra bir kamyonette onun yanında otururken ne düşündüğünden emin değildi, kanolar açık kasadaydı ve eli dizindeydi, ama şikayet edecek gücü kendinde bulamadı. Onu götürdüğü kulübe, devasa, ısıtılı bir gölün hilal şeklindeki köşesinde, yüksek çam ağaçlarıyla ve ötesindeki Black Hills'le çevriliydi ve kardeşlerinden birine aitti ama o kullanmıyordu.

Yıllardır kanoya binmemişti ve kollarının çok çabuk yorulduğunu fark etti ve adam onu kayığın burnunda dengede tuttuğunda, kayak her sallandığında çığlık attı. Çırılçıplak soyunup buz gibi soğuk suda yüzmüşlerdi, sıcaklık adamın ereksiyonunun kabarıklığını yatıştırmamıştı ve adam onu gölün kenarında aldığı anda, taşakları ona çarpıyor, her hamlede homurdanıyordu, Moriah onu bir daha görmeme ihtimalini de içeren bir kararı nasıl vermesi gerektiğinden emin değildi.

Adam onu terk ettiğinde ne yapacağından emin olamadan kanepeye kıvrılmış oturuyordu. Ay gökyüzünde yükselmiş ve karanlık kulübenin etrafını sarmıştı ki, onu nasıl bulacağından emin olamadan arka kapıdan yavaşça dışarı süzüldü. Kanolar daha önce bıraktıkları yerde, gölün kenarında, ıslak giysileri ipte asılı duruyordu. İşte o zaman onu fark etti. Onu. Lowell.

Ne hissetmesi gerektiğini bilmiyordu ama içinden akan sıcaklık, suyun kenarında gördüğü gölgeye duyduğu çaresizlik bu değildi; emindi. Adam çok büyüktü. Tahmin daha büyüktü, koyu kahverengi ve tüylü ve ona yaklaştığında korku kalbini durdurdu. Pençeleri uzun ve dişleri keskindi ama gözlerinde hemen kapıldığı muzip bir neşe vardı ve onu yere indirdiğinde parmaklarını boynundaki kalın, koyu kürke gömdü. Bir kurt adamla birlikte olmak böyle bir şeydi işte.

Aleti koyu kırmızı ve pırıl pırıldı, kalın damarlarla delik deşikti, kısa, koyu kürklü bir kılıftan yükseliyordu. Taşakları altından ağır bir şekilde sarkıyordu ve kadın dilini taşaklarına daldırdığında

garip görünümlü sikinin içbükey ucuyla, alçak sesle ve gırtlaktan hırladı.

Şimdiye kadar herhangi bir türden herhangi bir erkeğin yaladığından daha iyi yalamıştı amını ve görünüşe göre kurdu bu becerisini korumuştı, çünkü kaba, pembe dilinin kalçaları arasındaki ilk sürüklenişi başının dönmesine neden oldu. Kendinden utanması gerekiyordu, bundan emindi ama dili klitorisinin üzerinde ileri geri gidip gelirken, ağzı içine gömülüp balının kaynağını ararken, Moriah umursayacak bir şey bulamadı. Moriah ona karşı boşalana kadar artan bir şevkle yaladı, kalın kürkünü sıkıca kavradı ve Moriah onun salınımını yalayıp yutarken inlemeye devam etti, kalın kuyruğu hayal edebileceği en sevimli, Lowell benzeri heyecan gösterisiyle arkasında sallanıyordu, kalçaları zaten hiçbir şeyin içine doğru yukarı doğru itiliyordu.

Belki de daha önce başka türlerle ilişkiye girdiği için daha kabulleniciydi, çünkü içine girdiğinde korkmuyordu, dev yarağının çevresi onu ikiye ayıracakmış gibi hissettirse bile. Moriah klinikteki çiftleşmelerinin çılgınca ve ateşli olduğunu düşünmüştü ama hiçbir şey onu bir kurt olarak onu beceme şekline hazırlamamıştı. Sert, hızlı ve derin... İçine giren her mil onu haykırmaya ve gözlerini şişirmeye zorluyordu ve bir elini karnının alt kısmına bastırdı, kalınlığıyla iç organlarını yeniden düzenleyen adamın şeklini hissedebiliyordu.

Düğümü her hamlede tehdit ediyordu ve içindeki son patlama çığlık atmasına neden oldu ve menisinin onu doldurduğu basınç, ip üstüne ip, nabız üstüne nabız, başını düşürdü ve gözlerini geri döndürdü, ama yine de Lowell olduğunu kendine hatırlattı. Onu sadece iki aydır tanıyor olması önemli değildi, çünkü ona şimdiden yarı yarıya aşık olmuştu. Muhtemelen hormonlardan ve ikisinin de yalnız olmasından kaynaklanıyordu ama bu yüzden bir terapistle gidiyordu ve bunu çözmek de Sfenks'in işiydi, diye karar verdi Moriah, Lowell içine boşalırken kalın kürkünü tekrar kavramak için bir kolunu geriye uzatarak.

"Aferin oğlum," diye inledi, göğsünün arkasında titrediğini, pençeli ellerinin kalçalarını sıktığını, onu daha da yakına çektiğini ve sikinin daha derine girdiğini hissetti. "İşte benim iyi oğlum."

Ağaç hattının ötesinden bir uluma geldiğinde, adam onu terk etmiş, rüzgâr gibi ormana doğru süzölmüş ve kadın kulübeye çekilmişti. Şafak sökmeden bir süre önce yatağın daldığını hissetti ve onu kendine doğru çekti. Zayıf ve hafif ateşliydi ve vücudu gevşeyene kadar saçlarını okşadı ve sonraki birkaç saat boyunca orada kaldı.

Moriah, parmaklarını adamın hâlâ uzun olan ve boynuna doğru kıvrılan pürüzsüz siyah saçlarında tekrar tekrar gezdirirken, düşündüğü gibi bir şeyi nasıl yapabileceğini düşündü. Nasıl olur da ondan bir çocuk sahibi olur ve bunu ona belli etmezdi? Nasıl olur da bir kurt adamdan çocuk sahibi olur ve onu kendisi gibi bir insana dönüştürmeye çalışırdı? Daha iki ay önce tanıştığı bir adam için çocuk sahibi olma hayallerinden nasıl vazgeçebilirdi, eğer kararsızlığının nedeni buysa bile? Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyordu ve hâlâ bir cevaba yaklaşamamıştı.

Adamın kalın kirpikleri titreyip gözleri yavaşça açıldığında, sırtarak dudaklarını adamın şakağına değdirene kadar eğildi.

"Oh, evet," diye mutlu bir şekilde iç geçirdi. "İşte bire bir bebeklik için yaşıyorum." Moriah güldü ve parmakları gezinirken onun saçlarını çekti. "Ben tam anlamıyla buradayken neden bir bebek sahibi olmak istediğini gerçekten anlamıyorum. Ben bir çocuğum ve bana bebek bakılmasına bayılırım. Ayrıca, zaten ev terbiyesi aldım. Bu bir kazan-kazan."

Onu yanına uzanması için çekti, omzunda bir şey patlayana kadar sırtını kırdı ve gerindi ve yüzünü buruşturdu.

"İnsanlar değişimin zor olduğunu düşünüyor ama yanılıyorlar. Berbat olan, tekrar bir araya getirmektir."

Başını göğsüne götürdü ve çocuk yine mutlu bir şekilde mırıldandı.

Moriah bir kez daha uykuya dalarken onun haklı olup olmadığını merak etti. O burada haklı. Her iki dünyanın da en iyisi ve kesin bir kazan-kazan.

OceanofPDF.com

Lowell

Onun sıcaklığının kendisini nasıl etkileyeceğini ÖNGÖRMEMİŞTİ.

Tokyo'da başka kurtadamların yakınında yaşamamıştı, apartmanında en azından arkadaş olduğu kimse yoktu ve eğer oradalarsa, ayın haftasında kendilerini kısıtlatıyorlardı. Nikkia ayın her günü azgındı, her zaman onun sikini emmeye hevesliydi, eğilmeye ve onu doldurmasına izin vermeye hevesliydi. Kasabada başka seks arkadaşları da vardı, ama yan odada bir lagomorph'un olması piyangoyu kazanmak gibiydi, üstelik iyi arkadaş olmaları da mükemmel bir bonus olmuştu. Akşam yemeklerini birlikte hazırlıyor, birlikte saçma sapan televizyonlar izliyor ve alışverişlerini birlikte yapıyorlardı. Duygular hiçbir zaman dostça sevginin ötesinde bir şeyin parçası olmamıştı ve dairesinden bir ateşin kokusunu alma konusunda endişelenmesine hiç gerek kalmamıştı.

Şimdi her şey farklıydı.

Moriah ile programa başladığından beri üçüncü ayıydı. İlkinden beri her ay biraz daha kötü, biraz daha sıcak, biraz daha umutsuz olmuştu. Koku alma duyusu keskinleşmiş, ay yaklaştıkça sürekli tetikte olacak kadar artmıştı ve hayatında ilk kez üreme kavramını tam olarak anlamıştı. Bunun kadınla hiçbir ilgisi yoktu. Elbette kızgınlık dönemine giren Moriah'ydı ama bunun tek anlamı, döngüsünün aya göre yeniden hizalanması, onu azgın ve alıcı hale getirmesiydi.

Değişime uğrayan oydu. Her ay daha aç, daha umutsuzdu. Her ay biraz daha sert, biraz daha fazla boşalıyordu. Çelişkiler içindeydi, hâlâ da öyleydi ama biri onunla Moriah'nın taşaklarına masaj yapması ve ona iyi çocuk demesi fırsatının arasına kardeşlerinden birini koymuş olsaydı

onun içine boşalırken, bir an bile vicdan azabı çekmeden boğazlarını keserdi.

Bunu düşünmekten hoşlanmıyordu ama ailesinin nasıl altı çocuk sahibi olduğunu anladığını sanıyordu.

Dolunaydan üç gün önce arabadan adımını attığı anda kokusunu almıştı. Sıcak, şişmiş ve damlayan, bir sıcağın tumid, lezzetli kokusu. Ağzı doldu taştı ve ciğerlerindeki hava neredeyse ayaklarını yerden kesecek şekilde aksadı. Dünya devrilirken kendini sabitlemek için arabanın kaputuna uzandı, vücudundaki her damla kan beyninden hızla uzaklaşarak çok daha acil bir önceliğe yöneldi.

Gözlerini kapatarak kendini nefes almaya zorladı. Burnunu tutarak ağzından uzun, yavaş bir nefes alma ... 2, 3 . . . sonra sert bir nefes verdi, başını salladı, şehvetle örülmüş örümcek ağlarını dağıtmaya çalıştı. Sorun yok, bu . Muhtemelen bir bastırıcı kullanıyordur; ilacı koklamaya odaklan. Isı bastırıcının kokusu keskin ve aşındırıcıydı, bir pili yalamak gibiydi, cazibenin tam tersiydi. İçindeki sesin haklı olduğuna karar veren Lowell havayı kokladı, koku bir kez daha üzerine hücum edince inledi. Muhtaç, çaresiz bir amcık, şimdiden damlıyor, doldurulmak için yalvarıyor, becerilmek için yalvarıyor ve o da buna mecbur olmak için aynı derecede çaresizdi.

Moriah iğnelerle kendi kızgınlığını tetiklemekten daha fazlasını yapıyordu - koruma ve sağlama içgüdüsunü kışkırtıyordu, kızgınlık dönemindeyken onunla konuşan birinin düşüncesi bile onu hırçın ve asabi yapıyordu. Aylık çılgınlığın doruğunda sikini muhtaç, alıcı bir eşe gömmenin tekil, zihin açıcı vuruşunu aramaktan başka bir şey yapmak istemiyordu.

. ve şimdi burnu bir tane yakalamıştı.

O anda hiçbir şeyin önemi yoktu - beynine akan kanın eksikliğinin başını döndürmesi ve muhtaç bir amcığın ezici kokusunun onu sertleştirmesi dışında hiçbir şeyin. Lowell beyninin çalıştığından bile emin değildi, sinapslar her yöne doğru tekliyordu.

Tökezledi. En son ne zaman bu kadar hızlı sertleştiğini, ereksiyonunun kot pantolonunun içini sıyırdığını hatırlayamıyordu. Şimdi horozu kararları veriyordu, hareketlerini daha iyi yönlendirebilmek için bel kemerinin üzerinden görmek için zorlanıyordu. Taşakları zonkluyor, pantolonunun içindeki diktatör derhal harekete geçmesini, şehvetini dindirmesini istiyordu ve küçük kafası ne emrederse onu yapmaktan acizdi.

Gözlerini kapatıp odaklanırsa, onun nefes alışını duyabiliyordu - yüksek ve hızlı, kalçalarının her hareketinde hafif bir sızlanma. Havadan ne kadar ıslak olduğunu, çaresizliğinin dilinin arkasında tatlı-metalik bir tang olduğunu tadabiliyordu ve ikisinin de umutsuzca ihtiyaç duyduğu şeyi ona vermeden önce ağzını onun kayganlığıyla kaplamak istedi.

Arabadan iki adım uzaklaşmıştı ki burnuna başka bir koku geldi. Başka bir kurt, başka bir erkek, çoktan oradaydı. Aleti damlıyordu, taşakları doluydu. Lowell gözbebeklerinin bir köpekbalığı gibi genişlediğini hissetti, rüzgârın kokusunu alabiliyor, bulutların fısıltısını duyabiliyordu, tüm dünya duyularını aşırı uyarıyordu. Tamamen akılsız bir şekilde çömelirken sırtında bir saldırganlık dalgası hareket etti, her kimse onu becerme hakkı için savaşılmaya, kanının altındaki ateşi önce horozuyla, sonra düğümüyle yatıştırmaya hazırlandı; şaşı olana kadar onu becermek ve kendini boşaltmak, sonunda beynine bir damla kan dönmesine izin vermek.

Arabanın yanından geçtiğinde garaj yolunu yarılamıştı. Tanıdığı bir arabaydı. Domino taşlarının düşmesi gibi, arabayı yerleştirdiğinde burnu kokuyu, üreme içgüdüsünün ardındaki kızı tespit edebildi. Bu Vanessa'ydı, kardeşinin kız arkadaşı ve Grayson da diğer kurttu. Grayson, ahlaki bir pusulası olmadan doğmuştu ve üzerinde çoğu kas olmak üzere en az altmış kilo vardı. Elinde horozla evin içine dalmasını engelleyen şeyin ne tür bir nörolojik dürtü olduğundan emin değildi ama her neyse, buna minnettardı. Rüzgârın yönü değişti ve yanı başındaki çimenlikte bulunan çimlerin yaprakları, onu sızlatacak şekilde birbirlerine sürtündü. Bu çok fazlaydı, çok fazla his vardı,

Çok fazla ses vardı, Moriah burada bile değildi ve aklını kaçıırıyordu.

Ayakları birkaç kalp atışı daha donmuştu. Lowell, Jackson'a karşı bir dövüşte kazanabileceğini düşündü. En büyük ağabeyi ağırbaşlı ve profesyoneldi. Zamanını bir konferans salonunda ya da küçük oğlunun peşinde koşarak, kasabada gönüllü işler yaparak, mükemmel bir Woodland İzcisi olarak geçiriyordu. İkizine karşı bir kavgada neredeyse kesinlikle kazanırdı. Owen haftada elli saat masa başında çalışıyordu. O ve kız arkadaşı hafta sonlarını yürüyüş yaparak, bisiklete binerek ve başka türlü dayanılmaz, acayip bir şekilde aşık olarak geçiriyorlardı. Liam söz konusu bile değildi. Ancak Trapp ve Grayson farklı bir şeyden, daha sert ve acımasız bir şeyden yapılmıştı. İki ağabeyinden sayamayacağı kadar dayak yemişti ve ağzından salyalar akan sık kafasının düşündüklerine rağmen, Grayson'a fiziksel olarak meydan okuyacak olursa, muhtemelen kışını bir kutunun içinde, araba yolunda yuvarlanan yedek parçalarla birlikte ona geri vereceğini biliyordu.

Kafası onu havuz evine doğru geri döndürmeye çalışırken, aleti umutsuzca ana eve girmesini sağlamaya çalışıyordu, ama neyse ki, harikalar harikası, iki kafadan daha büyük olanı galip geldi. Grayson'ın arabasının önünde durakladı, kapıyı çarparak kapatmadan önce iç ışıklardan birini yaktı ve evin arka tarafına doğru ilerledi.

Grayson'ın ertesi gün çok meşgul olacağından ve psikopat kız arkadaşıyla birlikte göle gitme vakti gelene kadar yataklarından çıkmayacaklarından hiç şüphesi yoktu.

Başlangıçta Lowell'a düzenli olarak "Biriyle yatmalısın," demişti, bunu dünyanın en kolay şeyiymiş gibi anlatmıştı ve Lowell'a göre de öyleydi. Grayson burada, hızla küçülen bir karton kutuya hapsolmuş bir fare gibi çaresiz değildi. Burası kalmayı seçtiği yerdi ve burada bir hayatı vardı - Lowell'ın şüphelendiği gibi, abartılı ve muhtemelen çok fazla kokainle dolu, dedikodu üreten bir hayat,

Ama yine de bir hayat. Grayson'ın vicdanı yoktu ve etrafındaki fısıltılara alışkındı ama Lowell onun kardeşi değildi. Gray ne zaman bu korkunç görüşü dile getirse, Lowell meyve suyunu bir yudumdan kısa bir sürede kaldırmasını sağlamış, kardeşinin dolabına bir kutu ton balığı açıp bırakmış ve her sabah bodrumdaki spor salonuna girip Grayson'ın her makinedeki ağırlığını sıfırlayarak onu çılgınca kardiyo egzersizlerini artırmaya zorlamıştı.

Biriyle yatmıştı ve bu her şeyi daha da ktleştirmişti.

"Gerçekten zgnm," demişti kederli bir şekilde, telefondan gelen sesi tıkanıklıktan kalınlaşmıştı ve milyonlarca kilometre öteden geliyordu, ya da öyle görünüyordu. "Bu soğuk algınlığının canıma okuyacağını tahmin etmemiştim. Gelecek aya kadar beklemek zorundayız."

Ona tavuk orbası ve o yılın başlarında Hokkaido'da bir ekimdeyken kendisini ağırlayan bir Oni tarafından yapılmış küçük bir tuğla sıkıştırılmış bitki ve banyo tuzu getirmek istemişti. st solunum yollarını rahatlatmak için en emin yol buydu ve orba, Long Island'dan Cambic Creek'e taşınan bir şekil değiştiren aile tarafından işletilen, güvendiği tek şarkteriden alınmıştı. Hastayken onunla ilgilenecek ve iyileştikten sonra, kaybettiği zamanı telafi etmek için onu bir sonraki aya kadar becerecekti.

Onu bir yorgana sarıp çorbayla besleme hayali, reddettiğinde suya dşmştı.

"Seni hasta etmek istemiyorum! Beni böyle grmenı de istemiyorum. Benim seksi olduğumu düşünmen gerekiyor. Smkl, ağzı soluyan biri değil."

"Biz insanlar gibi hastalanmayız," diye hatırlatmıştı ona, hapşırma krizinin ortasında telefonu kapatmadan kısa bir süre önce.

Biyolojik olarak her yönden daha aşağı. Babasının özellikle insanlar hakkında konuşurken kullandığı ses tonunun zihninde dönüp durduğunu ve bu düşüncenin hafı midesini bulandırdığını duyabiliyordu. Gelecekteki bu çocuğa ne gibi bir katkıda bulunacaktı?

Siyah saçları ve boyu dışında, masaya getirdiği istisnai şey bir kimyasal selinde sıyrılacak, azalacak ve silinecekse?

Kırk sekiz saat sonra dolunay vardı. İki gün boyunca acı çekecekti. Göle erken gitmeye karar verdi. Gölgebend'in buz gibi suyunun kanını soğutmasına izin verecekti ve bunu başaramazsa boğulabilirdi.

Daha da önemlisi, diye düşündü, evin yan tarafına doğru eğilirken nefesini tutarak; Grayson sonunda çantasını toplayıp çıktığında arabasının aküsünün bitmiş olduğunu görmek için hâlâ orada olmak niyetinde değildi.

Arabayla giderken tekrar tekrar üçüncü ay olduğunu düşündü. Bu, gerçekleşme olasılığının en yüksek olduğu aydı ya da en azından daha yüksek olasılıkların başlangıcıydı, klinik hastalarının çoğu üçüncü ve dördüncü ayları arasında başarıya ulaştı ve arka sayfadaki ısı yardımcısı reklamlarından birini aramayı ciddi ciddi düşünürken nedenini anladı.

Buz gibi soğuk yüzüsünü bölen çakıl taşlarının çitirtisini duyduğunda orada ne kadar kaldığından emin değildi. Burnu kızarmış, gözleri kan çanağına dönmüş ve sapsarıydı, saçları karmakarışıktı ve dağınık bir topuz yapmıştı.

"Negatifim," diye seslendi arabasının yanından, adam kendini sudan çıkardıktan sonra. "Telefonu seninle kapattıktan biraz sonra aradılar; şu arabada yapılan testlerden birini yapmam gerekti. Ama negatif çıktı. Gerçekten sadece soğuk algınlığı."

"Size söyledim, ben hastalanmam, öyle değil! Zaten virüsten de etkilenmiyoruz."

Kadın zayıfça omuz silkti ve kurdu hırlayarak omurgasını titretti. Üzerine atılmak istedi. Aldığı soğuk algınlığı ilacının hafif antiseptik kokusunu alabiliyor, dilindeki yapay aşındırıcılığın tadını alabiliyordu ama bunun altında onun tatlı sıcaklığının kokusunu alıyor ve yüzünü içine gömüp boğulmak istiyordu.

"İçeri girebilir miyiz? Muhtemelen koşup üstünü değiştirmek için hazırlanmak istediğini biliyorum ama -"

"Sana ihtiyacım var. Sana sahip olmalıyım."

Birlikte çok fazla zaman geçiriyorlardı. Günler boyunca mesajlaşıyorlar, ayda en az bir ya da iki kez Greenbridge Glen'de akşam yemeği için bir araya geliyorlar ve ilk kez buluştukları o küçük kafede tekrar buluşuyorlardı. Lowell, eğer bir sözleşme imzalamamış ve kendisini hamile bırakması için para ödememiş olsaydı, bunun neredeyse bir flört gibi olduğuna ikna olabilirdi.

"O zaman bana sahip ol. Ne zaman istersen bana sahip olabilirsin."

"Şu ısı yardımcılarından birini çağırmayı düşünüyordum. İşte beni bu kadar çaresiz bıraktın."

Kaşları birbirine yaklaştı ve sevimli bir şekilde kaşlarını çattı. "Isı yardımcısı da ne demek Lowell? Pislik bir yardımcı falan mı?"

Kızın yanına geçerken gülüyordu, kız kaşlarını çatıp yumruklarını sıktıkça daha da çok gülüyordu. "Aynen öyle. Bu isim reklamda doğruluktur."

"Sana mastürbasyon yapacak tek kişi benim, seni pislik.

O tatlı poponu içeri sok ve taşaklarına bir merhaba öpücüğü vermeme izin ver. Döndüğünde o kabarık kuyruğun sallandığını görmek istiyorum." Bu şekilde onu hamile

birakacaktı,

Yüzü omzuna yaslanmış, ağzı açık, eli saçlarını tutmak için geriye uzanırken, azgın bir köpek gibi ritmik bir şekilde ona itildiğini fark etti.

Kadının tadında bir şeyler vardı, bir şeyler. Eğer daha iyi bilmeseydi, bunun bir çeşit bastırıcı olduğunu düşünebilirdi. Bu soğuk alınlığı ilacı, bunu zaten biliyorsun. Bu düşünce onu yavaşlatmadı ve kalçaları kekelediğinde, boğazının altından sızlanırken onu düğümüyle doldurduğunda, umursamadı. Taşakları spazm geçirirken, onunla birlikte yarattığı çocuğun içindeki kurdu kafeslemeyi planladıklarını düşünmesi ironikti. Kızın sıcaklığı onu bir hayvana dönüştürmüşken kurdu kafeslemek.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 9

Moriah

Silk olay olduğunda marketten çıkıyordu. Food Gryphon'a pek sık gelmezdi. Otoyolun dışındaki super merkezde daha geniş bir ürün yelpazesi vardı ve daha da önemlisi insanlara hitap ediyordu. Moriah düzinelerce reyonu olan, ürünleri kendisi ya da en azından ona benzeyen biri düşünülerek tasarlanmış, parlak ışıklı mağazaya her adım attığında bir suçluluk duygusu hissediyordu. Komşularından birinin ya da bir dükkânda sırada bekleyen birinin kasabadaki evlerin pahalılığından ve piyasaya çıkma sıklığından yakınmasına kulak misafiri olduğunda da aynı suçluluk duygusunu yaşamaya başlamıştı.

Bu onun suçu değildi, diye hatırlattı kendine. Sorben boşanırken evi bırakmış ve arkasına bile bakmadan Cambric Creek'ten taşınmıştı, başka nereye gidebilirdi ki? Burada kendine bir hayat kurmuştu, birkaç arkadaşı ve gelişen bir işi vardı.

Kafasındaki küçük istenmeyen ses ona büyüdüğü kasabaya, evine geri dönebileceğini hatırlatıyordu ve Moriah bebek doğduktan sonra fikrini değiştirip tam olarak bunu yapıp yapamayacağını merak ediyordu. Burada, küçük arkadaş çevresi dışında derin bir destek sistemine sahip değildi. Ayrıca, kafasının içindeki sinsi bir ses tıslıyordu, sanki çok türlü bir çocuk yetiştirmeyi planlamıyorsun. Babadan hiç yardım alamayacaksın. İçinden geçen düşünceleri bastırmak gittikçe zorlaşıyordu - o bir insandı, oraya ait değildi. Mahallelerin soylulaştırılmasıyla ilgili konuşmalara katılmak bir şeydi, kendi mahallesinin soylulaştırılması

Kendi varlığı tamamen farklıydı ve Moriah bununla yüzleşmeye hazır olduğundan emin değildi.

Böyle bir öğleden sonra alışverişini yerel olarak yapmaya karar verdi, Food Gryphon'a adımını attı ve ironik bir şekilde mağazanın kurtadamlara hitap eden bölümüne gitti. Kurtadamlar ve kurtkediler, ayılar ve şekil değiştirenler, raftaki ürünler otoyoldan yaptığı alışverişle tamamen aynıydı. İnsanlarla komşu olan topluluk Cambric Creek'te geliyordu ve kendi kendine, kanatlı ya da kuyruklu müşterilerin hiçbirinin ilk bakışta onun insan olduğunu düşünmeyeceğini hatırlattı.

Kısa bir süre sonra alışverişini yapıp ayrılırken otomatik kapılarda bir tıkanıklık yaşanmış, yaşlı bir kadın bir mobilite cihazı yardımıyla giriş yolunda ilerlerken alışveriş yapanların akışı yavaşlamıştı.

"Tilly, her yeri kilitlemişsin. Yemek gecikirse şefin çok huysuzlandığını biliyorsun."

Ses omzunun üzerinden geldi ve bir keçinin alt kalçalarına sahip olan yaşlı kadın, Moriah'ya doğru arsız, dişsiz bir gülümseme sırttı ve arkasında konuşan adamı hedef aldı.

"Oh, sus. Benim yaşıma geldiğinde, nereye gidersen git, istediğin kadar uzun süre kalabilirsin. O yaşlı Magruha söyle, eğer Trapp'ım için söyleyecek bir sözü varsa, benimle konuşabilir. Bir fincan çay içmeye gelebilmen için sobamı , büyük yeğenimin yeni resimleri var ve sen onun için iyi bir kol şekeri olursun." Motorlu araba beklenmedik bir şekilde sarsılarak hareket etti ve yaşlı satyress yanlarından hızla geçerken kükredi.

Moriah yaşlı kadının maskaralıklarına sırttı ama daha ilerleyemeden, kendi alışveriş arabasının tekerlekleri tam kapının üzerinden iterken yerine kilitlendi. Görünüşe göre arkasındaki adam bu akşamlık yavaşlatılmayacağına karar vermişti, etrafından dolaştı ve arabasının ön ucunu kocaman bir el ile kavradı, bu el son derece çekici bir

ön kolunu kullanarak arabasını küçük kasisin üzerinden kaldırdı ve tekerlekleri düzeltti.

Lacivert giysiler içindeydi - bir tür üniforma, ama hangi mesleğin boyalı bir eldiven gibi oturan giysiler sağladığından tam olarak emin değildi. Ya da belki de sadece kalın kalçalarının ve yuvarlak poposunun lacivert pantolonu doldurma şekliydi, dar beli giydiği polo tişört tarafından tanımlanmıştı. Gömleğin gizlediği karın kaslarının şüphesiz altılı, muhtemelen on ikili, hatta belki de tam bir küp olduğunu anlamak için onu çıplak görmesine gerek yoktu. Çekici ön kollar, onları sarmaya çalışan kumaşı zorlayan kaslı pazulara uzanıyordu; arabasını kolayca kaldırırken esneyen geniş bir sırt... Ama omzunun üzerinden ona parlak bir gülümseme vererek dönene kadar kalbi, arabanın tekerlekleri gibi keskin bir şekilde yerine kilitlenmedi.

Dişleri düzgün ve beyazdı, çikolata gözleri gülümsemesinin gücüyle kırışırken parlıyordu, koyu renk saçları başını eğdiğinde tepedeki floresan ışıklarının altında parlıyordu. Ünlülerin dedikodu bloglarının açılış sayfalarını süsleyen türden bir film yıldızına benziyordu; o kadar yıkıcı bir yakışıklılığa sahipti ki, yıldız adaylarının herkesin önünde onun için kavga etmesine neden oluyordu, ama aynı zamanda baş döndürücü derecede tanıdık geliyordu. Bu bakışı tanıyordu, gülümsemesinin şeklini ve koyu gözlerinin gümüşü ışıltısını biliyordu ... ama ifadesi onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

"İyi günler dilerim." Arkasına bir kez daha bakmadan kapıdan çıkmaya devam etti, otoparkta gözden kaybolurken mükemmel poposu el sallıyor gibiydi ve onun daha fazla düşünmesine izin vermedi.

İkinci kez , kahve dükkanındaydı. Bu küçük yerel kavurma dükkânında her zaman uzun bir kuyruk olurdu ama Black Sheep Beanery'de insanları izlemek mükemmel olduğu için bunu hiç umursamazdı. Gözleri tezgâhın kenarında siparişlerini bekleyen bir çifti seçti; uzun boylu, kalın siyah saçlı bir satir, kalçalarıyla aynı renkteydi.

insan görünümlü bir kadın, kollarını adamın beline dolayarak sırtına bastırmış, arkasında sarı bukleler dalgalanıyordu. Ve orada, uzak duvardaki ilk masada, kasları bağlı insan görünümlü bir adam, kanatları ve geniş aslan pençeleri olan zarif bir kadınla oturmuş, ayak bileğinden zarifçe çaprazlanmıştı.

Gördün mü? Kendi kendine söyledi. Burada insan görünümlü başka insanlar da var, tek sen değilsin. Adam oturduğu yerde döndü, kadının söylediği bir şeye gülerek önlerindeki masanın üzerinde duran gazeteyi açtı ve Moriah adamın geniş yüzünün ortasında tek bir göz olduğunu fark etti. Tepegöz tekrar güldü, kanatlı arkadaşını öpmek için eğildi ve kadın yüzünü ısıtarak başka tarafa baktı. Burada yaşadığın onca yıl boyunca hiç utangaç olmadın, şimdi böyle davranmaya başlama. Bak, tam insanlar! Sen gayet iyi uyum sağlıyorsun.

Sırada ondan önce gelen çift de en az onun kadar insan görünümlüydü, bronz tenleri ve bitkin bir havaları vardı. Minyon kadın kısa bir güneş elbisesi giymişti ve bronz teninin kesintisiz çizgisi, uzun boylu arkadaşının dağ gibi gövdesine yaslanmış, gözleri ayakta uyuyakalmış gibi kapalıyken güneşle ıslanmış bir tatili fısıldıyordu.

"İşe geri dönmeye hazır değilim." Adamın sesi derin, zengin bir huysuzluk cızırtısıydı ve Moriah adamın elini kadının samur saçlarında gezdirmesini hayranlıkla izledi. Etraflarındaki kimseden habersiz, kendi küçük baloncuklarında var oluyor gibiydiler ve Moriah nerede olduklarını hayal etmeye çalıştı.

"Eve dönerken ne düşünüyorduk ki? Bu gece geri dönmeliyiz."

Belki güney yarımküre sahillerinde antik kültürlerin kalıntıları arasında yürüyüş yapmak, fantezi gezilerinden biri için hazırladığı birkaç gezi panosunun teması ya da belki kuzeydeki bir balıkçı kasabasında sörfte at sürmek, ilgili estetik pano

Karamsar deniz mavileri ve yeşilleri, güneşin vurduğu sarı ve altın rengi patlamalar. Ya da daha büyük olasılıkla, diye düşündü, adamın pahalı görünen saatine ve kadının bileğinden ve kulak memelerinden parıldayan elmaslara bakarak, her şey dahil ve yüzme barı olan özel bir ada tatil köyü. Kristal mavisı suyu ve pembe renkli gün batımını zihninde canlandırabiliyordu, tam olarak nasıl bir yer olduğuna dair sayamayacağı kadar çok seyahat videosu izlemişti. Ve sen hala hiçbir yere gitmedin. Hamile kalmadan önce yapman gereken şeyler bunlar.

"Öyle mi? Ne yapacağız, yerel halkı köpekbalıklarına dava açmaya ikna mı edeceğiz, böylece her birimizin temsil edeceği biri mi olacak?"

Kadının gülümsemesi sesini ısıttı, adamın kocaman eli omurgasından aşağı inmeye devam ederken gözleri hiç açılmadı, kararlı bir şekilde cevap vermeden önce sırtının küçük kısmına geldi.

"Ben balıkçı olabilirim, sen de deniz kabuğu sanatı yapabilirsin."

Kadın öfkeli bir kahkahayla yüzünü adamın göğsünden kaldırıp ona doğru iterken Moriah gülümsemesini gizlemek için başını eğdi.

"Vay canına, deniz kabuğu sanatı işimle sahil masajlarınızın parasını ödemem mi gerekiyor? Balıkçı olmanın aslında birinin size her gün saat 3'istakoz ve şampanya servis etmesi anlamına gelmediğini biliyorsunuz, değil mi? Çünkü buna oldukça alıştın."

"Ama bunun anlamı bu olmalı. Bunu oraya gittiğimizde açıklayabiliriz. Eğer bizi yerden izleyen bir balık sürüsü olmazsa, senin berbat saksolarından biriyle bir daha mutlu olabileceğimi sanmıyorum."

Moriah çiftin konuşmasına kulak misafiri olduğu için domates gibi kızardığını biliyordu ama kadın gülmeye devam etti ve tırnaklarını adamın göğsünün ön tarafına geçirdi, ta ki adam dönüp kendisine selam veren yoldan geçen birine teşekkür edene kadar.

Çarpıcı bir profili vardı - keskin, kare bir çene ve güçlü bir çene, düz bir burun, gözleri kalın bir saçakla saçaklanmıştı.

is siyahı kirpikler. Bu yabancınıninki biraz daha keskin ve sert olsa da iyi tanıdığı bir profildi. Diğer müşteri ilerlerken omzunun üzerinden hızla arkasına baktığında, gözleri kısa bir süreliğine onunkilerle buluştu, şimşek hızıyla inip kalktı ve ardından burun delikleri parladı, koyu saçlı kadın onun elini tuttu ve çift sıraya girdi. Adam yakışıklı ama sertti, tanıdık yüz hatlarında buz gibi bir ifade vardı. Yine de adamın gözlerinin karanlık derinliklerinde gördüğü hızlı gümüş parıltısı onu şaşırtmamıştı. Lowell gibi enerjik bir yaramazlık havasına sahip değildi ve en az on yaş daha büyüktü ama benzerlik tekinsizdi.

"Biliyor musun, kalmamıza izin emin değilim, onları resifte aşırı avlanmaya zorlarsın," diye devam etti kadın, konuşmalarının kısa süreli kesintiye uğramasına aldırmadan. "Atıştırmak için her gün koca bir ıstakoz yiyorsun."

"Tam olarak ne söylemeye çalışıyorsunuz? Kırk dakika sonra kardeşimle raketbol oynayacağım ve sonra spor salonuna gideceğim, bu yüzden ne demek istediğiniz belli değil, avukat bey."

"Mesele şu ki eve dönmek zorundaydık çünkü hazırlanmam gereken bir duruşma var Bay Hemming."

"Sana katlanamıyorum amına koyayım," diye homurdandı adam kadının başının tepesine doğru, ama kadın sadece gülmeye devam etti ve adamın eli kalçasına yerleşirken yeniden adamın göğsüne doğru eğildi. Moriah adamın koyu renk saçlarını görünce yutkundu, kafasının arkası bile tanıdık geliyordu. Bu büyük bir tesadüf.

Bardağı taşıran son damla belki bir hafta sonra, bir müşteriyle yaptığı toplantıdan çıkarken gelmişti. Tiefling ve ortağı kısa süre önce sahilde ikinci bir ev satın almış ve eskimiş bungalovu dingin, kumsal gibi yıkaması için Moriah'yı tutmuşlardı. Güneş madalyonu şeklindeki alan halısı için seçtiği birkaç jüt örneğindeki farkı hissetmek için bunun gerekli olduğunu açıklamıştı

ve tiefling ile ofisinde buluşmakta bir sorun yaşamadı.

Asansörün kapıları kapanmaya başlamıştı ki iri bir el dar alanı yararak içeri girdi ve kapılar anında tersine döndü. Moriah arka duvardaki korkuluklara yaslanmış olduğu için memnundu, aksi takdirde muhtemelen düşecekti. Genç adam telefon konuşmasına hiç ara vermedi, uzun parmağını uzatıp numaraları tuşladı. Aynı uzun parmaklar kızın vücudunda gezinmiş, sıcaklığını okşamış, içine doğru kıvrılmış, bileği kız elini itene kadar itmiş, uzun parmakları kızın kayganlığıyla kaplanmış, kızın kalçalarını dizleriyle açıp aralarına yerleşmeden önce emerek temizlemişti. Onu öpen aynı dudaklar, ona o kadar zevk veren aynı dil, şimdi tek taraflı bir telefon konuşması yapıyor, sanki bir yabancıymış gibi ona aldırış etmiyordu.

Onu karşısında görmek, onu görmek ve tamamen görünmez olmak üzücüydü. Ciğerlerindeki hava donmuş ve genişlemiş gibi görünüyordu, göğsüne doğru bastırıyordu, ta ki adam güldüğünde neredeyse soluk soluğa kalana kadar, bu da bu yabancı alanda aşırı samimi hissettiriyordu. Destek için başının arkasını kavradığında saçlarının ipeksi ağırlığını parmaklarının arasında hâlâ hissedebiliyordu, eli boğazında gevşekti, ona karşı hareket ederken nefesi yüzünde sıcaktı, dizlerinin yastık üstü yatağa bastırdığı yerden ekstra sıçrama kazanıyordu. Kalın shaftının gerginliği lezzetli bir basınçtı ve kalçalarının her yukarı doğru yuvarlanışından sonra, düğümünün şişmiş çıkıntısına indi, seksinin ağzına karşı kararlı bir şekilde bastırdı, giriş için yalvardı, dünyayı beyaz ve altın rengine çevirecek acı verici bir zevk vaat etti, ona karşı kendini kaybederken kıvılcımlarla parıldadı.

Birlikte yaptıklarını yaptıktan, paylaştıklarını sonra onun tarafından bu kadar görmezden gelinmek, katlanabileceği bir deneyim değildi.

Klinik tarafından yapılan iğneler onu irrasyonel hale getirmiş, her duyguyu gergin ve yüzeye daha yakın hissettirmişti ve ona doğru döndüğünde yüzü sıcaktı, gözyaşları düşmeye başlamadan önce olabildiğince hızlı bir şekilde ona aklından geçenleri anlatmaya tamamen hazırdı, ancak adam ona doğru hiç dönmedi ve profiline bakarken, başlangıçta kaçırdığı ince farklılıkları görebildi. Bu adamın saçları daha kısa ve düzgündü, pürüzsüz çene hattında kalçalarına vuran saat beş gölgesi yoktu, burnunda hafif bir kalkıklık vardı. Sesinin tonu benzer olsa da farklı bir tınısı ve akışı vardı ve kahkahası o kadar bulaşıcı değildi. Asansörün sekizinci kata çıkmasını beklerken ayağını sabırsızca sallamıyor, elleri kıpır kıpır olmuyordu. Aynı derecede yakışıklı olmasına rağmen ışıldamadığına karar verdi.

Asansör yumuşak bir şekilde durdu ve adam kapılar açıldığında kadının durduğu yere dönüp bakmadan çıktı, kadının ağzı hâlâ açıktı ama neyse ki gözyaşları dindi.

"Bay Hemming, tam da konuşmak istediğim kişi."

Başka bir bedeninin onun yanına geçerek asansörden uzaklaşmasını izledi ve kapılar kapanırken duyduğu son şey tanıdık adamın yabancı sesi oldu

"Dev'e doğru yola çıkıyorum, eğer benimle gelebilerseniz, sizi dinliyorum."

Bay Hemming. Sarsıldı. Kahve dükkânındaki çift. Aynı isim Lowell'a sadece geçici bir benzerlikten daha fazlasını taşıyan o adama da verilmişti ve marketteki parlak gülümsemeli muhteşem adamın şişkin göğüslerinin üzerinde süzülen lacivert polo tişörtün önündeki yazıyı okuyabilseydi, beyaz dikişin aynı ismi heceleyeceğini hissediyordu. Asansör kendi katına geldiğinde, bir solukta adamın bir ikizi olduğunu hatırladı.

Neredeyse onu seçmeyecekti. Ve sen de az önce onunla gittin, diye fark etti.

Moriah ismin neden bu kadar tanıdık geldiğinden emin değildi, sanki daha önce tamamen farklı bir bağlamda duymuş gibiydi, hafızasının arkasında sıradan bir gölge gibi. Müvekkilinin ofisine yaklaşırken bu olayı aklından çıkardı, ismin kendisine neden tanıdık geldiğini anlamak için daha sonra araştırmaya karar verdi ama o kadar ileri gidemedi. İlk tabelanın yanından geçmeden önce sitenin otoparkından ancak çıkabilmişti ve ilkinin geçtikten sonra, sonraki beş, on ve yirmi tabela ona bağılıyor gibiydi - vitrinlerden, sokak köşelerinden, sokağına girdiğinde komşularının bahçelerinden. Belediye Başkanlığı için Hemming.

Arama sonuçlarının ilk girişi ona ihtiyacı olan her şeyi anlatıyordu. Sekizinci Jackson Edmund Hemming, Cambric Creek'in ömür boyu sakini, vefat eden önceki belediye başkanının torunu ve şu anki belediye başkan adayı. Adamın ilk fotoğrafı içeri sızlattı. Lowell'ın keskin çenesine ve koyu renk gözlerine sahipti, açıkça bir akrabaydı. Başka bir linke tıkladığında ailesi, karısı ve küçük oğlu, toplumdaki gönüllü çalışmaları ve Cambric Creek'teki geniş ailesi hakkında bilgiler gördü.

Tıkladığı bir sonraki linkte, kafedeki adamla ilgili bir makale vardı: Beşinci Grayson Henry Hemming, Kurtadam Savunma Birliği tarafından ortaya atılan mevcut iddialara göre, Gıda ve İlaç İdaresi tarafından yayılan çok türlü sağlık hizmetleri ve temel tıbbi hakların ihlali ile ilgili olarak ülkenin başkentinde yürütülen önemli dava. Birlikte yaşadığı kardeşinin bu olduğunu fark etti. Ciddi, kibirli ve pahalı görünümlü, evi lüks bir oteli andıran ve ailesine pahalı Noel hediyeleri alan türden biri.

Lowell ona geniş bir ailesi olduğunu söylemişti ama ilk ailenin bir üyesi olduğundan hiç söz etmemişti. Lowell'ın

Ortanca çocuk, o zamanlar gülüp geçtiği bir gerçektir, annesi topluluklarının dışındaki bir sürüden gelen bir kurt adamdı ve babası

Moriah inledi. Babası. Topluluktaki yerinden emin değildi, gerçekten buraya ait olup olmadığını ve burada kalıp kalmaması gerektiğini bilmiyordu. Kendini topluluk etkinliklerinden uzak, komşularıyla uyumsuz hissediyordu ve Sorben'le geçirdiği uzun yıllar onu Cambric Creek'te olup bitenlerden koparmıştı. Ama Jack Hemming'in kim olduğunu bilmemek için Black Hills'in ortasında, kilometrelerce hiçlikle çevrili, son derece derin bir mağaranın dibinde, son derece ücra bir kayanın altında yaşamak gerekirdi. Moriah kendini kopuk hissediyordu ama yine de dedikodulara kulak veriyordu ve komşularının Jack Hemming, onun hırsları ve oğulları kadar dedikodusunu yapmayı sevdiği başka kimse yoktu.

Makam sahibi değildi ama herkes kasabayı gerçekten kimin yönettiğini biliyordu. Bölgedeki, hatta muhtemelen tüm bölgedeki en nüfuzlu kurt adamdı. Onun sözü kanundu ve eğer güçler onun hoşuna gitmeyen bir şey yaparsa, onları basitçe atlatırdı. Moriah, Sorben'le birlikte evlerini satın aldıktan kısa bir süre sonra Cambric Creek'teki her haneye bizzat adamın kendisinden gelen ve mevcut yönetimin yeni işletmelere şehir merkezini genişletme fırsatı vermeyi reddederek bölge sakinlerini Bridgeton ve Starling Heights'a ve ötesine gitmeye zorlamasından duyduğu hoşnutsuzluğu dile getiren mektubu hatırladı. Bu cümle onun dikkatini çekmişti. Toplumdaki bir insan olarak nasıl hissetmesi gerektiğini bilmiyordu.

Form mektubu ile birlikte başvuru için bir başvuru formu da gönderilmiştir.

kendisi ile Slade ve Applethorpe ailelerinin birkaç üyesi tarafından başlatılan ve işletmeleri Cambric Creek'te kalmaya, topluluk içinde kapılar açmaya teşvik eden bir hibe programı olan yeni oluşturulan Kurucu Fonu için bağışta bulundu. Moriah dileğinin gerçekleştiğini düşündü. On yıl sonra

şehir merkezi gelişiyordu. Troller ve goblinler, orklar ve satirler, harpiller ve şekil değiştirenler tarafından işletilen dükkânlar, restoranlar ve barlar hiç eksik olmuyordu. Virüs insan topluluğunu kasıp kavurmaya başladığında Bridgeton'a gitmeye şok az gerek kalmıştı, bu da kehanet gibi bir nimetti.

Başı dönüyordu. Kendini hasta hissediyordu. Küçük kafede tanıştıkları o ilk öğleden sonra Lowell'a onun biraz şımarık olduğunu söylediğini hatırladı ve gülmeye, gülmeye ve gülmeye başladı. Gerçekten de bir velet.

Haftanın geri kalanı bulanık şekilde geçti, çünkü işle meşguldü ve Cambric Creek'te onunla buluşmasını engellemek için çektiği acılar üzerinde duracak zamanı yoktu, eğer varsa bir hata komedisi. Dolunay yaklaşıyordu ve derisinin altında tanıdık bir karıncalanma hissetmeye başlamıştı, dolunay kızgınlık döngüsü özünde ısınmaya ve kabarmaya başlamıştı. Ne yapmak istediğine karar verememişti. Fikrini değiştirdiğini ona nasıl söyleyeceğini bilmiyordu ve onu bir daha görememe riskini almak istemiyordu. Önde gelen bir kurt adam ailesinin oğlundan bebek sahibi olamazdı, olamazdı ve aslında bir kurt adama sahip olamazdı.

Ayrıca, kendi kendine söyledi. Kuyruk sallamalara alişmişti.

Terapisti haklıydı - önceliklerine ve geleceğinin hangi yönde ilerlemesini istediğine karar vermesi gerekiyordu.

"bebek sahibi olmak istiyor musun?"

Soru havada asılı kalmış gibiydi. Moriah sanki büyük bir uçurumun kenarında duruyormuş gibi hissetti, sırtında kendi beklentilerinin ve suçluluk duygusunun ağırlığı vardı, ama uçuruma baktığında sadece sığ bir su birikintisi olduğunu gördü. Yansıması ona baktı. Genç hali, renkleri, dokuyu ve kahkahayı seven genç bir kadın.

Dünyayı görmek ve yaratmak isteyen, tüm tutkularını kötü bir evliliğe ve hiçbir bağ hissetmediği ilginç insanlarla dolu küçük bir kasabaya değişmişti. Su birikintisine kolaylıkla adım atabileceğini, düşmeden, içinde sıkışıp kalan genç kadının kaderini değiştirebileceğini fark etti.

"Düşünmeni istediğim bir şey var, Moriah. Şu anda cevap vermeni istemiyorum. Sadece bunu düşünmeni istiyorum. Aktarım ve yer değiştirme hakkında çok konuştuk ve bunların büyük kavramlar olduğunu biliyorum. Yüzleşmek korkutucu olabilir. Bu yüzden sadece bunu düşünmenizi istiyorum ve hazır olduğunuzda konuşacağız. Eski kocanızla bebek sahibi olmayı bu kadar çaresizce istemenizin nedeni birlikte aşkınızdan bir şeyler yaratmak istemeniz miydi? Yoksa onunla bu kadar yalnız kalmamak için mi bebek sahibi olmak istediniz?"

Sfenks Despina'nın ona bu soruyu yöneltmesinin üzerinden iki hafta geçmişti. İki hafta boyunca bu soruyu çığnemiş, bir battaniye gibi katlamış ve düşünmek istemediği diğer şeylerle birlikte zihninin dolabına kilitlemişti. Onu çıkarıp etrafına sardığı, ağırlığıyla yoğun bir keder hissettiği, en başta neyin yasını tuttuğundan emin olmadığı iki hafta.

"Anladığımı sanmıyorum," diye mırıldandı sessizce.

Sehpanın karşısındaki Despina cesaretle gülümseyerek başını salladı ve Moriah sandalyesinde doğruldu, sinirlerini çelikleştirdi.

"Şu anda bebek sahibi olmak istemiyorum," dedi daha güçlü bir şekilde, inancı tamdı. "Bu hiçbir zaman anlamına gelmiyor, çünkü istiyorum. Ve önümüzdeki üç ya da dört yıl içinde bir çocuk sahibi olmak istiyorum. Ama şu anda bir tane istemiyorum. Bunu tek başıma yapmak istemiyorum."

Sfenks'in kocaman gülümsemesi koyu renk gözlerinin obsidyen yarıklara dönüşmesine neden oldu.

"Seninle çok gurur duyuyorum. Bu sözleri söyleyebilmek için çok çalıştın."

Moriah tuttuğu nefesi bıraktı, bir balon gibi söndü ve koltuğunun arkasına yaslandı. Terapistine son birkaç aydır doğum kontrol hapı kullandığını, her sabah dilinin arkasına küçük beyaz bir hap attığını ve şimdiye kadar işe yaradığını söylemişti.

Lowell'ı artık haftada bir görüyor, onunla sürekli konuşuyordu ve ona gerçeği söylemesi gerektiğini biliyordu. Hastalandığında dehşete düşmüş, bu virüs tehdit olmaktan çıkana kadar bir daha evinden çıkamayacağını düşünmüştü ve testi negatif çıktığında aklındaki tek şey onu görmek olmuştı. Kliniğe geri dönmeyecekti. Zaten kan tahlili zamanı gelmişti ve sonuçları aktif olarak sabote ettiğini şüphesiz anlayabilirlerdi. Artık istediğinden emin olmadığı bir hayal için para harcamak fevkalade aptalca bir şey gibi görünüyordu ve artık rol yapmayı bırakmıştı. Bu maskaralıkla işi bitmişti, para harcamakla işi bitmişti, kendine yalan söylemekle işi bitmişti. Ama onunla işinin bitmesini istemiyordu.

Ailesi hakkında onunla yüzleştikten sonra kapısının önünde belirmişti.

"Anlamıyorsunuz. Bunun nasıl bir şey olduğunu anlamıyorsunuz. Gittiğim her yerde insanlar beni tanıyor. Ama beni tanımıyorlar," diye vurguladı, sesinde hayal kırıklığı çınlıyordu. "Beni tanımıyorlar. Trapp'i tanıyorlar. Ya da Jackson'la aynı okula gitmişler. Ya da Grayson'ın partilerinden birine gitmişlerdir. Babamı tanıdıkları için beni tanıdıklarını sanıyorlar ama herkes babamı . Beni tanımıyorlar ama her şeyi bildiklerini sanıyorlar. Kendilerini tanıtmadan adımları kullanıyorlar ya da bana annem hakkında sorular soruyorlar ve ben bu insanları daha önce hiç görmedim! Burada nasıl arkadaş edineceğimi ya da insanlarla nasıl tanışacağımı bilmiyorum çünkü ailem hakkında önceden oluşturulmuş bir fikirleri var ve ben buna dayanamıyorum."

Onu içeri çekmişti. Ona yemek yaptım. İzledi Tüm evi dolaşıp kocaman bir gülümsemeyle her şeyi incelerken nefes nefese kalmıştı. Milyonlarca soru sordu.

sorular soruyor ve hiç susmuyordu, çeşitli düşünce trenleri yıldırım hızıyla birbiriyle kesişiyor ve birbirini geçiyordu, parmaklarını masaya vuruyor, ayak parmağını sandalyeye vuruyor, sessiz olamıyor ya da hareketsiz kalamıyordu. Evinin bir daha asla sessiz olmayacağını fark etti. O içinde olduğu sürece asla. Onu Fransız kafesindeki kahvaltı köşesine itmek, o zamana kadar kaç kez hayalini kurmuşsa, rüyadan fırlamış gibi hissettirdi.

Onu arka bahçeye çekti ve çimlerin ortasında baş başa uzanıp yıldızları seyrettiler. Kız onun burnunun ucunu öptü ve gözleri yaşlarla doldu. Sadece çekimler. Bunu yapan, her şeyi yapan çekimler.

"Bana bunun sadece bana verdikleri iğneler ve hissettiklerim yüzünden olmadığını söyle. Bana bunun yapay bir hormon olmadığını, onları almayı bıraktığımda tüm bunlardan dehşete düşeceğimi söyleyin."

Lowell sadece usulca gülümsedi ve başını çevirip tekrar gökyüzüne bakmadan önce alnını onunkine çarptı.

"Gökyüzü hep aynı görünüyor, biliyorsun. Daha önce bana en sevdiğim yeri sormuştun ama buna cevap verebileceğimi sanmıyorum. Bu asla yerle ilgili değil. Yüzlerce farklı ülkede yerde uyudum ve nerede olursanız olun gökyüzü hep aynı görünüyor. Gün batımı her zaman gün batımıdır. Bu yüzden manzara ve coğrafi şeylerin fotoğraflarını çekmekten nefret ediyorum. Kuzey denizlerindeki yanardağlar tropik bölgelerdeki yanardağlardan farklı görünmez. Dağ tepeleri dağ tepeleridir. Eğer fotoğrafın üzerinde bir yazı olmasaydı, nerede çekildiği hakkında hiçbir fikriniz olmazdı. Farkı yaratan insanlardır. Bir ülkedeki dağlar bir diğerkindeki ile tamamen aynı görünecektir, ancak dibinde el dokuması kilimlerini satan yaşlı kadın farklı olacaktır. Farklı bir gülümsemesi ve anlatacak farklı bir hikayesi olacaktır. Her zaman aynı olan tek şey, hepsinin beni eve götürmek ve benim için yemek pişirmek istemesi" diyerek güldü. "Ve her zaman mükemmel aşçılardır."

"Onlarla mı gidiyorsun?" Sorusunu ve gözyaşlarını bir anlığına unutarak sordu.

"Tabii ki onlarla gideceğim!" diye tekrar güldü. "Birinin büyükannesinden otantik yemekler yiyeceğini biliyorsun. Ve bu asla aynı olmayacak. Gün batımı her zaman gün batımı gibi görünecektir ama herkesin büyükannesi kendine özgü yöresel yemeği biraz farklı hazırlar. İşte bu yüzden seyahat etmeyi seviyorum. İnsanları görmeyi. Onların yemeklerini yemeyi. Hikayelerini dinlemek."

"Keşke seninle gelebilseydim."

Başını çevirdi ve tekrar onun gözlerinin içine baktı. "Neden yapamıyorsun? Seni burada tutan ne?"

Sesi boğazında düğümlendi, ne cevap vermesi gerektiğinden emin değildi.

"Sana daha önce de söyledim, ben burada gerçek bir bebekken neden bir bebek sahibi olmayı bu kadar çok istediğini anlamıyorum. Ayakkabılarımı bile zor bağlıyorum."

Öfkeyle güldü ve adam dudaklarını ters bir öpücükle yakaladığında hafifçe soludu.

"İğne falan kullanmıyorum, Moriah. Sen beni değiştiriyorsun, senin döngün beni değiştiriyor çünkü şimdi seni markette bir rando konuşurken düşünüyorum ve lanet bacaklarını kırmak istiyorum, ama Sihirli iğneler kullanmayacağım. Hissettiklerim sadece hissettiklerim."

Ertesi sabah yatağında, bacakları iki yana sarkmış ve yüzü kaburgalarına dayanmış bir şekilde yatarken uyandığında, kliniğe geri dönmeyeceğini biliyordu. Bu kelimeleri söylemenin kolay olacağını hiç düşünmemişti ama Despina'nın geniş gülümsemesinden cesaret alarak tekrarladı.

"Şu anda bir bebek sahibi olmak istemiyorum. Bu ilişkide neler olacağını görmek istiyorum çünkü ondan gerçekten hoşlanıyorum. Ve bunu hak ediyorum."

OceanofPDF.com

Lowell

ARAMA önceki akşam gelmişti. Lowell telefonu çaldığında ne yaptığından bile emin değildi - ona yemek pişirmek, kalçalarını öpmek, kalbi onu sıkarken boynuna doğru hırlamak, eli saçlarında ve yumuşak çığlıkları beynini bulandırırken - yukarıdakilerden herhangi biri olabilirdi.

Cevapsız arama tanımadığı bir numaradan geliyordu ve sesli mesaj simgesine dokunduğunda önsezisi tüylerini diken diken etti.

İnsan olmayan havayolları tüm ülkelerde değil ama çoğunda yeniden hizmet vermeye başlamıştı. Sağlık taramasına girmesi, yeni fotoğraf ve parmak izi vermesi gerekecekti ama o gün telefonlarına cevap verirse bir sonraki ay işe geri dönebilirdi.

Ne yapacağını bilmiyordu. Lowell karar vermekten nefret ederdi, özellikle de önemli bir konuda ve bu belki de hayatında vermek zorunda kaldığı en büyük karardı. Yapması gereken doğru şeyin ne olduğunu bilmiyordu, Moriah'ya nasıl veda edeceğini bilmiyordu, eğer edebilecekse bile, ve ailesine veda etme düşüncesini tahmin ettiğinden daha zor buldu.

O gece neredeyse hiç uyumadı ve ertesi sabah hava tamamen aydınlanmadan önce Lowell, uyuyormuş gibi bile yapamayacak kadar endişeli bir şekilde kendini yataktan dışarı atıyordu. Ne yapacağını, neye karar vereceğini bilmiyordu ve sonunda, kardeşinin evinde kıpırdanarak bir cevaba yaklaşamayacağını anlayınca, tüm kasabaya tavsiyelerde bulunan tek adama, babasına danışmaya karar verdi.

Jack Hemming'in ofisi, Cambric Creek'in tiyatro salonuna ev sahipliği yapan binanın en üst katındaydı.

Geçen yüzyılın. Binanın dış cephesi yüz elli yıl önceki inşasından bu yana önemli değişikliklere uğramıştı, ancak çatının zirvesindeki altın kubbe o ilk günlerden beri kasabanın silüetinin değişmeyen bir parçası olarak kalmıştı. Görkemli binanın fuayesinde asılı durduğu sokaktan görülebilen kristal avize de benzer şekilde orijinal iç mekânın bir parçasıydı. Lowell çocukken avizeye hayranlıkla bakar, öğleden sonraları babasını ziyarete gittiklerinde annesinin ya da ağabeyinin elini tutar, duvarlara yansıttığı gökkuşağı prizmalarıyla büyülenmiş bir halde devasa, ışıltılı aydınlatma armatürüne ağzı açık bakardı.

Caddeyi geçerken içgüdüsel olarak gözlerini kaldırdı, avizeye baktı ve babasının öğütlerini arayan beceriksiz, dili tutulmuş bir çocuk olarak bir kez daha küçüldüğünü hissetti.

Cambric Creek Halk Tiyatrosunun Açılışı 11

Ağustos 1878

J. Edmund Hemming III tarafından
yaptırılmış ve kasabaya hediye
edilmiştir

Hayatı boyunca binanın ön kapısındaki levhanın önünden yüz binlerce kez geçmiş, çok küçükken kendi soyadını gördüğünde sersemlemiş, durup işaret etme ihtiyacı duymuş, duyan herkese duvardaki ismin kendisine ait olduğunu duyurmuştu.

O zamanlar öyle olmadığını, bunun başka birinin mirası ve omuzlaması gereken bir yük olduğunu fark etmemişti. Bunu tam olarak anlamadan önce, çok gençken bu onu heyecanlandırmıştı. Kasabadaki tek plaket olmaktan çok uzaktı, bankanın ve belediye binasının önünden geçerken Hemming ismi kaçınılmazdı, babasının ofisinden kaçmak için köşelerden ve arka sokaklardan kaçıyordu, sanki kaldırımındaki varlığı bile babasının o anda pencereden dışarı bakması için yeterli olacakmış gibi derse giriyordu.

Annesi, o ilkokuldayken başka Lowell Hemmings olmadığını, Grayson'ın adının yazılı olduğu bir banka her oturduğunda ya da Jackson'ın adının yazılı olduğu bir plaketi taşıyan bir binaya her girdiğinde öfke nöbetleri geçirdiğini anlatmıştı. Bu haksızlıktı. Onun da bir binası, bankası ya da bankı olmalıydı, neden yeterince özel değildi?

"Çünkü sen türünün tek örneğisin, tatlım. Lowell Hemming olduğunu söyleyebilecek tek kişi sensin. Ama istersen bir plaket yapabilirsin ve onu babanın ofisteki kapısına asarız. Kulağa nasıl geliyor?"

Owen, kalabalık kavşağı geçtikleri sırada diğer elini tutuyordu ve kendi adını taşıyan bankların ve plaketlerin olmayışından rahatsız olmamıştı.

Huysuz bir ergenken ailesinin kuşaklar boyu süren cömertliğinden utanmış ve büyüdükçe Hemming isminden giderek fazla rahatsız olmuştu. Duvarlarda soyadını görmek onu umutsuzluğa sürüklemişti - kasabanın dört bir yanındaki plaketlerden, yazılardan ve yağlı boya resimlerden kaçmak için umutsuzluğa kapılmıştı; kasabanın Hemming ailesinin bir başka parlak, altın örneği olarak göstereceğı, işe geri dönüp dönmeyeceğıne bile karar veremeyen, düşüncesiz, muhtaç bir beceriksiz değil, değerli, önemli biri olması beklentisi.

Ağır, yaldızlı kapılardan içeri girdiğinde levhayı görünce midesi bulandı, atalarının hayaletleri mermer zeminli fuayeye dolmuştu ve şimdiye kadar verdiği her karardan dehşete düştü.

"Bu beklenmedik saatin keyfini neye borçluyum? Kahvaltıyı zorlamadık, değil mi? Sakın bana annenin teklifini kabul edip eve dönmeye hazır olduğunu söyleme."

Yüzünün otomatik olarak hangi ifadeye büründüğünden emin değildi ama babasının derin kahkahası, sıkışan bağırsaklarını en azından bir nebze olsun rahatlattı. Lowell yere düştü.

Maun masanın önündeki koltuğa oturdu, önceki ayların endişesi onu bitkin bırakmıştı.

Kendisinin ve kardeşlerinin Hemming görünümüne sahip olduğu onun için yeni bir şey değildi - annesi sık sık üstün bir soyun kanalı olmakla ilgili şaka yapardı ve çocukluk evinin ön odasındaki piyanonun üzerindeki aile fotoğrafları kümesi, altısının farklı yaşlarda ve saç uzunluklarında klonlar gibi görüldüğünü gösteriyordu - ama geçen yıl eve zorlanana kadar, yolun ve yaşam tarzının yorgunluğu ve kenara atılmanın stresi yüzünde görünene kadar Lowell babasına ne kadar benzediğini takdir etmedi.

O ve kardeşleri aynı koyu renk gözleri ve koyu renk saçları paylaşıyorlardı ve Lowell gözlerinin nasıl aynı şekilde kırıştığını, alnını ve ağzının etrafını aynı şekilde kırıştıran gülümseme çizgilerini şaşırtıcı bir netlikle fark etmişti ve şakaklarında Jackson ve Grayson'la aynı desende, babalarıyla tamamen aynı olan bir avuç gümüş saç bulmuştu.

Kendi oğlu ya da kızının Hemming'e benzeyip benzemeyeceğini merak etti ve Moriah'nın ışıltılı yeşil gözlerine sahip, siyah saçları kurdeleyle toplanmış küçük bir kız hayal etmeye çalıştı. Ne fark eder ki? Bunu görmek için etrafta olmayacaksın, bununla ilgili hiçbir şey yapmayacaksın. Muhtemelen onu sarışın yapmanın bir yolunu bulurlar.

"Tavsiyene ihtiyacım var," diye ağzından kaçırdı, kahvaltı randevularından önce erken gelme nedenini tahmin edemedi, elleri dizlerinin üzerinde sıkıştı. "Bir arkadaşıma yardım etmeye çalışıyorum ve ona yanlış bir şey söylemek istemiyorum. Bu. . . . önemli."

Babası başını eğdi, Lowell'ın gözlerini bitmek bilmeyen bir an boyunca tuttu, devam etmesini işaret etmeden önce küçülmesine yetecek kadar bir süre.

"Yani . . . Bir arkadaşım var. O istiyor ..." Derin bir nefes aldı ve kendini bu konuyu kapatmaya zorladı. "Bir bebek sahibi olmak istiyor. Bir kurt adamla. Ama ortak ebeveynlik falan değil, sadece bir bebek. Daha önce hamile kalmakta zorlanmıştı."

Sanırım gebe kalma şansının daha yüksek olduğunu falan okumuş."

Masadan bir başka karanlık kıkırdama daha geldi ve Lowell bir an yutkundu.

"Evet, hepsini biliyorum. İnanın bana, altınızın beni ev ev yemesi asla bir plan değildi. Peki bu arkadaşına ne tür bir tavsiye vermeye çalışıyorsun?"

Babasının kaşlarını kaldırmasıyla boynu alev alev yandı ve devam etmeden önce sinirlerine hakim oldu.

"Bebeği bir kurt olarak yetiştirmek istemiyor. Biliyorsun artık tüm o bastırıcı ilaçlar var ve doktorlarının ona bunun tamamen güvenli olduğunu söylediğini anlattı. Bu fikre oldukça sıcak bakıyor ama ben..." ellerini çaresizlikle kaldırdı, sesi kesildi, soğukkanlılığının bozulduğunu hissetti, "Bunun doğru olduğundan emin değilim. Ona doğru şeyi yaptığını söylememi istiyor, ona güven vermemi istiyor ama ben bunun doğru şey olduğunu bilmiyorum."

Masanın karşısında Jack parmaklarını dikleştirip ağzına bastırdı. Lowell, dinlerken alnının kırıştığını düşündü, tıpkı kendisinininki gibi. Aklından Jackson'ın küçük oğlunun görüntüsü geçti, keskin siyah gözleri ve dağınık siyah saçları; dondurma bulaşmış yüzü ve aralık dişli gülümsemesi ve yeğeninin bir gün ayaklarının altındaki dolu toprağın ve kulaklarında çınlayan rüzgârın özgürlüğünü, aylık dönüşle gelen özgürlüğü hissedeceğini biliyordu. Bu, kurt adamlardan oluşan bir ailede akıl almaz, düşünülemez bir şeydi. Ama bu çocuk aileden olmayacak.

Onlar hiçbir şeye sahip olmayacaklar sizinle yapacaklar veya bu topluluk.

"Yapay bastırma konusundaki düşüncelerimi zaten biliyorsun," diye yavaşça söze başladı Jack ve Lowell iyi bildiği için başını salladı. "Bu yüzden sizi ders vermekten kurtaracağım. Sanırım bu arkadaşınız-" "İnsan," Lowell tedarik edildi, yüz buruşturma ne zaman onun Baba

homurdandı.

"Şüphelenmiştim, bu çok normal. Şey . . . Bir kurt adam yetiştirmenin kolay bir olmadığı konusunda onu uyarmak

isterim.

dönüşü tıbbi olarak bastırıyor ya da bastırmıyor. Trapp ve öfkesi beni neredeyse mahvediyordu. Sen ve Owen ortaya çıktıığınızda, eğer annen olmasaydı, seni nehrin yanında bir kutuda bırakırdım."

Lowell öfkeyle ofladı, ama babası sadece özür dilemeden omuz silkti.

"Siz canavardınız. Hepiniz birer canavardınız. Her zaman bir şeylere kalkışır, bir şeyleri kırar, ağaçlardan atlar, birbirinizi gömerdiniz. Beş yaşındayken Jackson seni çatıdan aşağı itmişti, bunu hatırlıyor musun?"

Lowell, birkaç gün önce grup sohbetlerinde Jackson'dan gelen mesajı düşünerek güldü.

Tarihte bugün, Lowell' çatıdan aşağı ittim ve bacağını kırdı.

Eğer yapmasaydım, muhtemelen beden eğitimi öğretmeni olurdun. Bir şey değil.

Jack onun gülüşüne kaşlarını çatı.

"Trapp, Owen'ı bir avuç dolusu on sent yutarsa midesinde bir para ağacı yetiştirebileceğine ikna etti. Grayson lisedeyken bütün kasabayı sikti. Peki ya sen? İçmemin sebebi sensin. Ve bu şakalara hiç girmiyorum bile. Beşiniz topluca bir vücudun olduğu neredeyse her kemiği kırdınız. Dolunay endişelenmediğim tek zamandı. Arkadaşınız en iyi doktorlara sahip olabilir ve bastırma teknolojisinin uzun bir yol kat ettiği doğru... ama rüzgarı dizginleyemezsiniz. Eğer bir kurt adam yetiştirmeye hazır değilse, doğurmamalı, çünkü kimyasal müdahale olsun ya da olmasın, elleri dolu olacak. Bu, spektrumda var olan belirsiz bir şey değil. Kurt her zaman orada olacak, sadece derinin altında, sadece şimdi bir çıkışı yok."

Lowell babasının sözleri karşısında ürpertici bir nefes alarak başını salladı. Bu zaten bildiği bir şeydi, ama şüphelendiği şeyin pekiştirildiğini duymak iyi gelmişti.

"Başka ne var?" Babasının sesine tanıdık bir sabırsızlık notası karıştı ve Lowell yumruklarının sıkıldığını hissetti, kendini

yeniden o sinirli 10 yaşındaki halime döndüm. "Buraya zaten bildiğin bir şeyi sana söylemem için gelmedin Lowell."

"Nereden biliyorsun?" "Nereden biliyorsun?" diye sordu, öfkeyle tüylerinin diken diken olduğunu hissederek. "Belki de bunun için geldim. Bilmiyorsun."

"Biliyorum, çünkü seni tanıyorum. Seni tanıyorum çünkü tüm kardeşlerin kadar şeffaf ve öngörülebilirsin ve dürüst olmak gerekirse benim için de büyük bir baş belası. Senin sorunun ne biliyor musun Lowell? Kendini özel sanıyorsun. Farklı olduğunu düşünüyorsun. Bu ailede bu isimden uzaklaşmak isteyen tek kişinin sen olduğunu sanıyorsun, bu ismin altında ezildiğini hisseden tek kişinin sen olduğunu sanıyorsun. Kaçma dürtüsünü anlamadığımı mı sanıyorsun? Bu kasabada kalmak istediğimi mi sanıyorsun? Çocuklarımı burada, bu çakalların mikroskobu altında büyütme istediğimi mi?"

Lowell sandalyesine gömülmüş gibi hissetti, kıpırdıyamıyordu. Babasının ilgisine hiç mazhar olmamıştı ve şimdi bunu aramakla aptallık ettiğini fark etti. Bütün ağabeylerinin bu kadar gergin olmasının bir nedeni vardı.

"Jackson kanıtlaması gereken bir şey olduğunu düşünüyor, tarihi yeniden yazması gerektiğini düşünüyor çünkü çok uzun zamandır kendi oksijenini soluyor. Grayson var olan en zeki insan olduğunu düşünüyor ve bu kadar zeki olduğu için kendini tebrik etmekle meşgulken, kendisinin manipüle edilmesine izin veriyor. Senin tarafından. Trapp tarafından. Kız arkadaşı tarafından. İstediklerini seç. Trapp kahraman olmadığı hiçbir hikayeye tahammül edemez. Tıp fakültesini bıraktı, paramın büyük bir kısmını boşa harcadı ve annenin kalbini kırdı. Peki ne ? Buraya geri döndü ve itfaiyeci oldu. Çünkü kim yavru kedileri kurtaran ve yanan binalara koşan birine kızabilir ki? Dışarı çıkmak isteyen, dünyayı görmek isteyen, sadece bu isimle mutlu olamayan tek Hemming'in sen olduğunu düşünüyorsun. Ve kardeşin yeterince sessiz olursa

Kendi başına zor bir karar vermek zorunda kalmadan hayatını sürdürebilir. Neredeyse bir yıldır nişan yüzüğünü yanında taşıdığını biliyor muydun? Soruyu sormıyorum çünkü bunu yapmak zorunda kalacak ve Gray ile Jackson'ın saçma sapan tartışmalarına ve sizin öfke nöbetlerinize izin vermek çok daha kolay ve o sadece arka planda var olabiliyor. Muhtemelen içinizden birinin cebinden çalıp onun yerine yapmasını umuyordur. Hepiniz eşit miktarda tahmin edilebilirsiniz. Ve sen, sevgili oğlum, benim için tüm kardeşlerin kadar sinir bozucusun. Ne daha fazla, ne daha az. Eğer söyleyecek başka bir şeyin varsa Lowell, hadi şu lanet olası şeyi yapalım da kahvaltı siparişimizi verelim."

"Ofisimden aradılar. İnsan olmayanlar için uçuşları yeniden açıyorlarmış. İşe geri dönebilirim. İşlemem gereken evraklar ve almam gereken yeni bir vize var ama evet. Önümüzdeki aya kadar işe dönebilirim."

Jack parmaklarını dikleştirdi ve Lowell zorlukla yutkundu.

"Bütün buydu, ama yine de sesin çok çelişkili geliyor."

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye boğuk bir sesle konuştu. "Evde olmaktan nefret ediyordum ve sanırım hâlâ da nefret ediyorum. Burada olduğum kişiyi sevmiyorum. Ama - herkesi özleyeceğim. Düşündüğüm kadar kötü değildi ve sadece güzeldi ..."

Titreyerek nefesini içine çekti, aniden ağlayacakmış gibi hissederek babasını haklı çıkardı. Hâlâ öfke nöbetleri geçiren bir çocuktu.

"Sanırım bu kızı seviyorum ama bunu yapmasını istemiyorum. Baba olmaya hazır değilim, değilim. Ben lanet bir aptalım, bir yetişkin gibi zar zor işlev görebiliyorum. İstesem bile burada yaşamaya gücüm yetmez, şu anda birikimlerimi tüketiyorum. O bunu istiyor ama ben dışarıda bir yerde bir çocuğum olduğunu ve onun bir parçası olmadığımı bilmek istemiyorum. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum ama onu bırakmak da istemiyorum ve ne yapacağımı bilmiyorum."

Babası uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Lowell buna alışkındı. Grayson da aynı şekildeydi. Sessizliğe izin verdiler

esnedi ve diğerk işinin rahatsız olup onları doldurmasını bekleyerek bilgi toplamak ve saldırılarını planlamak için daha fazla zaman verdi.

"Bu parçanın neden bende olduğunu biliyor musun?"

Gözleri duvardaki, kendisine ait, profesyonelce çerçeveleenmiş ve matlaştırılmış fotoğrafa kaydı. Geniş, dişlek sırtışılarıyla bir grup Komodo ejderi çocuğı, ellerinde sadece yaşadıkları adada yetişen kavun parçalarını tutuyordu. Son iki saatlerini ona ağaçlara tırmanarak, bacaklarını hain gövdelerde kesmeden kavunları nasıl toplayacağını öğretmekle geçirmişlerdi; kavunların sert dış kabuğunu, içindeki tatlı ve sulu ete zarar vermeden geçebilmek için özel bir şekilde kesilmeleri gerekiyordu. Arkalarında, orta mesafede, yakın zamanda meydana gelmiş bir volkanik patlamanın krateri hâlâ siyah dumanlar çıkarıyordu. Yanardağın üzerini örtmek için oraya gitmiş ve kendisini kalderaya yaklaştıracak tekneyi beklerken çocuklarla Ketterling oynamıştı.

birkaç düzine fotoğrafçı daha vardı; hepsi de kratere yaklaşmak için ihaleleri kapmaya çalışıyor, tsunami sonucu yok olan takımadalardaki bir başka ada kümesinden geriye kalanları belgeliyorlardı. Adada çocukların fotoğraflarını çeken tek aptal oydu ama bu fotoğraf ödöl kazanmıştı. Trajediye rağmen devam eden sivil yaşam, onun imzası haline gelmişti, çalışmalarının büyük bir kısmı, en azından bunun için kabul edilmişti.

Bu parçayı ve diğerk birkaç parçayı, Grayson'ın şu anda çalıştığı organizasyon olan Kurtadam Savunma Birliğı için bir bağış galası olan bir açık artırmaya bağışladı. Bu bir kibir ve gurur anıydı ve birkaç ay sonra Noel'de annesine sürpriz yapmak için eve bir sonraki gelişinde çabucak söndü. Bağışladığı parçalardan ikisi Grayson'ın evinde asılı duruyordu, bu da ona parçaların ya satılmadığını ya da kardeşinin onun için üzülmesine neden olacak kadar az bir fiyata alıcı bulunduğunu gösteriyordu.

"Açık artırmanın sonunda kimsenin istemediği diğer çekiliş sepetleriyle birlikte kalan şey bu olduğu için mi?" Cevabı duymak istemediği için sesini çıkarmadan sordu.

Babası ona kaşlarını çatarak baktı, kendisinin de sık sık yaptığı tanıdık bir bakıştı bu.

"İğrenç bir şekilde kendine acıyan biri olduğunuzdan da bahsetmiş miydim? Lütfen bunu da listeye ekleyin, hariç tuttuğum için özür dilerim. Bu parça bende, çünkü kardeşin diğer ikisine benden ve herkesten daha fazla teklif verdi. İlk başta, sadece fiyatı yükselttiğini düşündüm. Biraz sinirlendim, çünkü onları istediğimi biliyordu. Sonra kazanmak için teklif verdiğini anladım. Yetimhaneden gelen parçaya verdiği tekliften daha yüksek bir fiyat verince, sanırım vakıf yöneticilerinden biri onu aldı ve o kadar sinirlendi ki masasını devireceğini sandım. Bunu almak için onun dikkat dağınıklığını kullandım. Sanırım bu konuda da bana çok kötü davrandı."

Lowell ciğerlerine felç edici bir madde enjekte edilmiş gibi hissediyor, nefes alamıyor ve burnundan nefes alabildiği kadar alıyordu.

"Ben aptal yetiştirmedim Lowell. Hiçbirinizi değerinizden daha az değerli olacak şekilde yetiştirmedim. Herkes seni öznlüyor, herkes evine biraz daha yakın bir yerde yaşamayı diliyor ve arada bir Grayson'dan başkası için telefon açsan iyi olurdu ama yaptığın işte çok ama çok iyisin ve hepimiz seninle gurur duyuyoruz. Gray'e göre, dünyanın öbür ucunda, ailenizden ayrı, tamamen tek başınıza, zaman zaman korkunç, tehlikeli koşullarda ve durumlarda yaşıyorsunuz. Aklıma gelen son kaşif Balthazar Hemming, Jackson'ın üçüncü küçük kardeşiydi... üçüncü ya da dördüncü, hangisi olduğunu hatırlayamıyorum. Yangında ölen kardeşi Grayson'dı. Hostun Parktaki mavi apatit anıt onun, yazı arka tarafta, bronz bir plaket üzerinde, güneydoğuya bakıyor."

Lowell gözlerini kırptırdı. Hostun Park, o ilk öğleden sonra Moriah ile oturduğu kafenin arkasındaki parktı.

"Kim bilir Lowell. Her şeye rağmen anıtını ve plaketini alabilirsin. Eve dönmek istediğine karar verdiğin gün, senin için bir yer olacak. Kimse seni dışarı atmıyor, kimse senin varlığını unutmuyor ya da sürekli yakındığın diğer tüm saçmalıklar. Kardeşlerinizin de tıpkı sizin gibi hayatları var ve hepiniz tamamen bencilsiniz."

"Bunu bulduğumuzu hayal bile edemiyorum."

Babası ellerini geniş bir hareketle açarak gülümsedi.

"En azından bunu dürüstçe söylüyorsun. Bu eve gelip yaşamana izin vereceğim anlamına gelmiyor, çünkü evi içinde kendimle birlikte yakarım daha iyi. Annenin ne istediğini umursamadığım tek örnek bu. Sen bir canavarsın ve eğer bu insan kız, her kimse, senin doymak bilmez ilgi odağı olma ihtiyacına, üzüntüne ve bunun sonucunda gelen öfke nöbetlerine katlanabiliyorsa, onun izin vermek için o kadar acele etmezdim. Baba olmaya hazır olmadığına katılıyorum, ama tecrübelerime dayanarak söyleyebilirim ki, asla gerçekten baba olamazsın. Bu gerçekleşene kadar değil."

Sonunda yeniden nefes alabildi ve titreyerek kocaman bir nefes çekti. Babası telefonunun dahili tuşuna bastığında, kardeşlerinin yakında orada olacağını fark etti.

"Rhonda, henüz yapmadıysak kahvaltı siparişi verelim, lütfen kendine bir şeyler aldığından emin ol. Ve oğlumun hesabından bir çek kesebilir miyiz lütfen? Yüz bin. Teşekkür ederim."

Lowell bön bön baktı. Kardeşlerine kıyasla bir fakirdi ve özgürlüğü için kazançlı bir kariyeri takas ettiğini kabul etmişti ve tamamen kendi parasıyla yaşadığı gerçeğiyle gurur duyuyordu. Bazen bir vakıf fonu ve bankada parası olduğunu unutuyordu. Grayson 18 yaşına bastığında onu ensesinden tutup babalarına sürüklemiş ve büyükbabalarından kalan emaneti teslim etmesini istemişti.

"Sorumsuzsun ve parayı aptalca bir şey için harcayacaksın."

"Satın almam gereken ekipmanlar var!" diye şiddetle karşı çıkmış ve Grayson'ın gözlerini devirmesine neden olmuştu.

"Dediğim gibi. Aptalca bir şey. Babam bir kısmını yatırsın. Geri kalanı da faizde biriksin. O zaman parmak boyamada diploma alsan da fark etmez, en azından yaşayacak ve emekli olacak paran olur."

Lowell ayrıcalığın altın mührüyle öpüldüğünü biliyordu, çünkü varlıklı, rahat bir çevrede büyümüş, ne olmak istiyorsa olabileceği söylenmiş ve bunu yapabilmesi için eğitim ve fırsat verilmişti. Hayatı boyunca ona kenar mahallelerde yaşamanın nasıl bir şey olduğu anlatılmıştı ama o bunu hiç yaşamamıştı. Bunu görmüş, belgelemiş, kendi annesini ve onun gibi dışarıda kurtulan diğer gençleri düşünerek bundan kişisel olarak etkilenmişti, ancak kamera donanımını topladığında, bundan uzaklaşmalı, geride bırakmalı ve hangi filmi izleyeceğinden ve akşam yemeğinde ne sipariş edeceğinden daha fazla endişelenecek bir şeyin olmadığı bir dünyaya geri dönmeliydi. Güven fonundan geçinmemek bir gurur kaynağıydı. O zamandan beri ona aptal parası diyordu ve çoğu zaman onun varlığını unutuyordu.

"Grayson da aynı şeyi yapıyor, biliyorsun. Kazandığıyla geçiniyor, geri kalan her şeyi bankada tutuyor. Üzerine işlemesi için Jackson'ın yüzünün kakmalı resimlerinin bulunduğu mermer ve altın çeşmeleri ancak bu şekilde haklı çıkarabilir."

"Kız arkadaşı onu her şey için alacak," diye sevinçle paylaştı Lowell, babasının kahkahalarından memnun kalarakDördüncü oğuldu, ortanca oğuldu, kalabalığın içinde kaybolmuştu ve babasıyla çok nadiren birebir zaman geçirmişti ama Lowell tüm kasabanın neden onu aradığını anladığını düşünüyordu.

"O mükemmel bir varlık ve ona iki eliyle sarılması gerekiyor. Ve eğer bunu yapmayacak kadar aptalsa, o zaman tüm değerinin alınmasını hak ediyor demektir. Tam olarak neden ayın diğer tarafında yaşama ihtiyacı duyuyorsunuz? Bunu hiç anlayamadım."

Lowell kendisine meydan okunmasını beklemediği için kekeleydi.

"Havaalanları yüzünden! Ve iş yüzünden! Idaho'daki patates festivallerini takip etmiyorum, Asya ve Oceana'nın, Avrupa'nın farklı bölgelerine uçuyorum."

Babası elini kaldırdı.

"Sizinle tartışmıyorum, sadece bir soru soruyorum. Varsayım sal olarak konuşuyorum. Burada biriyle ilişkiniz varsa ve o kişi uzun vadede denizaşırı bir yere taşınmaya istekli değilse ya da bunu yapamıyorsa, pazarlık yapmaya ve esnek olmaya istekli misiniz? Bu basit bir evet ya da hayır, işinizin detaylarını bilmiyorum çünkü kimseyle paylaşmıyorsunuz Lowell. Ama düşünülmesi gereken bir şey. Gerisine karar verebilecek tek kişi sensin. Ne yapmak istediğine, nereye gitmek istediğine, kim olmak istediğine karar verebilecek tek kişi sensin. Seni ormanda bırakmayı, otobüs terminaline bırakmayı, bir tekneye bindirip denize itmeyi çok istedim. Ama bizimki gibi bir aileye sahip olmanın bir faydası varsa, o da ne kadar aptalca seçimler yaparsan yap asla yalnız olmadığıdır. Kardeşlerinin de kendi paylarına düşeni yaptıklarından emin olabilirsin."

Liam kısa bir süre sonra geldi. Lowell onun anlamsız lise sohbetlerini dinlerken, başkasının küçük kardeşi olmakla kadar meşgul olduğunu fark etti ki, birinin ağabeyi olduğunu unutmuştu. Ve sen bunca yıldır bu rolü çok kötü bir şekilde yerine getirdin. Trapp kısa bir süre sonra kahvaltı siparişlerini taşıyarak kapıdan içeri girdi ve Lowell kısa bir süre sonra Jackson ve Grayson'ın da gelmesiyle şaşırdı.

Jackson son iki haftadır neredeyse her gece evdeydi, Grayson'la strateji geliştiriyor, anlatımlar üzerinde çalışıyor ve münazara hazırlıklarına başlıyordu. Lowell başlangıçta paniklemiş, kardeşinin değişen bağlılığını kendisine karşı kullanıp kullanmayacağını merak etmişti ama Jackson onu sadece sırtından alkışladı, sandalyesini aldı ve birasını çaldı.

"Rhonda, hayatımın aşkı, lütfen mesajlarımı aldığını söyle."

Grayson babalarının uzun zamandır asistanlığını yapan kişinin masasına doğru yürüdü ve Jackson onun yokluğundan yararlanarak yer değiştirdi. Bazı şeyler asla ama asla değişmeyecekti ve Lowell tüm bunları ne kadar özleyeceğini fark etti. Daha sık gelebilirsin. Evde boş boş oturup hiçbir şey yapmamak yerine iş aralarında ziyaret edebilirsin. Daha çok mesaj atabilir, onlara ne yaptığını ve nerede söyleyebilirsin.

"Bu sabah paylaşacak harika haberlerimiz var," diye duyurdu Jack, Lowell'ın dikkatini bir an için çekerek. "Ve evet, annem zaten biliyor, bu yüzden onu döngünün dışında tutmuyoruz." Elini, çoktan gülümsemeye başlamış olan Liam'a doğru uzattı. Trapp yumruklarını zaferle kaldırdı, en küçük kardeşlerinin ne açıklayacağını şimdiden tahmin ediyordu.

"İlk tercihime girdim," diye itiraf etti Liam, Trapp kıkırdarken kulakları kızarmıştı. "Sonbaharda Mercy'de tıp hazırlık sınıfına başlayacağım."

"Biliyordum! Başaracağını biliyordum. Düşünsene baba. Aynı kuşaktan iki Hemmings Mercy'de tıp okuyor. Birimiz gerçekten doktor olabilir!"

Lowell masanın etrafındaki kahkahalara katıldı, şakanın hedefi olmadığında her zaman rahatlardı ve Trapp'ın kendini küçümsemekle ilgili bir sorunu yoktu.

"Liam, bunun üzerinde çalışmak için yılların olduğunu biliyorum ve bunun olmaması için gereken özeni göstereceğiz, ama silahşör olma. Lanet olası nişancı olma. Bunu yaz. Yastığının altına koy. Senden istediğim tek şey bu."

Trapp, Grayson'ın sözlerine güldü ve başını sallayarak onayladı.

"Eğer nişancıysan kışına tekmeyi basarız. Merak etme evlat. Bunun olmasına izin vermeyeceğiz."

"Eğer haberleri paylaşıyorsak, benim de bazı haberlerim var." Jackson boğazını temizledi ve gülümseyerek masadakilere baktı. "Annem henüz bilmiyor ama bir pastamız ve

Jack'le bugün yüzmeden döndüklerinde bilezik onu evde bekliyor olacak. Ama artık hepimiz burada olduğumuza göre.

Hamileyiz. Victoria yaz başında doğacak, tebrikler. Hepiniz amca olacaksınız. Yine."

Lowell, odadaki gürültü seviyesi başka bir yerde olsalar kabul edilemeyecek kadar yükseldiğinde içinin burkulduğunu hissetti. Kadının fikrini değiştireceğini umuyordu. Kendisinin de ailesine aynı tür bir duyuru yaptığını, kendisinin de Hemming kurtadamlarının yeni neslini yetiştireceği beklentisiyle kızardığını, Moriah'nın onun yanında güzelce kızardığını, saçlarının ailesinin evindeki tepe ışıklarının altında gün batımı gibi yandığını hayal etti. Yaptığı şeyle ilgili fikrini değiştirmesini umuyordu ama kendisi hakkında fikrini değiştirmemesini umuyordu.

"Lütfen bir kız alabilir misiniz?" Trapp sordu. "Bu ailede çok fazla testosteron var. Talepte bulunmak için çok mu geç?"

"Liam," diye başladı Grayson, Jackson ve babalarının üzerinden, "bu sana bir ders olsun. Bazılarımızın çoktan yürekten aldığı bir ders. Belli ki diğerlerinin kaçırdığı bir ders. Altı çocuğu olan bir adamdan asla çekilme tavsiyesi almayın." Jack, Gray'in sözleri karşısında sertçe başını salladı ve masanın geri kalanı bir kez daha kahkahalarla gülerken, elindeki Bloody Mary'yi Grayson'inkiyile tokuşturmak üzere kaldırdı.

Lowell, "Eğer haberleri paylaşıyorsak, benim de bazı haberlerim var," diye ağzından kaçırdı. Ne yapması gerektiğini tam olarak bilmiyormuş gibi davranmanın bir anlamı yoktu.

Onları özleyecekti ama gidecekti. Ofisinden gelen mesajı dinlediği andan beri bunu biliyordu. Kırık bir kalp için çoktan imza attın ve şimdi evren tahsilat yapıyor. Moriah'ya ne yapması gerektiğini söyleyemezdi, sadece ne yapmasını umduğunu söyleyebilirdi. Bunun olmayacağı ona bağlı.

"Ofisimden aradılar. Yayın grubundan. Seyahatler insan olmayanlar için açılmaya başlıyor ve

tüm havayolları uçuşları planlıyor. Birkaç hafta içinde işe geri döneceğim."

Kardeşlerinin tekrar ayrılacağı haberini sevinçle karşılamalarını bekleyip beklemediğinden emin değildi. Duyurusunu birkaç vuruşluk şaşkın bir sessizlik karşıladı.

"Vay canına," diye mırıldandı Trapp. "Bunu beklemiyordum." "Tebrikler, Lowell," dedi Jackson ciddi bir şekilde , kaşlarını kaldırarak birlikte çizerek. "İşe geri dönmek için can attığınızı biliyorum. Jack seni kesinlikle özleyecek."

"Hepimiz seni özleyeceğiz Lowell. Bir süreliğine evde olman gerçekten çok güzeldi."

Trapp'ın sözleri ve yeğenini hatırlatması üzerine boğazı düğümlendi.

"Eve biraz daha sık gelmeye çalışacağım. Çocuğun beni unutmasını istemiyorum. Gelecek yıl yeni belediye başkanının göreve başlama töreninde ve yeni yeğenim Lowellina ile tanışmak için burada olmalıyım."

Hepsi tekrar güldü ve sohbet döndükçe, kalbi Cambric Creek'e geldiğinden beri hiç olmadığı kadar hafifledi, ki bu yüz yıl önceymiş gibi geliyordu.

"Kapımın sana her zaman açık olduğunu biliyorsun evlat."

Grayson gitmek üzere kendini toplarken söylediği sözler alçak sesle, sadece onun içindi.

"Biliyorum. Bunu bir daha unutmayacağım," diyerek güldü ve kardeşinin başının arkasına koyduğu kocaman ele doğru eğildi, Grayson'ın parmakları saçlarını çekiştirirken yüzünü buruşturdu.

"Gitmeden önce saçını kestirmelisin. Lanet bir serseri gibi görünüyorsun. Küçük kardeşim tarafından uluslararası alanda utandırılmamak güzel olurdu."

"Evet, biliyorum Gray. Ben de seni özleyeceğim."

"Durun bir dakika," diye seslendi Trapp aniden ve eşyalarını toplarken onları dondurdu. "Owen nerede?"

"Oh, . Yine yaptık."

"Nasıl oluyor da bunu yapmaya devam ediyoruz?" Grayson inledi, kahkahalar bir kez daha odanın içinde çınladı.

büyük, saçma ailesinin. Kusurlu ve çaresizce terapiye ihtiyacı olan, muhtemelen, diye düşündü, ilk kez değil, ama onun. Ve babası haklıydı. Ne kadar çuvalladığı ya da kendini ne kadar görünmez hissettiği önemli değildi - asla tamamen yalnız olmayacaktı.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 10

Moriah

H Yaklaşık dört ay önceki o ilk öğleden sonra, her zamanki baş döndürücü coşkusuyla ona anlatmıştı, kardeşinin evinin bir otel gibi olduğunu söylemişti. Bu sözlerin doğruluğunu önceki akşam adam kapıyı açıp içeri girmesi için kolunu uzattığında anlamıştı.

Renk manzarasını hemen tanıdı. Baltık Denizi Mavileri, seçkin bir pigment evi tarafından tasarlanan ve neredeyse sadece seçkin tasarım firmaları aracılığıyla dağıtılan bir renk paleti. Belli ki evi için bir iç mimar tutmuş ve muhtemelen hizmetleri için epeyce para harcamıştı. Belli ki **bu** radara girecek kadar yüksek puanınız yok. Karamsar renk paleti, mekânı ısıtan ince gümüş ve altın vurgularla dengelenerek sessiz, havalı bir lüks atmosferi yaratıyordu ve Lowell'ın burayı neden bir butik otele benzettiğini anlıyordu.

Ona akşam yemeği hazırladı, elleriyle yediği karaağaç tavuğu, dudakları ve parmakları yağla parlıyordu, onu öpmek için mermer tezgahın üzerine eğildiğinde onunkilere sürtünüyordu. Ona kardeşleri ve çocukken neden olduğu yaramazlıklarla ilgili hikayeler anlattı ve kadın onun tam bir terör olduğundan emin olarak keyifle güldü.

"Her zaman ağabeylerimin yaptığı her şeyi yapmaya çalışırdım. Muhtemelen onların başının belasıydım," diye güldü. "Hayır, başlarının belası olduğumu biliyorum. Bana sık sık söylerlerdi" diye düzeltti, kız kıkırdarak parmaklarını emerken.

"Ama bugün hepiniz yakınsınız?"

Cevap vermeden önce bir an tereddüt etti.

Bir süre sonra yavaşça, "En çok ikisine yakınım," dedi. "En büyükleri, Jackson-"

"Belediye başkanlığına aday olan o mu?"

"Evet. Sekizinci Jackson Hemming. Owen ve ben doğduğumuzda dokuz, neredeyse on yaşındaydı. Gray sekiz yaşındaydı. Trapp altı yaşındaydı. İkisi her şeyi birlikte yapardı, hala da öyle. Her zaman peşlerinden koştuğum kişiler onlardı. Başlarının belasıydım ama sanırım bugün bana katlananlar onlar olduğu için bu böyle kaldı."

"Peki ya ikizin? Owen?"

Isıyı yükseltirken gözleri tavadan ayrılmadı ve içindeki sebzeleri ustalıkla çevirirken yanlarından yukarı doğru hareket eden ateş parıltısını görünce ciyakladı.

"Tek bir ortak noktamız bile yok. Benim insanlara, kalabalığa ve ilgiye ihtiyacım var; o ise çocukken kütüphanede kitap okumak için teneffüse çıkmayan içine kapanık biri. Ve o zamandan beri pek bir şey değişmedi. Onu seviyorum, mesajlaşıyoruz ama birlikte olduğumuzda konuşacak hiçbir şeyimiz olmuyor." Başını kaldırdı, dört aydan daha uzun bir süre önce seçtiği ışıltılı gülümseme, bir an önce yüzüne yerleşmiş olan dalgınlığın yerini almıştı. "Yine de sorun değil. Hepimiz farklıyız."

Ona kuzenleriyle birlikte yıl boyunca yaşadıkları sahil kasabasında geçirdikleri yazları, bisikletiyle tahta kaldırıma ve küçük lunaparka gittiklerini, kendisinin de bir kasabalı gibi davrandığını, tüm turistlerin arasında olduğundan daha sert davranmaya çalıştığını anlattı. Tezgahın üzerindeki çatalı ve yemek çubuklarını görmezden gelerek, adamın sotelediği biberleri aldı ve çıtırdatarak yedi. Ona Paris'teki, Nepal'deki, çölün ortasındaki ve ormanın kalbindeki çekimlerden bahsetti; o da ona titizlikle hazırladığı seyahat panolarından, renk paletleri ve aksesuarlarından, hiç gitmediği ama hep görmek istediği yerlerin manzaralarının fotoğraflarından bahsetti.

"Gitmeliyiz. Yani bir yere gitmeliyiz. Sınırlar açılır açılmaz uçağa atlayıp gidebiliriz. Sana Tokyo'da görülecek her şeyi gösterebilirim, sonra Amsterdam'a gideriz. Bisiklete bineriz, kafayı buluruz."

Leidseplein'a gidip kanalların üzerinden güneşin doğuşunu izleyebiliriz. Hokkaido'da tanıdığım onileri ve dolomitlerde birlikte kaldığım kurt sürüsünü ziyaret edebiliriz. Görmek istediğiniz her şeyi ve aklınıza bile gelmeyen tüm yerleri görmemeniz için hiçbir neden yok."

"Sınırların yakın zamanda insanlar için yeniden açılacağını sanmıyorum."

Bunun üzerine güldü.

"Ah, ama görüyorsunuz, ben aşırı ayrıcalıklı bir serseriyim. Sen sadece bir insan olmayacaksın; Jack Hemming'in oğluyla seyahat eden bir insan olacaksın."

Onun kokusundan asla bıkmayacağını düşünmüş, bulaşıklar temizlendikten sonra boynunu içine çekmişti. Kalbi bir sinek kuşu gibi göğsünün etrafında vızıldıyordu, umutsuzca onun sözlerinin vaadini takip etmek ve sorumsuz, belirsiz bir geleceğe doğru onu takip etmek istiyordu.

"Ağabeyinin pahalı evinin her yerine yağlı parmak izleri bulaştıracam ve o da senin kışına tekme basacak," diyerek kıkırdadı ve onu kucağına alıp birkaç karanlık koridordan geçirdikten sonra büyük bir yatak odasına ulaştılar.

"O zaman seni temizlesek iyi olur."

Duşta seks yapmayı hiç sevmemişti, her zaman manevra yapmakta zorlanmıştı, düşme konusunda çok gergindi, eski sevgilisi hem dayanabileceği hem de onu rahatça alabileceği bir pozisyon bulmasına yardım edemeyecek kadar sabırsızdı. Endişelenmesine gerek yoktu. Lowell onu kalın, zengin bir köpükle kaplamaya daha çok niyetliydi, bir kardan adam gibi beyaza büründüğünde neşeyle haykırdı.

Onu dev yatağın ortasına yatırmadan önce buklelerini fazla sudan arınana kadar havluyla sildi, arkalarındaki pencerelerin kafesli camları odaya egzotik, katedral benzeri bir his veriyordu, süslü ve güzeldi ve ağzı vücudunda aşağı doğru hareket ederken, neden bu odayı seçtiğini anladı. İki saat içinde kliniğe dönmeleri gerekiyordu.

ve randevuya gelemeyecekti. Yine de ona şimdi söylemek istemiyordu; ikisi de dik durduğunda dürüst bir konuşma yapmak istiyordu.

Sanki vızıldıyormuş gibi hissetti. Düşük frekanslı bir titreşim teninin altını gıdıkladı ve ağzı boynundan aşağıya, köprücük kemiğinin üzerinden geçerken, uğultu dudaklarının izini takip etti. Dudaklarını ısırđı, dişleri meme ucunu ısırđığında iniltisini bastırdı, dudakları bir an sonra tomurcuğu ağzına çekti. Ön tarafına bastırdığı eli karnından aşağıya indi, parmakları tümseğinin üzerinde gıdıklandı ama daha ileri gitmedi. Adamın ağzı şişmiş meme ucunu bıraktığında nefes nefese bir iç çekiş engel olamadı; dili okşadıkça ucu sertleşti.

"Yalnızız," diye hatırlattı ona. "İstediğın kadar gürültü yapabilirsin. Açıkçası, komşular şikâyet etmek için aramazsa, rahatsız olacağım." Güldü, adamın uzun parmaklarından biri bacaklarının arasına girip orada bulduğu kayganlığı okşayınca nefesi kesildi.

Adam onu nazikçe yastıklara yaslanmaya iterken Moriah tekrar iç çekti, diğerk parmağı da ilkinke katıldı.

"Şarkı söylediğini duymak istiyorum," diye fısıldadı dudaklarına, boğazından aşağıya doğru tekrar öpmeden önce, parmakları klitorisine yavaş, özensiz daireler çiziyordu.

Sanki birkaç aydır değil de yıllardır yapıyormuş gibi dilini kadının üzerinde gezdiriyor, onu bir saat gibi gevşetiyordu. Şimdiye kadar düşme hissine alışmış olmalıydı, diye düşündü. Adamın ağzına yaklaşmak, bir binanın kenarından düşmek gibiydi - düşerken nefessiz kalıyordu, inişte ona karşı titrerken sıvılaşıyordu.

Sadece bitiş çizgisine değil, kendisine, tepkilerine ve aldığı zevke de dikkat eden bir partnerin farkının bu olduğunu düşündü. Despina haklıydı ve bunu henüz yüksek sesle söyleyecek cesareti da kalbinin derinliklerinde biliyordu. Umutsuzca bir bebek istiyordu ama hiçbir zaman bu fikirden daha fazlasını hayal edememişti. O, kim

Her şeyi hayal edebiliyordu - kutsal bir doğu tapınağındaki çinilerin Azul mavisi ve parlak tavus kuşu yeşili, dağların arasında batan gün batımının kızıl çizikleri ve zeytin ağaçlarının yamaçlarında şafağın yumuşak altın kıvrımı. Bu yerlerin hiçbirini ziyaret etmemiştir ama hepsini kafasında net bir şekilde görebiliyor, tasarımlarını bunların etrafında oluşturabiliyordu ... ama umutsuzca istediği çocuğu asla hayal edememiştir. Kederin hafifletilmesi. Her şeyin bu şekilde sona ermiş olması belki de bir lütuftu.

Onu dizlerinin üzerine çöktürmüştü, içindeki her hamle G noktasının üzerinden geçerek onu soluk soluğa bırakıyor, tenin tene çarpması kalp atışlarının sesini bastırıyordu.

Yine de şimdi varsayımsal çocuğunu hayal edebiliyordu. Keskin çenesi ve pırıl pırıl gülümsemesiyle babasının bir klonu olacak küçük bir oğlan çocuğu ya da kendisinin gibi bir burnun üzerinde bir tutam çili olan, babasının siyah saçlarına ve onu şımartacak bir sürü amcaya sahip, parlak gözlü küçük bir kız çocuğu. Yeterli olduklarında her ay onu terk ederlerdi, babalarıyla birlikte rüzgara karşı koşmak için ortadan kaybolurlardı, annesi olmasına rağmen insan olmayan bir dünyaya bağlanırlardı ve o da bu dünya hakkında her şeyi öğrenirdi. Ağrıyan kaslarını ve sızlayan kemiklerini nasıl rahatlatacaklarını ve derilerinin altında yaşayan kurdu nasıl yönlendireceklerini. Bunu ilk kez bu kadar net görebiliyordu.

. . ama henüz değil. Şimdi değil, belki birkaç yıl sonra. Yine de şimdilik haklıydı - tam oradaydı, eğer bir bebeği bu kadar çok istiyorsa ona bebeklik mutluluk duyuyordu.

Onu tekrar dik konuma getirmişti, kalçalarının üzerine yayılmış, sikine gömülmüştü ve kalçalarının altında nasıl gerildiğinden ve sallandığından yakın olduğunu anlayabiliyordu. Yukarıya doğru her hamlesi onu sıkıca adamın düğümüne doğru itiyor, kalçalarının her yuvarlanışında seksinin ağzını biraz daha ısrarla öpüyordu. Nefes nefese kalmıştı, umutsuzca soğukkanlılığını korumaya ve mümkün olduğunca uzun süre devam etmesini sağlamaya çalışıyordu, ancak onun üzerine batmaktan ve onun sıkı, beyaz yanmasını hissetmekten başka bir şey yapmak istemiyordu.

düğüm onu iyice geriyordu. Adamın yüzündeki gözleri kapalı, mutluluktan uçmuş ifade, onun da aynı şeye hazır olduğunu gösteriyordu.

Henüz değil. Onu ne kadar uzun süre tutarsa, o kadar sert boşalıyordu. Bu dersi çoktan öğrenmişti ve yeni edindiği bilgileri uygulamaya koymaya niyetliydi. Onu ağzına kadar doldurmasını, serbest bırakılmasının baskısıyla karnını şişirmesini, düğümüyle onu mühürlemesini ve her kremi damlayı yerinde tutmasını istedi. Daha önce hiç akışkan bir sapkınlığı olmamıştı, bir erkeğin yüzüne boşalması ya da saçına bulaşması düşüncesi onu hasta ediyordu ama şimdi tek istediği onunla birlikte damlamaktı. Parmakları kalçasında sıkılaştı ve tırnaklarını boynuna geçirdi, onu biraz daha devam ettirmeye kararlıydı.

"Durma," diye dudaklarına doğru nefes aldı, boğazındaki başparmağı nabız noktasına hafifçe bastırana kadar takip etti. "Henüz değil Lowell, lütfen. Sadece biraz daha. Beni tekrar boşaltmanı istiyorum." Buna karşılık olarak, adam eskisinden daha sert ve daha derin bir şekilde kızın içine girdi ve Moriah, içinde dünyanın beyazlaşmasına ve görüşünün köşelerinde kıvılcımların parlamasına neden olan bir noktaya çarptığında inledi.

"Aynen böyle. İyi çocuk. Beni becerme şekline bayılıyorum." Adam ona karşı titredi ve kadın da karşılık olarak onu daha sıkı kavradı. "İşte sen busun," diye inledi çenesine karşı, kendini ona doğru bastırarak. "Benim iyi oğlum, benim büyük kurdum. Beni her zaman çok iyi hissettiriyorsun."

Boğazında olan el, birleştikleri yere düştü, klitorisine doğru yuvarlandı, onu ona yetismeye zorladı ve bu hisle hırıltılı bir şekilde kalçalarını ona doğru savurdu. Düğümüne her inişinde, klitorisinin üzerinde yuvarlanarak onu sarsıyor, ciğerlerini tutuyor ve çok geçmeden işini bitirmesi için ona yalvarıyordu.

"İçime gel, bebeğim. beni."

Komşularının kardeşinin devasa, lüks otel evinin ne kadar yakınında olduğuna dikkat etmemişti ama eğer pencereleri açıksa, onu tamamen aşağı çektiğinde nasıl inlediğini mutlaka duyarlardı,

Onu iyice gererek, düğümünün baskısı ve içindeki sikiinin patlaması onu uçurumun kenarına itmeye yetti. Kadın onun etrafında kenetlendiğinde inledi, parmaklarının klitorisinin üzerinde yuvarlanması onu elektrik çarpmış gibi titretti. Elini bıraktığında bir homurtu daha çıkardı, taşaklarını sıkarken bir sonraki zonklayan nabızda boşaldı.

"Erken bir toplantım var, bu yüzden sabahın köründe buradan sıvışmam gerekecek," diye mırıldandı, duşta yaptıklarının kanıtları temizlendikten sonra göğsüne uzanırken. "Seni uyandırmamaya çalışacağım."

Lowell gözlerini devirdi ve onu kolunun altına güvenli bir şekilde sıkıştırdı.

"Ya da beni uyandırabilirsin, böylece sana veda öpücüğü verebilirim. Bu da işe yarar."

Ama ertesi sabah o kadar yumuşak ve huzurlu görünüyordu ki, bebek yüzü tamamen dinlenmiş, uykuya dalmıştı, bunu yapmaya cesaret edememişti. Burnunun ucuna ve geniş ağzının köşesine nazik bir öpücük kondurdu, sessizce yataktan çıktı ve yerde kıyafetlerini buldu.

Daha koridordayken mutfaktan gelen bir adamın derin sesini duydu ve durakladı, bunun yerine ön kapıya gitmeyi denemeli miydi diye düşündü. Muhtemelen alarm kurulmuştur ve polis geldiğinde bütün mahalleyi uyandıracaksın. Bebek gibi davranma. Ayrıca, ayakkabıların yan kapıdaki mutfakta.

"Evet, dün gece geldim; geç bir uçuştı. Biliyorum. Bu sabah Jackson'la buluşacağım, sonra da babam ve çocuklarla kahvaltı edeceğiz ama istersen seni sonra da alabilirim. Öğleden sonra göle gitmek ister misin? Kararını ver. Dokuz ya da on gibi işimiz biter. Tamam, daha hızlı konuşuruz. Evet ya da hayır. I

Binadaki herkesin programını duymak zorunda değilim." Kadın kaba bir sesle odaya girerken güldü. "Mhm, her neyse. Ben de seni seviyorum."

Dağ gibiymi. Uzun boylu, Lowell'dan çok daha uzun, geniş omuzları ve kaslarla dalgalanan geniş bir sırtı vardı. Şüphelendiği gibi, kafedeki adamdı, tatil bronzluğu hâlâ güçlüydü, açık elbise gömleğinin parlak beyazına karşı parlıyordu. Avukat. Para harcamak onun aşk diliydi. Kadın odaya girdiğinde adam elindeki blender'a bir kaşık protein tozu atıyordu ve onu gördüğüne şaşırdıysa bile belli etmedi.

Belki dün gece seni duymuştur. Ya da belki ikiniz de uyuduktan sonra içeri girdi. Ya da belki de sadece mükemmel bir poker suratı vardır.

"Günaydın."

Sesi yumuşaktı ve telefon görüşmesi bittikten sonra başını kaldırıp yaptığı işe bakmadı, bu da kızın onu incelemesine olanak sağladı. Çok yakışıklı ama çok sertti, tıpkı o gün Black Sheep Beanery'de düşündüğü gibi. Ama Lowell'ın en çok sevdiği kişi o. O ve garip isimli olan.

"Günaydın. Çok özür dilerim; umarım arabam yolunuza çıkmamıştır. Muhteşem bir eviniz var. İhtiyacım olan bir kod var mı, ya da ..."

Sonra başını kaldırdı ve soğuk bir gülümsemeyle göz göze geldiler. Yanağında bir gamze vardı, yüzünün yontulmuş düzlemlerindeki tek yumuşaklıktı bu. Çok yakışıklıydı ama koridorun sonunda uyuyan kurdun ısıltılı gülümsemesini ve bebek yüzünü tercih ederdi.

"Hiç de değil, bir sürü oda var. Zaten dışarıdaydım, o yüzden şifreye gerek yok. Bu gece tekrar gelecekseniz, kamyonetimin arkasına, sol tarafa park edin. Kuşlar sağ taraftaki ağaçta oturmaya bayılır. Ön camın muhtemelen bedelini ödemiştir."

Adamın yanından geçerken yanakları kızardı ve ayaklarını kapıdaki düz ayakkabılarının içine kaydırđı.

"Um, tanıştığımıza memnun oldum? İyİ günler," diye seslendi kapıyı açıp kendini evden dışarı atmadan önce. Kızınıza o aşırı Victoria dönemi bebek evlerinden birini alacak olan kişi o.

aycı ve karısı, Moriah'nın sahil evleri için seçtiği her şeyden heyecan duyduklar, toplantı Moriah'nın önerdiği her şeye yeşil ışık yaktı. Ne zamandır hatırlayamadığı kadar uzun bir süredir ilk kez kafası rahattı, adımlarında bir sıçrama ve yüzünde bilinçsiz bir gülümseme vardı. Kararını vermişti ve bunu ona o gün söyleyecekti. O hafta kliniğe gitmeyeceklerdi ama onu o gece, ertesı gece ve bir sonraki gece tekrar görmek istiyordu. İlaçların vücudundan tamamen atılması en az bir ay sürecekti ve derisinin altında yeni yeni karıncalanmaya başlayan sıcaklık için hâlâ ona ihtiyaı olacaktı.

. . onu hâlâ yatağında, kahvaltı köşesinde, hayatında istiyordu.

Mutluluk mutluluğu doğurur. Neşe daha fazla neşe getirir. Tek yapması gereken neşenin onu bulmasına izin vermektı, diye hatırladı, midesi o kartları anımsamakla altüst olmuştu. Neşeyi bir katalogdan seçmişti, bir çift ayakkabı almak kadar kolaydı. Sonunda net düşünüyor, net görüyordu ve hiçbir şeyin, diye düşündü gülümseyerek, bu günü mahvedemeyeceğini.

Birkaç saat sonra kapısı çaldığında, diğer tarafta Lowell'ı görünce şaşırdı. şaşırmış ve mutluydu, çünkü her şeyi açıklığa kavuşturmak için bundan daha iyi bir zaman olamazdı.

OceanofPDF.com

Lowell

KARARLILIĞI evine kadar sürdü. Bunca zamandır bu kadar yakın olması şimdi komik geliyordu. Owen ve kız arkadaşından sadece birkaç blok ötede, yeni sitelerden biri olan Creek Rock Estates'te yaşıyordu. Bunca zaman birlikte olabilirdik. Lowell, pişmanlık duymak için çok geç olduğunu kendine hatırlattı. Olabilecekleri düşünmek için çok geçti, sadece ileride olacakları.

Onu görmenin heyecanıyla ciyaklayarak kapıyı açtığında gözlerindeki ışıltı ve gülümsemesinin genişliği neredeyse onu öldürecekti.

"Aman Tanrım, öğleden sonra bir beyefendi arıyor, ne kadar heyecan verici! Bu hoş ziyareti neye borçluyum?"

O bir çocuktü. Trençkot giymiş, olgunlaşmamış ve hâlâ öfke nöbetlerine eğilimli üç beş yaşındaydı ve babasının ofisinde ısırarak tuttuğu gözyaşları şimdi utanç verici bir sıcaklıkla yüzeye çıkıyordu.

"Ben gidiyorum." Gülümsemesi yüzünden yana doğru kaydı, sözlerinin ne anlama geldiğini bir süre sonra anladı ve gözlerini dolduran yaşlar sonunda onunkileri de yüzeye çıkardı. "İnsan olmayanlar için sınırları tekrar açıyorlar. Evrak işlerini halletmem ve yeni vizemi almam gerekiyor ama önümüzdeki ay işe dönebilirim. Muhtemelen önümüzdeki iki hafta içinde ayrılacağım."

Lowell sesini bozmadan nasıl bu kadar çok şey söyleyebildiğinden emin değildi ama kızın gözyaşlarını görmek kalbini ikiye ayırdı. Başını salladı, dudakları birbirine sıkıca kenetlenmişti, sıkı bir gülümsemeyle başını salladı.

"Anlıyorum. Sorun değil. Bana anlattığın için teşekkür ederim." Sesi hıçkırık şeklinde çıktı ve sözlerini bitirirken çatırdadı.

"Bu iyi değil. Lanet olası yıldızlar, Moriah, bu iyi değil! Ama hayatıma geri dönmek zorundayım, sonsuza kadar burada kalıp üçüncü tekerlek olamam."

"Sen benim ikinci tekerleğim oldun," diye . "Bunun önemli olmadığını biliyorum ve kariyerine geri dönmen gerektiğini de biliyorum. Birbirimizi sadece birkaç aydır tanıdığımız için bunun aptalca olduğunu biliyorum ama ne olursa olsun sen benim için üçüncü tekerlek olmadın. Sen o oldun."

Lowell bir elini yüzünde gezdirerek görüşünü bulanıklaştıran gözyaşlarını sildi. Onun yerine karar veremezsin, ona sadece bir seçenek sunabilirsin.

"Biliyorum, bu aptalca. Birbirimizi beş dakikadır falan tanıyoruz ve bu çok gergin bir durum ve muhtemelen gerçekten sağlıksız ve ben lanet olası bir bebeğim ve aileme göre ben gerçekten korkunç ve bencilim, ama onların çoğu da öyle, bu yüzden onlara gerçekten inanabilir miyim bilmiyorum." Boğuk bir kahkaha attı, gözyaşları dinmiyordu. "Ama burada olduğum kişiden hoşlanmıyorum. Buradaki ismimin altından çıkamıyorum. Burada her zaman ağabeylerimin küçük kardeşi olacağım, insanlar beni sadece bu şekilde görüyor. Bir hayatım var, bir kariyerim var ve yaptığım işte gerçekten çok iyiyim. Ve buna geri dönmem gerekiyor."

Lowell, adamın zorla söylediği her kelimenin ona saplanan bir bıçak olduğunu anlayabiliyordu ve adam elini yüzünde gezdirmek için durakladığında Lowell her bir kelimeyle sarsıldı

"Bir ya da iki hafta içinde o uçağa bineceğim, Moriah. Çok erken ve aptalca bir fikir ama o uçakta benimle birlikte olmanı istiyorum."

Ağzı açık kaldı ama hiçbir şey söylemedi.

"Burada kalıp çift penisli bir pislikten bebek yapmanı istemiyorum, katalogdan rastgele bir kurt adam seçmeni de istemiyorum. Benimle gelmeni istiyorum. Ben bencil ve bencil biriyim ve seni paylaşmak istemiyorum. Seninle seyahat etmek istiyorum, sana dünyayı göstermek istiyorum. Ve kim bilir neler olacak? Belki birkaç yıl sonra geri geliriz ve çocuklarımız olur. Belki de

Gezgin ozanlar gibi yollarda çocuk sahibi olursun. Ya da belki benimle bir hafta geçirirsin ve ailemin iddia ettiği kadar berbat olduğuma karar verirsin ve koşarak buraya geri gelirsin ve her şeye yeni biriyle yeniden başlayabilirsin. Ama ben ne istediğimi biliyorum. Ve seni istiyorum. Ama kariyerimi de istiyorum ve biri için diğerinden vazgeçemem. Bunun bencillik olduğunu biliyorum, senden istediğin şeyden vazgeçmeni istediğimi biliyorum. Bebek istediğini biliyorum ama ben seni istiyorum. Benimle gelmeni istiyorum."

"Bebek istemiyorum," diye fısıldadı, gözyaşları hâlâ yanaklarından süzülüyordu. "İstiyorum, yani, kesinlikle istiyorum ... ama şu anda istemiyorum. En azından buna gerçekten birlikte karar verme şansımız olana kadar. Sana söylemek istiyordum, sana söylemek istiyordum . . ."

Ağzını açma sırası ondaydı.

"Ne diyorsun lan sen? Neler oluyor?!"

"Mutluluk ve neşe," diye mırıldandı, gözleri hala yaşlarla parlıyordu ama başka bir şey de vardı. "Olan biten bu. Beni bulmalarına izin vermek zorundaydım. Seni. Sensin, aptal kupa sensin, değil mi?"

Lowell bocaladı.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Tabii, evet, ben bir kupayım. Benimle gelmen için öyle olmam gerekiyorsa, istediğin her şey olabilirim."

Yüzü buruştu ve hiç beklemediği bir hızla kollarına atılarak neredeyse onu ayağa kaldıracaktı.

"Evet. Paris'i, Viyana'yı, Marakeş'i ve her şeyi görmek istiyorum. Bu çok aptalca. Hem de çok aptalca. Ama seninle aptal olmak istiyorum. Evet. Hadi yapalım."

Aptalca ve düşüncesizceydi ve muhtemelen bir hataydı.

Ama Lowell onun dudaklarını kendi dudaklarıyla yakaladığında, evden ayrılmaya karar verdiği an hariç, hayatında hiçbir şeyden bu kadar emin olduğu bir an hatırlamıyordu.

"En iyi kupa ben olacağım. Plakete layık bir kupa. Sadece bekleyin ve görün."

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Çok Uğurlu Bir Başlangıç

T Bay Toasty Standı açıldı. Bu umabileceği en iyi işaretti. "Denver'da hava bulutlu ve yağış ihtimali düşük. Yerel saat 11:14."

"Vay be, Denver'da her zaman yağmur yağıyor."

"Hmm?" diye sordu, dikkatini tabletinden uzaklaştırarak. Tokyo moodboard'u, gri ve siyahın hakim olduğu çarpıcı renklerle doluydu ve o da bunu içtenlikle onayladı.

Biraz manevra yapmak gerekmişti. Babası birkaç telefon görüşmesi yapmış, birkaç torpil bulmaya çalışmıştı. Yine de sonunda, bunun gerçekleşmesi için doğru bağlantıya sahip olan Gray'di. Üniversite günlerinden bir arkadaşı, şimdi Dışişleri Bakanlığı'nda çalışıyordu.

"Her sınırı geçemeyebilir. Sağduyulu olmalısınız. Bazı yerler vizesinde ne yazdığını umursamayacaktır. Tokyo'da sıkı durması gerekebilir."

"Evet, tabii ki. Dikkatli olacağız. Ve teşekkür ."

Kardeşi onu kaldırımın kenarında kucakladığında Lowell kalbinin sıkıştığını hissetti. Bu sefer o kadar uzun süre uzak kalmayacaktı. Kendini dışlanmış ve unutulmuş hissetmesine izin vermeyecekti. Her konuşmada, her plan yapmaya çalıştıklarında, her bir şey yaptıklarında varlığını belli edecekti. Ne de olsa, daha fazlası olmakta çok iyiydi.

Ailenin geri kalanıyla çoktan vedalaşmıştı ve Grayson daha önce sayısız kez yaptığı gibi onu havaalanına geri götürmüştü.

"Orada dikkatli ol, evlat. İçeri girdiğinde beni ara. İnsanınızı kaybetmeyin."

"Yapacağım. Ve yapmayacağım. Şehre indiğimizde seni ararım, dairem hazır olana kadar bir arkadaşım da kalacağız."

Ejderha kadınının taşaklarını patlatmasına izin verme."

Şimdi bekliyorlardı, uçağa binmek için dakikaları sayıyorlardı.

"Sana aşık olduğumdan oldukça , biliyorsun."

Moriah gözlerini kıstı.

"Bunun Denver ile ne ilgisi var?" Parmaklarını adamın saçlarında gezdirmeye devam etti, dikkati tekrar işine dönmüştü. "Ben de seni sevdiğimden eminim, ama Denver'a gitmek istemediğimden eminim, yüzden bunu o güzel kafandan çıkar."

Lowell sırtarak Bay Toasty churro'sunun kalanını ağzına attı ve sırtını ona yasladı. Nikkia Daiyuu'nun yanına taşınıyordu ve Lowell da tesadüfi bir anlaşmayla onun dairesini tutacaktı. Moriah evini kiraya vermişti ve yeni bir iş için Cambric Creek'e taşınacak olan bir ejderha doğumlu tarafından hemen kapılmıştı. Oraya vardığında iş durumunun nasıl olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama aylardır ilk kez bu konuda stresli hissetmiyordu. Bütün dünya mümkün görünüyordu.

"Önce neyi görmek istiyorsun?"

Moriah onun baş aşağı duran yüzüne baktı ve tekrar sözünü kesmek için arkasına döndü. Eğildi ve onun burnunun ucunu öptü.

"Her şeyi görmek istiyorum."

Hemmig Wolfpack geri dönecek
(hemen hemen her şeyde, çünkü onlar hep oradaydı!

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Azathé'ye Hoş Geldiniz

Çok Yakında

AZATHÉ'Yİ TAMAMEN TESADÜFEN KEŞFETMİŞTİ, ama bu tuhaf küçük çay salonu kısa sürede onun en sevdiği yer haline gelmişti: Sessiz ve ilginçti, ilginç kitaplarla ve geniş bir çay seçkisiyle doluydu ve hepsinden önemlisi, hiç ait olmadığını hissettiği tek bir an bile olmadı. Tehlikeli bir şekilde üst üste yığılmış kitap kuleleri, iki kişinin sıkışabileceği kadar büyük olmayan küçük masaların arasında yer alıyordu.

Dükkânın içi, büyü kitaplarının ve hayvan kafataslarından oluşan sanatsal yığınların arasına yerleştirilmiş küçük iğne oyali sandalyeler ve basma puflarla, İngiliz bahçesi ile bir cadının korkulu rüyasının tuhaf bir karışımıydı. Sosyal kaygıları dükkânın karanlık köşelerinde eriyip gidiyor gibiydi ve tuhaf bir gotik olmaktan hiç endişe etmiyordu.

Masanın üstünün bir ruh tahtası olduğunu hemen fark etti. Bazı masalarda, üzerinde düşündüğü çayları yazdığı parşömenler vardı; bir an sonra parşömenden, sanki bir ruh tarafından yazılmış gibi bir tavsiye fıskırıyordu. görünmez el; diğerleri ise özenle çizilmiş tarot kartlarından oluşan desteler tutarken, sıralama basit bir üç kart yayılımıyla belirleniyordu.

Harper planchette'i eline almadan önce masaya yerleşmek için acele etmedi. Üstündeki rafta bir dizi kitap, küçük bir tütsü kâsesi, parlayan kırmızı bir mum ve maymun pençesine benzeyen bir şey vardı. Dükkânın gizli köşelerinde ne kadar zaman geçirirse geçirsin, her zaman daha önce fark etmediği yeni bir şeyler keşfediyordu.

Hafif parmak uçlarını pürüzsüz kenara koyduğu anda tahta hareket etmeye başladı. H...O...W...D...I...D...Y...O

"Sanırım iyi yaptım," diye araya girerek onları zahmetten kurtardı. "Her bir yanıtı hatırlayabildiğim her bir gerçekle doldurdum, bu yüzden işaretleneceğim pek bir şey yok."

Uni derslerindeki performansına özel bir ilgi duyuyorlardı, sanki olumsuz notlar çay evini kötü etkileyecekmiş gibi. Oyuğun diğer tarafındaki karanlık köşe kısa bir süreliğine kaymış ve katılaşmış gibi görüldüğünde kalbi sıkıştı, ona bunun an olabileceği umudunu verdi, köşe bir kez daha sadece bir köşe olmadan önce, ama o an geçti.

"Bu çok iyi."

Parmakları sandalyesinin kenarına kıvrılırken, bir kedi gibi kamburlaşma içgüdüleriyle savaştı, köşeden gelen beklenmedik sesle omurgasında karıncalanmalar başladı. Ses - onların sesi - siyah satenin ipeksi bir kayışı gibi kıvrımlı bir fısıltıydı, ensesini gıdıklıyordu, bulunduğu gölgeler kadar yoğun ve karanlıktı. Daha önce şekillenmedikleri için hayal kırıklığına uğrayamazdı, ona seslerini hediye ettiklerinde değil.

"Bugün ne okuyorsun?"

Azathé, "Bugün ne okuyorsun?" sorusunun çay siparişini belirlemede tercih edilen bir yöntem olduğu tek çay dükkânıydı. Normalde kendi haline bırakıldığında yeşil çaylar ve meyveli karışımlar içerdi, ancak gölgeli ev sahibi kişisel tercihin edebiyat ve çayı eşleştirmek için aşağılık bir yol olduğunu düşünmüştü. Çantasından çıkardığı kitabın kapağında fırtınalı bir gökyüzü ve çalkantılı bir deniz, sörfte beliren dokunaçlar ve gözlerden oluşan cehennemi bir kütle ve suyun kenarında duran küçük bir kız tasvir ediliyordu.

Gölgeler düşünceli mırıldandı. "Hangi kısım?"

"Kız kıyıdaki eve bir yetişkin olarak geri döndü."

"Hmmm...hüzünlü nostalji. Her şeyin asla gibi acı tatlı kesinliği... Tam da çayı biliyorum."

Masasından ayrıldıkları anı tam olarak hissetti, küçük köşe biraz daha aydınlık görünüyordu, hava düz bir nitelik kazanmış olsa bile, çatırdayan enerjisinin yokluğu neredeyse elle tutulur hale geldi. Tam o sırada dükkânın ziline tınısız iniltisi duyuldu, bir çift kapıdan içeri adım attı. Küçük kedinin minderinden fırlayıp aceleyle yeni gelenleri selamladıktan sonra onları koridorda parşömenlerin bulunduğu masalardan birine doğru götürmeye çalışmasını izledi.

"Bakın, onu takip etmemizi istiyor, ne kadar şirin!"

Kedi hayal kırıklığı içinde miyavlayıp girişte oyalanmaya devam eden şaşkın çifte ters ters baktıktan sonra bıyıklarını öfkeyle sallayarak oturduğu yere döndüğünde kahkahasını peçetesine sakladı.

Çift, sabırsız kediye takip etmeleri gerektiğini nihayet anladığında, Harper iç çekerek bugün paylaşmak zorunda kalacağını kabul etti. Küçük masada parşömen üzerinde kafa patlattıklarını görebiliyordu ve gölgeli ev sahibinin yeni gelenleri yatıştırmak için ellerinin dolu olacağını biliyordu. Oturduğu küçük köşe fısıltılardan yoksun kaldığında hayal kırıklığını belli etmemeye çalıştı, küçük bir gong sesi onu çayının bittiği konusunda uyardığında köşe bir köşe olarak kaldı.

Vanilyalı armut beklediği şey değildi. Öncelikle, beyaz çayları pek sevmezdi ve kendini narin bir meyveye değil, daha koyu, daha ağır bir tada hazırlamıştı. Belki de dokunuşlarını kaybediyorlardı...

Gölgelerden şüphe etmemesi gerektiğini bilmeliydi.

İlk yudum tuhaf bir şekilde eski moda bir tada sahipti, ona misafir odalarının, eski mobilyaların ve gıcırdayan eski zeminlerin, hiç bilmediği bir çocukluğun nostaljisini yaşattı. İkinci yudumda biraz melankoli vardı ve üçüncüsünde kitabını yeniden açtı.

Sayfalardaki kız, çocukken bildiği evin odalarında gezinirken gözlerinin arkası yaşlarla doldu. Kız fantastik ve travmatik bir şey yaşamıştı, dönüştüğü kadını şekillendiren bir şey, ancak ev sadece bir evdi, önceki bölümlerde orada olan tüm şeylere rağmen, odalar sadece boş tahta kutular, orada oynayarak geçirilen zaman rüzgârda kayboldu ve çayın her yudumunda kalbinin ağırlaştığını hissetti.

"Ne düşünüyorsun?"

Başının hemen arkasındaki gölgelerden gelen ve kulağının etrafında bir duman gibi kıvrılan sesle irkildi. Çay evine bu kadar sık gelmesinin nedeninin duygularının güvenilirliği olduğunu itiraf etmekten hoşlanmıyordu.

Bazen kendini boş bir kap gibi hissediyordu, göğsündeki oyuk büyük, yankılanan bir boşluktu, ama burada . . . burada doluydu. Gölge ev sahibinin çay seçimlerine kattığı duygularla doluydu, önerdiği eşleşmelerle doluydu, küçük masalardan birinde geçirdiği kısa süre boyunca onu tamamen dolduran ve bütün hissetmesini sağlayan hikayeler ve duygularla doluydu. Dolu, diye düşündü, gölgelerin kendisiyle.

Her zamanki gibi, beklentilerini aşmıştı.

"Mükemmel," diye itiraf etti, gözyaşlarının izlerini kızarak hızla sildi. "Bunu tek başıma asla denemezdim."

Memnuniyetle çıkardıkları uğultu teninde bir parazit patlamasına benziyor, yeniden ürperirken midesinin sıkışmasına neden oluyordu. İtiraf etmek aptalca gelse de, en sevdiği çay evinin görünmeyen sahibine deli gibi aşıktı; bu gerçek, ne olduklarını bile bilmediğini itiraf etmek zorunda kaldığında daha da saçma görünüyordu.

. . . ÇOK YAKINDA

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

C.M. Nascosta, USA TODAY çoksatan küçük kasaba canavar romantizmi yazarı ve Cleveland, Ohio'dan profesyonel bir erteleyicidir. Çocukken, Erie Gölü'nde yaşamının insanın doğası gereği ürkütücü olduğu anlamına geldiğini düşündü ve garip ve olağandışı her şeye olan sevgisi genç yaşta başladı. O her zaman canavarları erkeklere, ürkütücü olanı hafifmeşrep olana, gölgelerdeki bilinmeyen karanlığı yandaki Çad'tercih etmiştir. Korkak bir dachshund cinsi kedisiyle birlikte eski bir Viktorya döneminde yaşıyor ve burada canavar gibi erkeklerin yer aldığı geleneksel olmayan aşk romanları yazıyor ve Hallmark Channel'in programa uyup bir paranormal romanlar dizisi başlatmasını bekliyor.

Aşıklar serisi.

Özel kısa hikayeleri ve karakter sanatını seviyor musunuz? Patreon'daki özel Monster Bait topluluğuna katılın!

https://www.patreon.com/Monster_Bait

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

C.M. NASCOSTA'YI TAKİP EDİN

Vİçerik Uyarıları, blog yazıları ve bülten kaydı için C.M. Nascosta'nın web sitesini ziyaret edin: cmnascosta.com
Sosyal medyada iletişimde kalın!

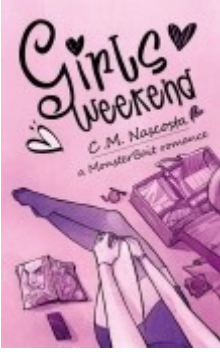
facebook.com/authorcmnascosta

twitter.com/cmnascosta

instagram.com/cmnascosta

OceanofPDF.com

AYRICA C.M. NASCOSTA TARAFINDAN

Arkadaşlarla bir hafta sonu, güneşte eğlence ve kocaman, çıplak orklar. Daha iyi ne olabilir ki? Üç banliyö elfi, şehvet düşkünü sakinleri ve hedonist partileriyle tanınan bir ork çıplaklar kampına gezi ayarladıklarında böyle düşünürler. Ris, Lurielle ve Silva, DTF yerlilerinin tadına bakma ve bronzlaşma planlarıyla gelirler, duygularını yakalamak için değil. Lurielle, bir hafta sonu kaçamağından daha fazlasıyla ilgilenen şurup gibi sesli bir beyefendiyle tanıştığında, plana sadık kalmanın söylemekten daha kolay olduğunu fark eder. Umumi bir hamamdan arka sokaklardaki bir bara uzanan bu yolculuk, üç iş arkadaşının ve tanıştıkları orkların hayatlarında istenmeyen sonuçlar doğurur. Karşılıksız seksle geçen bir hafta sonu gerçekten aşkla sonuçlanabilir mi?

Violet tipik, şanslı yaver gitmeyen bir Y kuşağıdır: yirmili yaşlarının ortasında, aşırı eğitilmiş ve borç içinde boğulmakta, ailesinin bodrumuna taşınmanın eşiğindedir. Komşu Cambric Creek'te alışılmadık bir iş can simidi olarak belirdiğinde, ona iki eliyle sarılmaktan başka çaresi yoktur. Morning Glory Çiftliği tam zamanlı çalışma saatleri, tüm sosyal haklar ve deneyim gerektirmeyen cömert bir ücret sunmaktadır. Müşteriler A sınıfı sertifikalı birinci sınıf sığır eti ve buna uygun erkeksi, etli başlıklar. Minotorlarla uygulamalı çalışma Violet'in kariyer seçeneği olarak hiç düşünmediği bir şeydir ama bu fırsatı talihinin tersine çevirmeye karardır. Sert ve kalın sesli bir müşteri çiftlikteki seansları için onu özel olarak istemeye başladığında, profesyonelliğini korumak ve onu rüyalarından uzak tutmak yapmaktan daha kolaydır. Violet öğrenci kredilerini ödemeye ve markalı portakal suyu almaya karardır ve lig dışı bir minotora tek taraflı aşık olmak planının bir parçası değildir - duyguları o kadar da tek taraflı değilse.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.